

Hai, mă lași?

— Stai puțin... nu cumva... tocmai ai căscat? Vampirul, în clasică poziție tipică pentru Dracula – și anume, cu brațele ridicate deasupra capului – și-a lăsat mâinile-n jos și și-a acoperit cu buzele colții extrem de albi. Ce, moartea iminentă nu este suficient de înfricoșătoare pentru tine? a continuat el.

— Of, nu te mai bosumfla! Dar, zău așa, linia părului în V? Pielea palidă? Pelerina neagră? Pe-asta de unde ți-ai luat-o, dintr-un magazin de costumații?

S-a ridicat cât era de înalt și s-a uitat în jos la mine, cu o privire de gheață.

— O să-ți sug viața din gâtul tău alb și drăguț.

Am oftat. Urăsc ce fac vampirii. Se cred atât de suavi! Nu le-ajunge că te măcelăresc și se hrănesc cu tine la fel cum ar face-o un zombi. Dar nu, ei vor ca totul să fie și sexy. Și, credeți-mă: vampirii? Nu sunt sexy! Desigur, farmecele lor pot fi provocatoare, dar, ce te faci cu ceea ce se află dincolo de ele, cu trupul lor uscat? Nu există nimic atrăgător la el. Din nefericire, nimeni altcineva nu-i poate vedea așa cum sunt cu-adevărat.

A scos un șuierat. Chiar când a dat să ajungă la gâtul meu, am folosit pistolul cu impulsuri electrice. Mă aflam acolo ca să-l fac balot, nu să-l omor. Mai mult decât atât, dacă eram nevoită să iau cu mine câte-o armă pentru fiecare creatură paranormală pe care trebuia s-o prind, ar fi însemnat să târăsc după mine un bagaj considerabil. Pistoalele Taser au opțiunea „aceeași-mărime-se-potrivesc-pentru-toți” când e vorba de o țintă paranormală. Al meu este roz, cu strasuri. Eu și Tasey ne-am distrat împreună de nenumărate ori.

Vampirul s-a rostogolit la pământ, inconștient. Acum arăta oarecum patetic; aproape că-mi părea rău pentru el. Imaginați-vi-l pe bunicul. Acum imaginați-vi-l pe bunicul având cu vreo douăzeci de kilograme mai puțin și cu două sute de ani mai mult. O asemenea persoană electrocutasem eu acum.

Odată ce Tasey și-a făcut datoria, l-am pus în toc și am scos brățara pentru gleznă, cea dedicată vampirilor. Mi-am pus degetul arătător pe mijlocul suprafeței sale negre și netede. După câteva secunde, a început să lucească în verde. L-am înhățat pe vampir de gleznă, i-am ridicat pantalonul și iam dezvelit pielea. Uram să-i privesc pe tipii ăștia, să le văd pielea netedă, de un alb perfect și, în același timp, corpul cadaveric, ofilit. I-am pus dispozitivul și l-am adaptat circumferinței pe care-o avea glezna lui. S-au auzit două șuierături ușoare când am activat senzorul și când acesta i s-a înfipt în carne. A deschis ochii, clipind.

— Au! Și-a dus mâna la gleznă și eu m-am tras puțin înapoi. Ce-i asta? a întrebat.

— Ești arestat, conform Legii trei, punctul șapte din Acordul Internațional de Siguranță

Paranormală, Protocolul Vampirilor. Ești obligat să raportezi celui mai apropiat serviciu de procesare, în București. Dacă nu raportezi în următoarele douăsprezece ore, ești...

S-a năpustit asupra mea să mă atace. Am sărit într-o parte și l-am lăsat să se izbească de o piatră de mormânt.

— Te omor! mi-a șuierat el, străduindu-se fără succes să se ridice.

— Hm, te asigur că nu vrei să faci asta! Vezi bijuteria aia strălucitoare pe care tocmai ți-am pus-o? Are doi senzori mici – gândește-te la ei ca la niște ace – vârâți în gleznă. Dacă temperatura corpului tău crește brusc – să zicem, prin faptul că bei sânge de om – senzorii or să-ți injecteze apă sfințită.

Ochii i s-au holbat de oroare, în timp ce se chinuia să-și scoată dispozitivul, trăgând de el când dintr-o parte, când dintr-alta.

— Nu face asta! Dacă-i strici închizătoarea, atunci apa sfințită... puff! Ai înțeles? Plus că, i-am activat cronometrul și semnalul de ghidaj. Așa că, ei știu exact nu numai locul în care te afli, dar și cât timp mai ai până când ajungi la București. Dacă ratezi... chiar trebuie să-ți spun eu ce-o să se întâmple?

Umerii i-au căzut brusc.

— Aș putea, pur și simplu, să-ți rup gâtul, a zis el, dar, se vedea că n-avea niciun pic de entuziasm s-o facă.

— N-ai decât să-ncerci. Iar eu aș putea să folosesc din nou Taser-ul, dar, la o putere mult mai mare, în așa fel încât să nu te mai trezești șase ore, rămânându-ți astfel și mai puțin timp să ajungi în România. Așadar, mă lași să-mi fac în continuare treaba și să-ți citesc drepturile?

A tăcut mâlc, iar eu mi-am reluat discursul de unde rămăsesem:

— Dacă nu raportezi în următoarele douăsprezece ore, ești terminat. Dacă ataci vreo ființă omenească, ești terminat. Dacă încerci să-ți scoți dispozitivul de urmărire, ești terminat. Așteptăm cu nerăbdare să colaborăm cu tine.

Dintotdeauna m-am gândit că această ultimă propoziție este foarte drăguță și emoționantă.

Vampirul părea descurajat, stând acolo jos și confruntându-se cu sfârșitul propriei lui libertăți. I-am întins o mână.

— Te-ajut sa te ridici? l-am întrebat.

După un moment, a întins mâna și a prins-o pe-a mea. L-am tras în sus; vampirii sunt surprinzător de ușori. Faptul că nu au fluide interne e principala cauză.

— Eu sunt Evie.

— Steve.

Slavă cerului că nu aveam de-a face cu încă un Vlad! Părea stânjenit.

— Hm, deci, București? Nu se-ntâmplă cumva să ai niște bani, pentru biletul de tren?

Paranormalii ăștia – zău așa! Am căutat în geantă și i-am întins un teanc de euro. Ca s-ajungă din Italia în România nu era ușor și, chiar îi trebuia bilet.

— Ai nevoie de hartă și de indicații, am strigat în urma lui, în timp ce pornea să se îndepărteze, pe furiș, printre pietrele de mormânt.

Bietul de el! Chiar că era stânjenit I-am dat hârtia care-i arăta cum să ajungă la clădirea Biroului de Procesare și Distribuire din București.

— E-n regulă dacă folosești trucuri de control mental ca să treci granițele, i-am zâmbit eu încurajator.

A dat din cap, încă ursuz, după care, a plecat.

Să-l găesc pe Steve nu-mi luase atât de mult timp cât crezusem eu c-o să-mi fie necesar. Excelent! Se întunecase, îmi era frig, iar bluza mea albă decoltată – costumația de vampir pe care o folosisem drept momeală – nu prea-mi era de folos. Plus că, săream în ochi în țările latine, cu părul meu blond platinat, împletit în coadă, atârându-mi până la jumătatea spatelui. Voiam să plec de-aici. Am format numărul de la Centru, pe comunicatorul meu. (E ca un fel de telefon celular, fără cameră foto. Și, toate-s albe. Jalnic.)

— Misiune îndeplinită! Am nevoie de mijloc de transport să mă întorc acasă.

— Procesăm cererea ta, mi-a răspuns o voce monotonă de la celălalt capăt.

M-am așezat pe cea mai apropiată piatră de mormânt și am așteptat. Cinci minute mai târziu, comunicatorul s-a aprins cu intermitențe.

— Îți trimitem acum mijlocul de transport.

În fața mea, un trunchi uriaș și aspru de copac a licărit și, în cadrul lui a apărut conturul unei uși. De-acolo a ieșit un tip zvelt, înalt. Ei bine, nu era chiar un tip. Figura lui era fără-ndoială de bărbat, dar, părea foarte alungită – un pic cam prea îngustă. Cu trăsături delicate și cu ochi migdalați, ficși, ca în desenele animate japoneze, chipul lui era, pur și simplu, frumos. Văzându-l, te durea inima și îți doreai să nu mai faci nimic altceva, ci, doar să te uiți la el tot restul vieții tale. Mi-a zâmbit.

— Taci, i-am zis, clătinând din cap.

Chiar trebuiau să mi-l trimită pe Reth? Sigur că da, Potecile Silfilor erau cea mai rapidă cale de a te deplasa dintr-un loc în altul, dar, asta însemna ca, acum, eu să merg de-aici și până la destinație împreună cu el. Și, spre deosebire de basmele fericite cu silfi – niște creaturi delicate care iubesc natura – ei bine, asta era cu totul altceva. Silfii sunt cu mult mai complicați de-atât. Complicați și periculoși. Îndreptându-mă rapid spre el, i-am întins mâna și mi-am încleștat maxilarele. — Evelyn, a spus încet, ca un tors de pisică. A trecut așa de mult timp... — Ți-am zis să taci, nu? Hai să mergem!

A râs – un sunet cristalin, ca de clopoțel – și și-a trecut un deget subțire și lung pe încheietura mâinii mele, după care, mi-a cuprins-o cu mâna lui. Am încercat să nu mă înfior. A râs din nou și am intrat împreună pe ușa din trunchiul stejarului.

Am închis ochii; partea asta mă înnebunea întotdeauna. Știam ce aveam să văd dacă mă uitam: nimic. Absolut nimic. Nimic sub tălpile mele, nimic deasupra mea, nimic în jurul meu. Așa că, pur și simplu, am mers ținându-l de mână pe Reth, de parcă viața mea ar fi depins de asta. De fapt, chiar depindea. Niciun om nu poate merge singur pe Potecile Silfilor fără să se rătăcească pentru totdeauna.

Curând, s-a terminat. Am ajuns pe coridoarele Centrului, răcoroase și luminate fluorescent. Mi-am retras iute degetele din mâna lui Reth; căldura lui specială mi se răspândise deja prin braț și se strecura chiar și mai departe de-atât.

— Nici măcar nu-mi mulțumești? a strigat el după mine în timp ce pășeam pe coridor către locuința mea.

Nu m-am uitat înapoi. Deodată, m-am trezit cu el exact lângă mine.

— N-am mai dansat de foarte multă vreme, a spus.

Vocea lui melodioasă era gravă și sugera intimitate. M-a luat din nou de mână, dar eu am făcut un salt în spate și mi-am scos Taser-ul.

— Înapoi! i-am șuierat. Iar dacă mai apari fără să-ți activezi farmecele, o să te raportezi.

Farmecele lui nu însemnau că-l făceau să aibă un chip mai puțin atrăgător decât în realitate, dar, asta făcea parte din legile pentru silfi și silfide.

— La ce-ar folosi? N-am putut niciodată să ascund ceva de ochii tăi.

A venit mai aproape de mine.

Mi-am stăpânit sentimentele care mă invadau. N-aveam să mai fac asta. Niciodată. Din fericire, am fost întrerupt de o alarmă stridentă. Evadase cineva. Un gremlin mititel și păros, cu gura larg deschisă și cu saliva acidă picurându-i de pe dinții ascuțiți, venea țintă spre noi, în patru labe.

M-am uitat la el de parcă priveam cu încetinitorul. Gremlinul se îndrepta direct spre mine, cu o sclipire turbată în ochi. A făcut un salt în aer iar eu l-am lovit atât de tare, încât, l-am aruncat înapoi pe coridor, drept în brațele paznicului care-l urmărea.

— Bingo! am strigat eu.

La naiba, îmi reușise figura!

— Mulțumesc, a zis paznicul, cu vocea înăbușită de masca pe care o purta.

— Cu plăcere!

Reth m-a cuprins de mijloc. Aș fi vrut să mă lipesc de el, să mă ia în brațe, să mă ducă departe... Apoi, mi-am adus aminte cât era ceasul.

— Oh, la naiba!

Am luat-o la goană pe coridor, am trecut pe lângă paznic și pe lângă gremlinul care, încă mai mârâia. După ce am cotit de câteva ori, mi-am lipit palma pe locul special de pe ușa mea și am țopăit nerăbdătoare de pe un picior pe altul până ce ușa s-a deschis. Reth nu mă urmărise. M-am bucurat. Hai, bine, poate că, am fost un pic dezamăgită. După care, m-am enervat pe mine pentru că mă simțeam un pic dezamăgită.

M-am năpustit înăuntru și, bucurându-mă că setasem temperatura la douăzeci și nouă de grade Celsius, m-am prăbușit pe canapeaua liliachie. Am deschis televizorul cu ecran plat care se întindea pe aproape întreg peretele roz și, am oftat ușurată. Tocmai începea serialul meu preferat, cu liceeni, Easton Heights. Episodul din seara asta promitea să fie spectaculos – un bal mascat, în care, micile măști reușeau cumva să ascundă identitățile, suficient cât să creeze confuzii de persoane. De unde le-o fi venit ideea?

Un coșmar continuu

Ecranul video de lângă canapeaua mea a bâzâit din nou. În ultimele treizeci de minute bâzâise și se oprise întruna. În cele din urmă, cum filmul se terminase, am apăsat pe butonul de conectare. M-am uitat cu atenție la chipul cu nuanțe verzulii, în mijlocul căruia se aflau doi ochi verzi. Imaginea făcea mici valuri, cantotdeauna, din moment ce Alisha era sub apă.

— De ce nu mi-ai răspuns până acum? m-a întrebat o voce monotonă.

Dintotdeauna mă-ntrebasem cum suna, oare, vocea ei reală. Dar, tot ce aveam era programul pe computer care traducea ce spunea ea, în cuvinte pe care puteam să le înțelegem.

— N-am putut. M-am uitat la film.

A zâmbit, iar în colțul ochilor i-au apărut cute. Ce bine că avea ochi expresivi, căci, gura de-abia i se mișca.

— Cum a fost?

— N-o să-ți vină să crezi! A fost un bal mascat. Mai întâi, Landon. S-a sărutat nebunește cu Katrina. Care e cuplată cu Brett, corect? Iar în timp ce Brett credea că e împreună cu Katrina, era, de fapt, cu Cheyenne, sora ei, care știa că el credea despre ea că e Katrina, dar, l-a păcălit ca s-o sărute; după care, ea și-a scos masca, iar el avea o față de parcă voia să spună „Ce mama naibii se-ntâmplă?”.

După care, Halleryn l-a filmat pe Landon cum o săruta pe uşuratica aia de Carys.

Alisha a clipit încet, cu pleoapele sale transparente.

— Frate, liceul trebuie să fie o chestie tare mişto!

M-am trezit dorindu-mi să fac și eu parte măcar o dată dintr-un scenariu normal. În scenariile paranormale nu existau atât de multe săruturi.

— Trebuie să iei legătura cu Raquel, m-a îndemnat Alisha, cu ochi încă zâmbitori.

— Bine, bine.

O adoram pe Lish. Era cea mai bună prietenă a mea. De îndată ce reușeai să te obișnuiești cu vocea ei ciudată, de robot, constatai că are un simț al umorului ieșit din comun, mai ales pentru o ființă paranormală. Desigur, spre deosebire de cele mai multe dintre ele, ea era recunoscătoare pentru că se afla aici. Laguna ei ajunsese să fie atât de poluată, încât, era pe cale s-o omoare. Acum, nu numai că era în siguranță, dar, chiar avea și ceva de făcut. Era limpede că, să fii sirenă era cât se poate de plictisitor. Odată, cu câțiva ani în urmă, mă uitasem cu ea la Mica sirenă – i se păruse de-a dreptul hilar. Nu se putuse abține să nu râdă de sutienul de scoici, având în vedere faptul că, sirenele nu sunt mamifere. În plus, după cum spusese ea, prințul Eric era prea păros și avea o „nuanță de piersică”, exagerată pentru gustul ei. Pe când mie, mi se păruse dintotdeauna că era extraordinar de atrăgător, dar, o spun din nou, eu fac parte din clasa mamiferelor.

Am părăsit unitatea și am pornit pe coridoarele reci și pustii către biroul lui Raquel. Am fi putut comunica și cu ajutorul ecranelor video, însă, ei îi plăcea, întotdeauna, să mă vadă în carne și oase după o misiune, ca să se asigure că sunt în regulă. Îmi plăcea chestia asta.

Am ciocănit o dată, iar ușa s-a deschis. Camera era albă – pereți albi, podea albă, mobilă albă. Poți spune că era plictisitor? Raquel constituia un contrast drăguț. Ochii ei erau căprui-închis, aproape

negri, iar părul negru, strâns bine într-un coc la spate, era străbătut de șuvițe cenușii, exact atât cât să arate distins, dar, fără să dea impresia de bătrânețe. M-am așezat, iar ea și-a ridicat privirea de la teancul de hârtii de pe birou.

— Ai întârziat.

Avea un ușor accent spaniol, care mie-mi plăcea.

— De fapt, am venit mai devreme. Am spus că am nevoie de patru ore; mi-au trebuit doar două.

— Da, dar te-ai întors cu aproape o oră în urmă.

— Mi-am imaginat că pot să-mi acord puțin timp și mie, drept recompensă că mi-am făcut bine treaba.

Raquel a oftat. Era o adevărată profesionistă când era vorba să ofteze – genul de femeie care spunea mai multe printr-un oftat decât ar fi spus majoritatea oamenilor folosindu-se de toate mijloacele de expresie ale feței.

— Știi cât de importantă este raportarea.

— Da, da, știu. Îmi pare rău. Începuse filmul meu preferat.

Ridică dintr-o sprânceană, aproape insesizabil.

— Vrei să ți-l povestesc? am întrebat-o.

Celor mai multe creaturi paranormale nu le păsa de filmul meu, dar, Raquel era o ființă umană. Ea n-ar fi recunoscut niciodată, dar, eu eram sigură – sigură! – că-i plăceau serialele de televiziune la fel de mult ca și mie.

— Nu. Vreau să-mi raportezi ce-ai făcut în misiune.

— Bine. M-am dus în cimitir. Am înghețat bocnă. L-am găsit pe vampir. A încercat să mă atace. Lam electrocutat cu Taser-ul. I-am pus brățara. I-am citit drepturile. L-am expediat. Numele lui era Steve, apropo.

— A fost vreo problemă?

— Nu. A, stai puțin, ba da! De câte ori te am rugat să nu mă mai pui să lucrez cu Reth? Chiar trebuie să-ți spun de-o sută de ori?

— Era singurul mijloc de transport al silfilor disponibil. Iar dacă nu l-am fi trimis pe el, ai fi ratat filmul.

Schiță un zâmbet.

— În fine, e-n regulă, am spus.

Avea dreptate, la urma urmei.

— Ai putea, totuși, ca data viitoare să o trimiți pe una dintre fete? am insistat.

A încuviințat din cap.

— Mulțumesc pentru raport. Poți să te întorci în camera ta. Și-a îndreptat din nou atenția la hârtiile sale. Am dat să mă ridic, dar am renunțat. Și-a ridicat privirea spre mine:

— Mai e ceva?

Am ezitat. Dar, ce aveam de pierdut? Trecuseră doi ani. Puteam să întreb din nou.

— Mă gândeam, știi, poate că... Mi-aș dori să merg la școală. La o școală normală.

Raquel a oftat din nou. Era mai mult un oftat de înțelegere, care voia să spună că, știu cum este să fii o ființă umană blocată în toate chestiile astea lipsite de sens, dar, dacă n-o facem noi, atunci, cine?

— Evie, scumpo, știi că nu poți face asta.

— De ce? N-ar fi chiar așa de greu. Ai putea să mă chemi ori de câte ori ai nevoie de mine. Dar, nu trebuie să fiu aici șapte zile pe săptămână, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Era adevărat că, aici era un soi de nicăieri. Întregul Centru era în subteran. Asta nu era deloc o problemă când aveai acces la Potecile Silfilor. Dar, într-adevăr, era de mare folos pentru un atac ocazional de claustrofobie.

Raquel s-a rezemat de spătarul scaunului.

— Nu e vorba de asta. Îți mai aduci aminte cum era înainte de a veni tu aici?

De data asta, eu am fost cea care a oftat. Îmi aduceam aminte. Toată viața fusesem inclusă în programul de îngrijire de către mame sociale; asta până în ziua norocoasă în care împlinisem opt ani. Mă plictisiseam s-o tot aștept pe noua mea mamă socială ca să

mă ia și să mă ducă la bibliotecă, așa că, m-am hotărât să merg de una singură. Taiam drumul printr-un cimitir, când, un tip drăguț s-a apropiat de mine. M-a întrebat dacă aveam nevoie de ajutor – arăta ca doi tipi într-unul singur: tipul drăguț și, un cadavru uscat, amândoi acolo laolaltă, în același trup. Am țipat ca din gură de șarpe. Din fericire pentru mine, AASP (Agenția Americană de Siguranță Paranormală) îl urmărea și a intervenit înainte ca el să poată să facă ceva. Când am început să bălmăjesc despre cum arăta, m-au luat la ei.

Se pare că, abilitatea mea, de a vedea ce se află cu adevărat dincolo de farmecele folosite de creaturile paranormale, este unică. Nicio altă persoană de pe Pământ nu poate să vadă ceea ce văd eu. Asta a făcut ca lucrurile să fie cu adevărat complicate. Când alte țări au aflat ce deținea AASP, și-au ieșit din minți. Mai ales Regatul Unit – nu v-ar veni să credeți cu ce nivel de activitate paranormală au ei de-a face acolo. A fost semnat un nou tratat și s-a înființat AISP (Agenția Internațională de Siguranță Paranormală), cheia articolelor cuprinse în tratat fiind cooperarea privind controlul activității paranormale și – oh, da – eu însămi.

Deci, a trebuit să admit că, probabil, Raquel avea dreptate. Viața mea ca agent de siguranță era oribilă uneori, dar, măcar aveam o casă. O casă în care prezența mea era dorită.

Am ridicat din umeri și m-am prefăcut că, oricum nu-mi păsa de școală.

— În fine, mda, e-n regulă. Vorbim mai târziu.

În timp ce ieșeam, am simțit-o cum se uita după mine. Nu că nu le-aș fi fost recunoscătoare celor de la AISP. Le eram! Ei erau singura mea familie, iar aici lucrurile mergeau mai bine decât în sistemul anterior. Dar, lucram cu normă întreagă încă de la vârsta de opt ani, iar uneori, oboseam. Alteori, mă plictiseam. Ca să nu mai spun că erau momente în care îmi doream mai mult decât

orice altceva pe lume să am și eu o afurisită de întâlnire cu un băiat.

M-am întors în locuința mea. Aveam un apartament drăguț. O mică bucătărie, un dormitor, baie și o cameră mare, în care, se afla un televizor grozav. Pereții albi din dormitor fuseseră de mult acoperiți. Unul dintre ei îl dedicasem posterelor cu formațiile de muzică și filmele mele preferate. Un altul fusese drapat cu o perdea grozavă, de un roz puternic, cu pete negre gen leopard. Pe al treilea perete se afla pânza mea de pictat. N-aș putea spune că sunt o artistă, însă, îmi plăcea să pictez tot cemi trecea prin minte – uneori, nimic mai mult decât pete de culoare – iar când mă plictiseam, pictam altceva deasupra. În prezent, vopseaua de pe ea era cu câțiva centimetri mai groasă decât atunci când mă mutasem aici.

Mi-am luat pijamaua preferată și mi-am despletit coada groasă. Nu știu cum se face, dar, decât să mi fac tema pentru acasă, am preferat să-mi pregătesc ceva de mâncare la cuptorul cu microunde și să mă uit la un film. La un moment dat, probabil că am adormit – sau, poate că, nu eram decât în stare de veghe, nu știu. Dar, sunt sigură că visam, pentru că, auzeam întruna o voce ciudată, care, parcă ar fi cântat. „Ochi ca șuvoaie de ghețuri ce se topeau, reci ca lucrurile care, pentru ea, o taină erau.” Iar și iar, același vers, în cel mai obsedant mod cu putință. Ai fi zis că vocea mă atrăgea, mă chema. Voiam să-i răspund. Chiar când eram gata să strig, un alt semnal de alarmă m-a trezit.

Mi-am frecat ochii ca să-mi alung somnul și m-am întins către ecranul video ca să văd ce se întâmpla. Am deschis ecranul, dar, nu arăta decât un semnal roșu de AVERTIZARE. Nu m-ajuta cu nimic! Mi-am pus halatul pe mine, l-am înhățat pe Tasey și am scos capul pe ușă. Știam că procedura privind alarma îmi cerea să rămân înăuntru, însă, voiam să văd ce se întâmpla... în clipa asta!

Am luat-o la fugă pe coridoarele pustii; o explozie de lumini stroboscopice îi prevenea pe paranormalii care nu puteau auzi

alarma, deși, nu aveai cum să nu simți zgomotul ăla atât de puternic. Ajungând la ușa lui Raquel, mi-am pus palma pe ea. Asta era pentru mine chestia cea mai drăguță: aveam acces pretutindeni, tot timpul. M-am strecurat înăuntru; stătea la biroul ei, răsfoind calmă câteva dosare.

— Raquel, am strigat, gâfâind. Ce s-a-ntâmplat?

— O, nu-ți face griji!

S-a uitat la mine și mi-a zâmbit. Sau, mai degrabă, creatura aceea cu chipul lui Raquel s-a uitat la mine și mi-a zâmbit. Fața lui Raquel a tremurat peste... peste ce? N-aș fi putut s-o descriu. Nu avea trăsături, iar ochii îi erau de culoarea apei. Dacă n-ar fi avut chipul lui Raquel, parcă nici n-ar fi fost acolo.

M-am străduit să zâmbesc, ca să-mi ascund spaima.

— M-am trezit din cel mai straniu vis posibil.

— Îmi pare rău. Am ceva de lucru. Ce-ar fi s-o ștergi de-aici?

S-a întors la dosarele ei.

— Sigur, din moment ce n-ai nevoie de mine. Întorcându-mă s-o pornesc spre ușă, m-am apropiat, ca din întâmplare, de biroul ei.

O, Raquel!

— Hm?

Îl setasem pe Tasey la cel mai înalt nivel de putere.

— Ți-a căzut asta.

Creatura cu fața lui Raquel și-a ridicat privirea, iar eu am făcut un salt înainte și am împuns-o cu Taser-ul în piept.

Șocată, a clipit scurt din ochii ei apoși, după care, s-a prăbușit la pământ.

Oripilată, am ocolit biroul. Auzisem că există creaturi care mănâncă oameni de vii ca să intre în pielea lor. Ideea asta chiar îmi dădea coșmaruri uneori. Mie, a cărei viață era un coșmar continuu.

— Te rog, nu Raquel, am șoptit, străduindu-mă să nu vomit.

Raquel s-a topit, lăsând în urma ei cel mai straniu lucru pe care-l văzusem vreodată. Ceea ce, dată fiind slujba mea, spunea multe.

Falsa-eu și cu mine

Nu mă puteam concentra să mă uit la creatura aia. Ochii îmi tot alunecau pe-alături, nefiind capabili să găsească nimic pe care să se fixeze. Mai exact, creatura nu era invizibilă, dar, era doar o idee de prezență fizică. Imaginați-vă că încercați să urcați pe o pantă înclinată la optzeci de grade, acoperită de un strat de gheață de cincisprezece centimetri. Cam așa mă simțeam eu în timp ce mă chinuiam să mă uit la tipul ăsta.

Pentru că, măcar, eram destul de sigură că era un tip. Nu părea să poarte niciun fel de haine și-i eram recunoscătoare că se prăbușise în așa fel încât se acoperise singur. Habar n-aveam ce să fac, când ușa s-a deschis și, adevărata Raquel s-a năpustit înăuntru, urmată de două gărzi.

— Nu te-a mâncat! am spus ușurată, îmbrățișând-o, ga- ta-gata să izbucnesc în lacrimi.

Gărzile s-au grăbit să vină lângă noi, iar Raquel m-a bătut bătoasă pe spate.

— Nu, nu m-a mâncat! Doar că, tipa mi-a tras un pumn puternic în față.

— E un tip, i-am zis.

— Ce este? m-a întrebat.

Ne-am apropiat de el ca să-l privească. Paznicii se uitau și ei în jos, perplecși. Unul dintre ei se scărpină în creștet. Un tip mare, un vârcolac francez, masiv, pe nume Jacques. Vârcolacii sunt ceva mai greu de depistat decât vampirii. Dacă nu e lună plină, singurul lucru care-i trădează față de mine sunt ochii. Indiferent ce culoare văd ceilalți oameni că au ochii lor, eu disting întotdeauna ce este dincolo de ea- – ochii galbeni, de lup. Cei mai mulți vârcolaci sunt persoane destul de cumsecade. Și, cum ei au întotdeauna mai multă putere fizică, sunt adeseori folosiți pentru securitate. Desigur, când e lună plină, sunt închiși în perfectă siguranță.

Jacques a ridicat din umeri.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, a spus.

Și el se chinuia să se concentreze la forma inertă.

Celălalt paznic – care nu era decât un om normal – a clătinat din cap.

— Cum a intrat aici? am întrebat-o pe Raquel.

— Tipa... tipul... avea înfățișarea lui Denise.

— Denise, de la Serviciul Zombi?

Denise era un vârcolac care avea drept principală sarcină anihilarea zombilor. Eu nu mergeam niciodată în misiunile care-i priveau pe zombi – ei nu foloseau farmece, așa că, oricine putea lupta împotriva lor. În plus, nu era niciodată greu să-i identifiți, deși agenții petreceau al naibii de mult timp să le ascundă urmele față de localnicii înfricoșați. Țsta era un alt serviciu al AISP: să aibă grijă ca lumea să fie binecuvântată cu necunoașterea faptului că, cele mai multe dintre ființele supranaturale din mituri, sunt, de fapt, reale.

— Da... Creatura – luând chipul lui Denise – a solicitat un mijloc de transport pentru revenire la Centru. Treaba cu zombii a fost o alarmă falsă. Le-am văzut – pe Denise și Fehl – exact când sentorceau pe ușa silfilor. Denise s-a rotit și a împins-o înapoi pe ușă pe Fehl, silfida. Eu am apăsat pe butonul de alarmă și m-am dus să-i cer explicații, dar, ea mi-a tras un pumn și mi-a luat comunicatorul.

— Dar, cum a știut unde e biroul tău?

— Tipa... tipul a alergat la Jacques, s-a prefăcut amețit și l-a rugat să-l ajute să ajungă aici. Stânjenit, Jacques se foia, lăsându-se când pe un picior, când pe altul:

— Cum să-l neutralizăm?

Nu vorbea despre neutralizare la modul literal. Bleah!

„Neutralizare” este doar un termen al nostru prin care spunem că le facem pe creaturile paranormale inofensive. Vârcolacii capătă brățări de urmărire care au în ele cantități enorme de sedative, setate automat pentru perioadele cu lună plină. Vampirii au brățări cu apă sfințită. Cu silfii e și mai simplu, odată ce le știi numele

adevărate – dacă le rostești la începutul comenzii, se supun indiferent ce le ceri să facă. Ei bine, destul de simplu, din moment ce ei par să găsească întotdeauna mici subtrefugii ca să-și facă treaba, depășind granițele țărâmului lor. Să nu subestimați niciodată ingeniozitatea silfilor când e vorba să interpreteze greșit, în mod deliberat, o comandă.

Raquel s-a încruntat.

— Nu știu. Folosește combinația standard volți-sedativ. Când o să știm mai multe despre ce reprezintă creatura asta, o să găsim o soluție mai potrivită.

Jacques a luat o brățară de urmărire pentru gleznă. Părea că ezită să atingă creatura și a clătinat din cap.

— De-abia pot s-o văd. Unde e piciorul?

Raquel și cei doi paznici s-au încruntat în timp ce privirile le alunecau peste forma de pe podea.

Am oftat.

— Văd eu piciorul. Lăsați-mă pe mine s-o fac.

Am întins mâna spre Jacques care, ușurat, mi-a dat brățara. Am îngenuncheat, apoi m-am oprit, nervoasă. Oare, mâinile or să-mi pătrundă prin el, așa cum s-ar întâmpla dacă mi le-aș vârî în apă rece? Dar, trebuie să aibă și un corp fizic, altminteri Tasey n-ar fi putut să-și facă treaba. Înfrânându-mi un fior, i-am pus mâna pe gleznă.

Era solid. Pielea-i era caldă și netedă ca sticla – dar, nicio sticlă din lume nu era atât de catifelată. — Ciudat, am mormăit, activând cu un deget brățara de urmărire, după care, am strâns-o.

A fost nevoie de mai multe încercări ale mecanismului de autoajustare ca să se muleze perfect pe gleznă. Tipul a zvâcnit ușor când senzorii l-au împuns, dar nu s-a trezit.

M-am ridicat, simțind încă în palmă căldura lui.

— Ei bine, asta e. Și, n-am de gând să-l car până la Celulele de siguranță, dacă ăsta este următorul lucru pe care aveți de gând să

mi-l cereți. Puteți să-l simțiți în mâini, chiar dacă nu-l vedeți. Mai mult decât atât, tipul e dezbrăcat – nu-l mai ating încă o dată.

Mi-am reținut răsul când am văzut fețele paznicilor. S-au întins – dar, parcă se temeau să nu se frigă – și l-au înhățat pe Băiatul Apos, după care, l-au scos din încăpere.

— Mai bine aș încerca să aflu ce s-a întâmplat cu Denise. Și cu Fehl, a spus Raquel, oftând ca să sugereze cât se poate de clar ideea că, de ce trebuie să mi se-ntâmples mie, mereu, asemenea lucruri? (un oftat cu care, la acel moment, eram cât se poate de familiarizată), după care, m-a bătut pe umăr. Ai făcut treabă bună, Evie. Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă nu-l descopereai tu.

— Te rog doar să... mă ții la curent cu chestia asta, OK? E cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată. Vreau să știu despre ce e vorba.

Mi-a zâmbit – un zâmbet crispat, care arăta că nu se angajează cu nimic și a cărei semnificație știam că este nicio șansă – după care, și-a luat comunicatorul de pe birou. Am ieșit, vizibil deranjată. AISP avea tendința să nu-mi spună mai multe, și să se limiteze doar la a mă anunța în ce loc aveau nevoie de mine și ce trebuia să fac. Să mă scutească! Am trecut de camera mea și m-am îndreptat către Celulele de siguranță. Dacă ea n-avea de gând să mă țină la curent, n-aveam decât să mă informez singură. Am pus palma pe ușă și am intrat pe coridorul lung, luminat puternic, pe care erau aliniată celulele.

Amicul meu gremlin, de mai devreme, mârâia și țopăia în spatele câmpului electric din interiorul celor cincisprezece centimetri de plexiglas care mărgineau celula. De fiecare dată când atingea câmpul, țipa și zbura înapoi, după care, începea din nou să facă la fel. Gremlinii? Nu prea erau isteți.

Jacques se afla înaintea mea pe coridor, nu prea departe, Înfășurându-mi brațele în jurul meu, mam îndreptat spre el în grabă. La Centru era întotdeauna răcoare, dar, în sectorul cu Celule de siguranță era de-a dreptul frig. Jacques stătea acolo, cu o

privire buimacă, în timp ce se holba în celulă. M-am întors să văd la ce se uita și am rămas cu gura căscată de uimire. Era tot Jacques, rezemat de peretele celulei, uitându-se afară. Când m-a văzut, expresia i s-a modificat. Agitat, acel Jacques s-a apropiat de mine atât cât îi permitea câmpul electric.

Falsul-Jacques. Am mers chiar până în dreptul peretelui de sticlă și mi-am mijit ochii a concentrare. Se afla... în spatele chipului pătrășos al lui Jacques.

— S-a trezit imediat după ce am închis celula și asta face de-atunci, mi-a șoptit Jacques, stând lângă mine.

— Va rog, a rostit Falsul-Jacques, cu vocea identică celui real. Monstrul ăsta m-a copleșit cu puterea lui și m-a aruncat aici! Eliberați-mă, ca să pot să v-ajut!

— O, desigur! am zis, amabilă. Mă crezi proastă?

Privirea imploratoare a Falsului-Jacques a dispărut, alungată de un zâmbet enigmatic. A ridicat din umeri și și-a vârât mâinile în buzunarele de la pantaloni.

— Cum vă faceți hainele?

Eram de-a dreptul curioasă. Toate farmecele pe care le mai văzusem până atunci erau doar o a doua piele. Numai câteva specii (printre care și silfii) puteau să-și afișeze farmecele sau să le dezactiveze după cum le era dorința, dar, în rest, nimeni nu putea să schimbe felul în care farmecele personale îl făceau să arate efectiv.

— De unde ai știut?

Ochii săi transparentți mă priveau intens din spatele imaginii lui Jacques.

Cele mai multe ființe paranormale habar n-aveau de abilitățile mele. Voiam ca lucrurile să rămână așa.

— Raquel nu mi-ar fi zis în viața ei s-o șterg de-acolo.

Falsul-Jacques a clătinat din cap. S-a aplecat, apropiindu-se și mai mult de mine; i-am cercetat chipul, încercând să-i deslușesc

trăsăturile reale. Dar, nu reușeam să zăbovesc mai mult timp decât asupra ochilor săi. S-a ridicat, uimit. Trebuie să recunosc că Băiatul Apos reușise să-i imprime chipului lui Jacques mai multă expresivitate decât ar fi reușit s-o facă vreodată Jacques-cel-real.

— Poți să mă vezi, a șoptit.

— Hm, deh. Ești chiar în fața mea. Te dai drept Jacques, Îți stă mai bine așa decât în pielea lui Raquel.

Mi-a zâmbit din nou. Apoi, pielea i s-a vălurit, precum apa mișcată de vânt, iar Jacques s-a topit. Aproape imperceptibil – mai puțin brățara prinsă de glezna lui – s-a dus în cealaltă parte a celulei și, fără niciun avertisment, a căzut la pământ, plat.

Am descoperit că ochii săi erau holbați la mine și mi-am dat seama – prea târziu – că mă testa, să vadă dacă eram în stare să-i urmăresc mișcările atunci când era pe modul invizibil. Pe trăsăturile sale au răsărit culori și, după o fulgerare de lumină, mă uitam la mine însămi – exact la mine însămi, îmbrăcată cu halatul roz strălucitor și pufos.

— Poți să mă vezi, a rostit uimit, având exact vocea mea.

— Evie!

Raquel alerga spre noi, cu pantofii ei practici (a se citi: urâți), încruntată – o linie adâncă între sprâncene. Mă prinsese.

— N-ar trebui să te afli aici.

— Ei bine, dacă te-ajută cumva să te simți mai bine, află că sunt și-acolo.

I-am arătat spre celulă. Raquel s-a oprit brusc, uimirea ștergându-i încruntarea dintre sprâncene, în timp ce se uita la Falsa-Eu, cum stătea dincolo de sticlă.

— Remarcabil! a șoptit ea.

— Jalnic, a căscat Falsa-Eu, după care, și-a ridicat mâna să se joace cu pletele sale – ale mele – platinat.

— Ce ești? I-a luat Raquel imediat la întrebări.

Falsa-Eu i-a oferit un rânjet diabolic. Să mă uit la mine cum făceam toate astea, era de-a dreptul bizar. Mi-am descoperit pe

chip trăsături pe care nu mi le mai văzusem niciodată – era altfel decât atunci când mă priveam în oglindă. Falsa-Eu s-a uitat din nou la mine, apoi a clătinat din cap... al meu... pardon, al său.

— Nu prea pot să-mi dau seama ce culoare au ochii tăi.

S-a ridicat și a venit chiar lângă câmpul electric, ca să se holbeze la mine. N-am putut să mă abțin să nu evaluez ce vedeam. Eram drăguță. Prea slabă, dar, dintotdeauna fusesem ca un băț. Iar acum, la naiba, eram de-a dreptul plată.

Asta m-a dezorientat. M-am încruntat.

— Termină!

Dar el, pur și simplu, a continuat să se holbeze la mine, purtându-mi chipul. M-am concentrat să-i văd adevărații ochi, când, mi-am dat seama că, tocmai le căuta culoarea.

— Nu-i cea mai corectă, a murmurat el. Prea argintii. Acum, prea închiși. Sunt așa de pali!

Era adevărat. Am ochii de un cenușiu atât de deschis, încât, cu greu se poate spune că au culoare.

— Ce culoare sunt? continua Falsa-Eu să mediteze.

Ochii lui scânteiau și-și schimbau culoarea de parcă erau dați pe comanda „repede înainte”.

— Culoarea norilor, cu o ușoară nuanță de ploaie.

— Șuvoaie de ghețuri ce se topesc, am răspuns fără să mă gândesc.

A țâșnit în sus și s-a retras în colțul celulei sale. Pe chipul lui, cu trăsăturile mele, am descoperit spaima și neîncrederea.

— Da, așa e, a șoptit Falsa-Eu.

Împrumută-mi și mie urechile tale ¹... printre altele

— Unde-i Denise? a întrebat Raquel, uitându-se furioasă la Băiatul Apos, aflat în celula lui.

¹ În original, Lend me your ears – citat celebru din piesa Iulius Cezar de W. Shakespeare (Vă rog să m-ascultați) – utilizat aici în sens propriu, într-un joc de cuvinte intraductibil

Am scos un suspin de ușurare când chipul meu s-a topit pe al lui, luându-i locul fața lui Denise. — Exact unde-am lăsat-o, a răspuns Falsa-Denise, continuând să mă privească fix.

— Și, unde anume?

— În cimitir. Tu ar trebui să fii capabilă s-o găsești.

— S-o găsesc pe Denise sau să-i găsesc cadavrul? s-a auzit vocea lui Raquel, gravă.

Falsa-Denise și-a dat ochii peste cap.

— O s-o doară capul. Sincer, pari să crezi că sunt un soi de monstru. Gura i s-a strâmbat într-un zâmbet ironic.

— Ce ești?

— Câtă lipsă de politețe! Nici măcar n-am făcut cunoștință.

Raquel a oftat, de parc-ar fi vrut să spună: n-aș putea, pur și simplu, să-i aplic niște șocuri și să-l calmez? Am intervenit înainte ca tipul să se vâre în necazuri și mai mari.

— Numele meu este Evie. Pe Raquel deja o cunoști – i-ai tras un pumn, după care i-ai furat chipul, îți amintești? – iar aici, e Jacques, noul tău prieten, cel mai bun, din moment ce, pe-aici, el e responsabil cu masa. Presupunând că mănânci. Și, tu ești?

— Lend².

— Lend? a întrebat Raquel.

— Da, la fel ca în dă-mi cu împrumut chipul tău, a zis, scânteind din nou către Raquel.

— De ce nu Borrow?³ l-am întrebat. Sau, și mai bine, Steal⁴?

— O să te-ntreb din nou, s-a repezit Raquel. Ce ești? Având în vedere ce făcuse tipul ăsta, n-o condamnam că era nerăbdătoare.

— Bună întrebare! Poate-mi spui tu!

— De ce te afli aici?

² A da cu împrumut (engleză; joc de cuvinte intraductibil)

³ A lua cu împrumut (engleză; joc de cuvinte intraductibil)

⁴ A fura (engleză; joc de cuvinte intraductibil)

— Îmi place să am parte, din când în când, de o doză de curent electric în trup. — Ce cauți?

— Răspunsuri.

— Bine, i-a zâmbit crispată Raquel. Și eu la fel.

Comunicatorul ei a sunat. În timp ce citea mesajul, chipul i s-a destins. Când și-a ridicat privirea, a zâmbit la imaginea ei din oglindă.

— Pe mâine, atunci.

S-a întors și s-a îndepărtat pe coridor, însoțită de Jacques. Încă mă holbam la Lend-cu-fața-lui-

Raquel, deslușindu-i adevăratul chip, aflat dincolo de cel al lui Raquel. Acum, aproape că reușeam săi disting unele trăsături. A scos limba la mine și, înainte să reușesc să mă înfrânez, am chicotit. Era atât de ridicol gestul său pe chipul lui Raquel!

Raquel a strigat la mine de pe coridor:

— Evie! Hai odată!

Uitându-mă pentru ultima dată la Lend-cu-fața-lui- Raquel, am alergat ca s-o prind din urmă.

— Au găsit-o pe Denise. E-n regulă. Și Fehl și-a revenit. Aș vrea să nu mai vorbești cu creatura aia până nu aflăm ce e și de ce a venit aici.

În niciun caz! m-am gândit.

— OK, am răspuns.

— Ce vezi când te uiți la el?

— Nu știu. Prima dată, nu vedeam nimic, puteam doar să spun că, dincolo de chipul tău se afla cineva. Dar, când nu poartă chipul altcuiva, este ca... nu-l pot compara cu nimic. Totuși, uitându-mă cu atenție la el, acolo, am început să-l văd mai bine. De fapt, doar la ochii săi mă pot concentra să mă uit. În rest, e doar o siluetă sau o umbră clară sau... nu știu, o ființă făcută din apă și dintr-un strop de lumină.

— Am să convoc niște cercetători. Mai întâi, trebuie să aflăm ce este; și apoi, ce anume vrea. Am ridicat din umeri, prefăcându-mă nonșalantă.

— Oricum, interesant!

— Ar trebui să fii în pat.

Vocea îi era severă. Ați putea crede că treaba asta cu nu- am- mamă sau șaisprezece-ani-afurisiți ar putea să mă scutească să fiu în pat la o anumită oră. În niciun caz!

— Și, nu uita de cursurile de mâine.

— Bine. Dar, dacă mai vujește vreo alarmă, am s-o ignor în loc să rezolv situația.

Mi-a aruncat un oftat care voia să spună: dați-mi oricând vampiri și gremlini, în loc de adolescenți care fac mutre, după care, a fluturat din mână și a pornit pe celălalt coridor.

După ce am încălzit puțin lapte ca să-mi fac o ciocolată, m-am ghemuit pe canapea și am pus pe mine o pătură. Minteă îmi era prea agitată ca să pot să adorm. Fusese o zi ciudată. Iar dacă ceva mi se mai părea mie ciudat, însemna că, era cu-adevărat înspăimântător. Am dat rapid pe un film și mi-am lăsat mintea să se liniștească. Ecranul arunca lumini hipnotizante. N-am băgat de seamă lumina care venea din spatele meu.

— Vino și dansează cu mine, dragostea mea.

Vocea lui avea culoarea aurului – strălucitoare și spumoasă, promițând căldură. Atât de multă căldură! Am zâmbit, am închis ochii și m-am lăsat trasă jos de pe canapea, într-o îmbrățișare. Și-a lipit obrazul de-al meu, iar căldura m-a invadat, prin față, apoi pe gât, înaintând încet-încet spre inima mea.

— Inima mea, a șoptit.

Am încuviințat din cap, încă lipită de obrazul lui. Inima lui.

Ecranul video a început să emită semnale sonore, smul- gându-mă din transă. Am sărit înapoi și lam aruncat pe Reth de pe mine. Încet, căldura mi-a părăsit inima. Fusese aproape. Prea aproape.

Reth părea dezamăgit. Și-a retras mâinile. Am înjurat.

— Care naiba e problema ta? Pleacă de-aici! Imediat!

— Evelyn!

Vocea lui era ca un magnet și, încă mai simțeam căldura lui în mine. M-am aplecat în față, împotriva voinței mele.

— Nu!

Mi-am revenit rapid și am fugit la peretele care despărțea camera cu televizorul de bucătărie și miam înhățat comunicatorul.

— Pleacă!

L-am privit furioasă, cu degetul pe butonul de alarmă.

Trăsăturile chipului său frumos s-au lăsat. Aș fi vrut să-l consolez. Închizând ochii, mi-am luat degetul de pe buton.

— Afară! Acum!

Cu pleoapele închise, am simțit lumina unei uși și-am așteptat până când a dispărut, după care, am deschis ochii. Reth plecase.

M-am dus la ecranul video și l-am deschis.

— La ce folosesc afurisitele astea de încuietori codificate cu amprenta palmei, dacă silfii își fac propriile uși ori de câte ori poftesc? am țipat la Lish.

Ochii săi verzi s-au mărit de surprindere și îngrijorare. Am inspirat adânc. Nu era vina ei. — Mulțumesc pentru că ai intervenit, am adăugat.

— Reth?

— Da. Poți să înregistrezi un raport pentru mine?

— Da, desigur. O să încercăm să-i clarificăm instrucțiunile.

Am clătinat din cap. El găsea oricând o cale să le dribleze.

Bănuiam că, atunci când ei îi spusese azi să meargă după mine și să mă aducă, el o luase ca pe o instrucțiune general aplicabilă, nu ca pe un ordin valabil doar atunci, pe loc.

— Ai nevoie de ceva? am întrebat-o.

Părea stânjenită.

— Nu voiam decât să te întreb despre agitația de mai devreme. Dar, vorbim mâine.

— Mda, sunt cam obosită. O să vin la tine și o să-ți povestesc totul, OK?

— Vrei să-ți petreci noaptea aici?

Când venisem prima dată la Centru și visam urât, îmi luam pătura și perna și dormeam pe podea, lângă acvariul lui Lish. Îmi spunea povești până când adormeam. Acum, eram tentată să fac la fel, dar, mă simțeam ca o nătângă să nu fiu în stare să dorm singură, din cauza unui silf stupid.

— E-n regulă, m-am chinuit eu să zâmbesc. Mulțumesc, totuși. Noapte bună, Lish.

Ochii sirenei au zâmbit, iar ecranul video a devenit alb. M-am întors pe canapea. Reth fusese atât de aproape! Din nou. Și – mai rău decât orice – o parte din mine își dorea să nu ne fi întrerupt nimeni. Dar, știam deja cât de dificil era să fii alături de silfi. Sunt posesivi și profită de tine și, spre deosebire de băieții umani din toate filmele de la televizor, ei nu sunt într-o relație pentru sex. De nimic nu le pasă mai puțin decât de asta. Ei îți vor inima, îți vor sufletul. Eu n-aveam să-i mai dau niciodată inima mea lui Reth.

Totuși, îmi dădeam seama că încă nu-mi trecuse durerea pricinuită de dorul de el.

Mi-am petrecut restul nopții trează, înfășurată în trei pături, dar tot fiindu-mi frig. Când am văzut că ceasul arăta 4 dimineața, am renunțat să tot încerc să adorm. Mi-am pus cele mai călduroase haine pe care le aveam și m-am dus în sectorul Celulelor. Lend dormea ghemuit pe podea. M-am sprijinit de zid și m-am uitat fascinată la corpul său care își lua întruna tot felul de identități, de parcă aș fi trecut de pe un canal TV pe altul. După vreo oră, a intrat în starea sa ciudată de apă-și-lumină. Eram atât de obosită, încât cu greu mai puteam să văd ceva în jurul meu – și, deodată, am reușit să-l disting. Parcă renunțasem la încercarea chinuitoare de a mă uita la el, iar el se afla, dintr-odată, acolo. În realitate, avea păr și trăsături normale – chiar drăguțe, dacă ar fi avut și

culoare. Chiar și mai surprinzător, nu părea cu mult mai în vârstă decât mine.

După un moment, a deschis ochii și a privit într-ai mei. Culoarea l-a invadat – din nou, preluase chipul meu. Ochii încă îi scânteiau, în încercarea de a găsi nuanța potrivită. — Ce ești tu? Am șoptit.

— Ce ești tu?

Jignită, m-am încruntat.

— Sunt o ființă umană.

— Ce ciudat, și eu la fel.

— Nu, nu ești.

— Ce ciudat, nici tu nu ești.

Nu m-am lăsat intimidată și l-am privit enervată. Ce nemernic!

— Și, de ce ai venit aici?

Din gura lui s-a auzit vocea mea – lucru deconcertant, cantotdeauna.

— Și eu pot să te-ntreb același lucru. Ai de gând să mă omori?

Să ai o zi... biiiiip; biiiiip

— Hei, nu asta face AISP, i-am spus. Noi nu omoram paranormalii, ci...

Lend a înălțat o mână ca să mă oprească și s-a ridicat în capul oaselor, mijindu-și ochii: — Tu ai de gând să mă omori?

— De ce să te omor?

După un moment, a expirat zgomotos.

— Nu cred că ești tu, a spus.

— Cine să fiu?

S-a ridicat în picioare și s-a întins. Am pomenit cumva de faptul că era extrem de ciudat să-mi văd corpul făcând asta? Până și părul îl avea ca al meu – un pic dezordonat în această dimineață, din moment ce nu mă deranjasem încă să mă pieptăn.

— Vrei, te rog, să revii la normal?

Acum, fiindcă tot puteam să-l văd mai bine, voiam să mă uit mai mult la el.

Mi-a zâmbit, arătându-și dinții – ai mei! – perfecți, strălucitori. Ca să ajung să am zâmbetul ăsta, fusesem nevoită să suport timp de trei ani un aparat dentar; nu era corect ca el să-și însușească zâmbetul într-o secundă.

— Normal? Ce-nseamnă asta?

— Cum arăți tu, de fapt.

— Poți să-ți dai jos toate hainele?

OK, era cel mai ciudat lucru pe care-l auzisem vreodată – pur și simplu, îmi ceream mie însămi sămi dau jos toate hainele. Nu putea să existe ceva mai straniu.

— De ce naiba aș face una ca asta?

— Mi-ai cerut să mă arăt cum sunt, de fapt; așadar, m-am gândit că așa ar fi cinstit.

— Ți-am spus doar să încetezi să te mai afișezi cu chipul meu.

Fii tu însuși! Dar, tu însuși, cu haine!

— Astea sunt hainele mele. Dar, dacă te deranjează...

Chipul meu s-a topit, iar creatura a mai crescut cu câțiva centimetri. În locul meu, era un adolescent. Părul negru, ochii căprui-închis, pielea măslinie și, oh, da, era absolut încântător! Desprins, parcă, din serialele pe care le găseam atât de minunate!

— E mai bine așa?

Vocea i se schimbase, era mai gravă și, chiar aș fi putut să cred că vorbeam cu un adolescent adevărat.

— Categorie.

M-am uitat la el mai de aproape. Dincolo de el era tot Lend. Nici măcar ochii ăia căprui-închis nu reușeau să-i ascundă ochii adevărați de dedesubt, de culoarea apei; continuam să-i văd prin ei scânteierile.

— Pare să fie o imagine pe gustul tău.

— Da, cred că da. Apoi, m-am încruntat, curioasă: Cum sună vocea ta reală?

— Ce te face să crezi că nu asta e vocea mea?

— Cred că, sună diferit. Mai curgătoare. Precum apa.

Mi-am dat seama ce stupid părea ce spuseseam, dar, zâmbetul i-a dispărut, iar el s-a uitat la mine iscoditor.

— Dacă n-ai venit să mă omori, atunci de ce te afli aici, Evie?

Jenant. Iată-mă, nemachiată, cu părul ciufulit, în fața celui mai mișto adolescent pe care-l văzusem vreodată, fie el adevărat sau fals. De ce mă aflam acolo?

— Țsta e jobul meu.

Zâmbetul i-a revenit, de data asta cu obișnuita lui arcuire ironică.

— Oh! Jobul tău! Este exact cariera potrivită pentru cineva de vârsta ta.

— Nu ești cu mult mai mare decât mine.

Acum, că puteam să-l văd mai bine, eram sigură de asta.

Muritorii corupți, precum vampirii, își arată vârsta adevărată a corpului – bătrân și oribil – aflată dincolo de aparențe. Adevărații nemuritori, cum ar fi silfii, au o tinerețe eternă, dar chipurile lor au ceva diferit. Toți anii care trec nu adaugă riduri pe fața lor; pielea lor e netedă, ca o bucată de sticlă rostogolindu-se pentru totdeauna pe fundul oceanului. Nicio ființă muritoare nu are un asemenea lustru. Chipul lui nu părea nici bătrân, nici fără vârstă.

Schimbarea expresiei sale confirma asta.

— Ha! Am zâmbit cu satisfacție. Presupun că ai... cincisprezece ani.

Deliberat spuseseam mai puțin.

A părut indignat.

— Șaptesprezece.

— Vezi? Ai spus adevărul. N-a fost chiar așa de greu, nu-i așa?

Lend a clătinat din cap, apoi a oftat.

— Necazuri!

— Fii sigur că-ți fac necazuri! i-am replicat zâmbind.

Sigur, poate că flirtam un pic. Mă puteți condamna pentru asta? Singurii tipi pe care-i întâlneam vreodată erau prea bătrâni, pe jumătate monștri, cadavre vii sau ciudățenii nemuritoare.

Măcar, Lend era mai apropiat de vârsta mea, indiferent ce era el.

— Nu, tu ai necazuri!

S-a uitat peste umărul meu, iar eu i-am urmărit privirea — Raquel, și nu părea fericită. Deloc.

Traversase coridorul și acum se uita la mine furioasă.

Eram pe cale să-mi cer iertare, dar, în schimb, mi-am dat ochii peste cap.

— Ce-ai de gând să faci, să mă pui la colț?

Poate că n-ar fi trebuit să fiu atât de obraznică, dar, totuși! După noaptea pe care-o avusesem, ultimul lucru pe care mi-l doream era să mi se țină o prelegere.

— Afară! Acum!

Am trecut pe lângă ea și am întors capul înapoi, ca să-i arunc o privire lui Lend. Mi-a făcut cu ochiul și n-am putut mă abține să nu-i zâmbesc.

În loc să mă duc în camera mea, m-am îndreptat spre Centrul de Procesare. Era devreme încă, dar asta era un alt lucru grozav legat de Lish: ea nu dormea. Îmi plăcea în Centrul de Procesare. Spre deosebire de restul Centrului, nu părea să fie steril. Camera era circulară, birourile erau plasate lângă zid și totul era așezat în jurul minunatului acvariu al lui Lish. Era un cerc perfect cu un diametru de vreo cincisprezece metri și o înălțime de cinci. Reușiseră chiar să-i transplanteze acolo, în apa albastră și limpede precum cristalul, un recif de corali vii, laolaltă cu pești tropicali. Arăta mai bine decât locuința mea.

Lish avea privirea ațintită la șirurile de ecrane aliniate în fața acvariului. Era un fel de asistent personal permanent. Nu avea concediu medical, nu avea vacanță, nu dormea și, își dorea să se afle acolo. Nu în multe creaturi paranormale puteai să ai atâta încredere. Chiar dacă erau neutralizate, celor mai multe dintre ele

le mai rămânea un strop de resentiment față de AISP, pentru că-și pierduseră libertatea. Dar, Lish își iubea jobul. Se ocupa de planificare, monitorizare, transporturi, orice vrei. Fata știa totul.

Dar, se părea că nu și azi. Ochii ei verzi s-au mărit de interes când m-am apropiat de acvariul ei. Iam zâmbit.

— Ce s-a întâmplat, Lish?

— Cum te simți? Ești în regulă, după noaptea trecută?

Lish mă cunoștea mai bine decât oricine altcineva din Centru. Raquel era însărcinată să se ocupe de mine, dar, îmi era greu să vorbesc cu ea despre ceea ce simțeam. La urma urmei, când oftatul este mijlocul principal de comunicare, e greu să construiești o legătură cu adolescenții. Lish înțelegea cât de tare mă dădea peste cap o nouă întâlnire cu Reth. Puteam să vorbesc cu ea (și chiar o făceam) despre orice.

— Am avut și zile mai bune. N-am dormit.

Lish a încercat să înjure – ceea ce, întotdeauna este amuzant, deoarece computerul n-o să traducă niciodată așa ceva. A ieșit o chestie de genul:

— Biiiiip tâmpit biiiiip biiiiip silfi și biiiiip obsesiile lor biiiiip biiiiip. Ar fi mai bine să înceteze bip bip bip cu regulile bip bip sau o să-l bip bip bip pe micul biiiiiiip.

Totul cu o voce de robot, absolut monotonă. Grozav! Uneori, Lish chiar se ambala. Îmi plăcea chestia asta la ea; parcă era sora mea mai mare, pe care n-o avusesem niciodată. Sora mai mare care, întâmplător, era de un verde strălucitor, acoperită cu solzi, având o coadă lungă cu aripioare și membrane între degete. Dar, în felul ei, era frumoasă.

Am râs. Tiradele cu voce de robot mă înveseleau întotdeauna.

— OK. Poți să faci asta biiiiip biiiiip.

A clătinat din cap, încă supărată pe Reth. Pe unul dintre ecrane a apărut ceva care i-a atras atenția și, pentru câteva minute, și-a fluturat mâna, cu membrane între degete, în fața ecranului

respectiv. Nu prea știam cum funcționau toate acele mașinării de acolo, dar, păreau întotdeauna extrem de interesante.

De îndată ce a terminat, s-a întors spre mine.

Așa... spune-mi ce s-a întâmplat ieri cu intrusul ăla.

— Ce anume nu știi?

De obicei, Lish era un izvor de informații. De acord, cele mai multe dintre ele erau clasificate, dar, noi eram cele mai bune prietene. Ne spuneam secrete și le și păstram. Ca în vremurile în care eu aveam doisprezece ani și Centrul procesa o mulțime de spiriduși. Lish știa cât de mult îmi doream să-i văd, așa că, mi-a strecurat o informație despre când și unde – deși Raquel mă pedepsise pentru că mă abătusem de la instrucțiuni într-o misiune de implantare a dispozitivelor de urmărire la distanță. Din păcate, spiridușii se dovediseră a fi niște creaturi murdare și urâte; până și aripioarele le erau acoperite cu mucozități. Și astfel, încă un vis din desenele animate îmi fusese spulberat.

— N-au oferit prea multe informații. Despre ce e vorba? m-a întrebat, părând îngrijorată. — Nu știu. N-am mai văzut niciodată o asemenea creatură. Nici Raquel n-a mai văzut.

— De ce a venit aici?

— Nici asta nu știu. L-am prins în biroul lui Raquel, dar, nu ne-a spus de ce.

— Și, poate lua înfățișarea oricui?

— Da. E destul de bizar să stai acolo și să vorbești cu tine însăși.

S-a auzit un chicotit mic, șuierat. M-am uitat în jur și am constatat că unul dintre vampirii de serviciu stătea în apropierea noastră și asculta.

— E ceva amuzant, Dalv? l-am privit încruntată.

S-a încruntat și el la mine.

— Mă cheamă Vlad, știi foarte bine.

— Pe tine și pe jumătate dintre vampiri.

Vlad – sau Dalv, cum îmi plăcea mie să-i spun, tocmai ca să-l enervez – se număra printre chestiile care-mi erau cel mai puțin

simpatice la Centru. După neutralizare, AISP îi programa întotdeauna pentru o slujbă obligatorie. Vârcolacii aveau îndatoririle cele mai flexibile, în funcție de ceea ce făcuseră înainte. Vampirii lucrau, de obicei, în clădirile-satelit sau mușamalizau aparițiile bizare, folosindu-și abilitatea de persuasiune. Totuși, Vlad era cât se poate de nefolositor. Presupun că, nu puteam să-l condamn pentru că se simțea prost. S-ajungi îngrijitor, după ce mai înainte fuseseși teroarea nopții în Bulgaria, era ca naiba. Și, cum eu eram cea care îl prinsese și îi pusese brățara de urmărire, pe mine mă ura în mod special.

A ridicat din umeri, în timp ce continua să șteargă podeaua, deși era, deja, curată. Farmecele lui erau mai puțin bătătoare la ochi decât ale majorității; avea înfățișarea unui bărbat de patruzeci de ani, neatrăgător, dar nu urât, doar că prea slab și cam chelios. Dincolo de aparențe, toți vampirii arătau la fel. Bleah!

— Ar putea să fie un doppelgänger ⁵, a spus el, iar pe față i-a apărut un zâmbet batjocoritor.

— Ce-nseamnă doppelgänger? am zis, și-am regretat imediat întrebarea când i-am văzut zâmbetul larg.

— Vești bune pentru noi, ceilalți, dacă ia forma ta.

Un alt râset șuierător, după care, a ieșit din încăpere.

M-am întors către Lish; deja se uita la unul dintre ecrane. Și-a mijit ochii.

— Ce? am întrebat, căci, expresia de pe fața ei mă făcea să mă simt agitată. Ce-nseamnă doppelgänger? am repetat.

— Un doppelgänger le apare oamenilor ca – a făcut o pauză – vestitori ai morții. Se spune că, dacă te vezi pe tine însuși, înseamnă că vei muri în scurt timp. De asemenea, sunt spirite rele care iau forma ta și îți distrug viața, ducându-te, tot așa, la moarte.

M-am încruntat. Nu era deloc amuzant.

— Stai puțin! Spirite?

A încuviințat din cap.

⁵ Dublura fantomatică a unei persoane

— Nu, tipul are corp fizic, am zis.

Avusesem de-a face cu câteva fantome și strigoi la viața mea. Chestia uimitoare în ceea ce-i privește, este că, nu poți să-i atingi. Singura lor putere este că inspiră frică. Iar frica poate da naștere la o mulțime de chestii – îi face pe oameni să vadă, să audă și chiar să creadă că ating lucruri care nu există, de fapt – dar, dacă știi despre ce e vorba, ți-e ușor să treci peste chestiile astea.

— În plus, dac-ar fi să mor, ar însemna să moară și Raquel, Denise și Jacques.

A clipit, gânditoare, apoi a spus:

— Și, de ce s-ar uita un doppelgänger prin dosarele lui Raquel? — Exact! Ca să nu mai spun că, nu are decât șaptesprezece ani.

Lish și-a lăsat capul într-o parte.

— Nu e o creatură nemuritoare?

— Nu. O, hm, probabil că ar fi trebuit să-i spun lui Raquel treaba asta.

M-am încruntat. O să-i spun când o să se hotărască să mă implice și pe mine.

— Ascultă, am continuat. Să nu-i spui nimic, OK? Vreau să fac și eu parte din povestea asta, iar singurul atu pe care-l am este că dețin informații.

Lish a închis una dintre pleoapele ei transparente, imitând, cât putea ea de bine, gestul de a face cu ochiul.

— Oricum, nu m-au autorizat să fac cercetări. Deci, n-am niciun motiv să le spun ceva.

— Ești cea mai bună prietenă a mea și, în același timp, cea mai misterioasă și exotică!

Ochii lui Lish îmi zâbeau. Deși ne deosebeam așa de mult, fiecare era pentru cealaltă exact ceea ce îi trebuia acesteia – o prietenă. După cum obișnuiam – încă de când o întâlnisem prima

dată pe Lish, pe când eu aveam zece ani – mi-am lipit fața de sticlă și mi-am dezumflat obrazii către ea.

Moartă în toate limbile

Mai târziu, în acea dimineață, am reușit să adorm, când... a pornit alarma! Am sărit din pat, buimacă, gândindu-mă că iar pătrunsese vreun intrus sau apăruse vreo urgență. Apoi, mi-am dat seama că nu era vorba de alarma de la Centru, ci, de alarma mea personală. Alarma care însemna că profesoara mea, Charlotte, avea să apară aici în fix zece minute.

— Of, biiiiip.

Nu-mi făcusem nicio temă.

În ultimii ani, încercasem s-o conving pe Raquel că nu aveam deloc nevoie să studiez matematica, engleza, științele, istoria lumii și patru – da, patru! – limbi străine. Nu era ca și cum urma să merg la liceu sau ceva de genul ăsta. Sigur, mi-aș fi dorit să merg la un liceu adevărat, dar asta pentru că, de fapt, voiam să fiu printre adolescenți, nu pentru că voiam să învăț cine știe ce. Mai mult decât atât, mă îndoiam că celor de la AISP le păsa prea mult dacă-mi luam eu sau nu diploma. Atâta vreme cât puteam să deslușesc ceea ce se afla dincolo de farmecele de la suprafață, aveam un job. Dar, de fiecare dată când aduceam vorba de asta, Raquel mă privea cu ochii ei aproape negri și-mi adresa acel oftat patentat, care însemna: știi că acum crezi că nu e important să înveți toate lucrurile astea, dar, într-o bună zi o să apreciezi faptul că am făcut din tine un adult cu o educație completă.

Mi-am scos cartea de spaniolă, fiind destul de sigură că asta era materia pe care o aveam în dimineața asta. Am completat în grabă schemele cu verbul neregulat morir și am scris propozițiile pe care trebuia să le compun ca exemple. Tú eres muerta carne. Am șters – adjectivul se pune după substantiv. Tú eres carne muerta. Oh, pe

cine voiam eu să păcălesc, nici măcar nu folosisem verbul morir.
Yo soy carne muerta. Traducere: Eu sunt carne moartă.

Exact la fix, ușa apartamentului meu a scos un bip și am poftit-o pe Charlotte să intre. Era o femeie drăguță, de vreo treizeci de ani. Cu câțiva centimetri mai scundă decât mine, cu un păr castaniu strălucitor pe care-l purta strâns în coadă de cal, cu niște ochelari adorabili și cu ochi albaștri, în spatele cărora se ascundeau ochii ei galbeni, scânteietori, de lup.

Charlotte avea întotdeauna un zâmbet atât de dulce! Pasiunea vieții ei fusese să fie profesoară, până când fusese infectată. Când înțelesese ce ajunsese să fie și ce anume făcuse – îl atacase pe unul dintre membrii familiei – încercase să se sinucidă. Din fericire, o găsiserăm înainte de a se prinde care erau cele câteva lucruri care îi puteau veni de hac unui vârcolac. N-am putut să-mi dau seama niciodată dacă lipsa mea de motivație ca elevă sau durerea și regretul legate de propriul său trecut o făceau să pară atât de tristă, chiar și atunci când zâmbea.

Ne-am așezat pe canapea și am tras masa mai aproape de noi. Și-a aruncat o privire în caietul meu de teme și și-a stăpânit un zâmbet.

— Tu ești carne moartă?

Am zâmbit cât am putut de expresiv, gen nu te enerva, nu-i așa că sunt simpatică? și am ridicat din umeri.

— E o expresie americană... intraductibilă. N-ai terminat de conjugat verbul și nu ți-ai scris nici compunerea pe care ți-am spus s-o faci.

S-a uitat la mine cu ochii ei triști. Ochii ăia mă omorau.

— Îmi pare rău, am spus, lăsând capul în jos. Ieri a fost o nebunie. Mai întâi, am avut o misiune legată de-un vampir, apoi a apărut un intrus, după aia – târziu, în noapte – m-a vizitat Reth și, pe urmă n-am putut să dorm.

— Se pare c-ai avut o zi grea. Dar, temele astea le ai de o săptămână. Poate, pentru data viitoare nu mai lași tema pe ultimul moment.

— Hei, Char, hai să nu-ncepem să batem câmpii.

La asta, cel puțin, m-am ales cu un zâmbet mai puțin trist.

Ne-am petrecut restul dimineții făcând conjugări (un cuvânt care sună obscen dar, de fapt, este doar plictisitor) și conversații în minunata limbă español. A rămas cu mine și am luat prânzul împreună, după care, a sosit momentul pentru după-amiaza mea de antrenament.

Bud, profesorul meu de lupte și tehnici de autoapărare, tot se mai străduia să mă învețe să lupt cu cuțitul.

— Cuțite de argint! Dureroase și, uneori, mortale pentru aproape toate creaturile paranormale!

— Tasey! l-am contracarat. Roz aprins și electrizant!

— Nu te poți baza întotdeauna pe tehnologie.

Bud era o ființă umană, dar, părea să fi crescut în Evul Mediu. În cazul în care vă întrebați dacă era drăguț, ei bine, poate cu treizeci de ani în urmă. Acum nu prea mai era.

— Și, din moment ce am mai avut până acum această discuție, ți-am adus ceva. M-am înveselit:

— Un cadou?

A încuviințat din cap, cu o expresie nemulțumită. A scos un pachet de pânză, din care a tras un pumnal subțire, cu mâner roz strălucitor, sidefat.

— Nu se poate! am strigat, luându-i-l din mână.

— Nu-mi vine să cred că am făcut un pumnal roz!

— Ce drăguț e! Îmi place! În sfârșit, un tovarăș demn de Tasey.

L-am îmbrățișat iute. Îmbrățișările îl speriau întotdeauna pe Bud, însă, acum era ușurat că, în sfârșit, eram de acord să accept un cuțit.

— O, Dumnezeule! Ce nume să-i dau?

— Oricare-ar fi numele, te rog, nu mi-l spune. Păstrează cuțitul în teacă, prins de centură.

Am luat teaca – neagră.

— Ai putea să-mi faci și una maro? Și una roz?

Din felul în care a mormăit și m-a alungat din sala de antrenament, ai fi putut crede că Bud era vârcolac.

Restul după-amiezii eram liberă și speram că Raquel era prinsă cu întâlnirile ei. Avea o poziție destul de înaltă în AISP. Întâi crezusem că fusese desemnată să se ocupe doar de mine, dar, se dovedise că ea administra întregul Centru și era responsabilă cu toate misiunile de implantare a dispozitivelor de urmărire la distanță. Cred că, pur și simplu, eram favorita ei. Sau, dacă nu, eram omul ei cel mai folosit.

Toată ziua mă gândisem numai la Lend. În momentul de față, era cea mai interesantă persoană/chestie de pe-aici, așa că, m-am dus în sectorul de Celule. M-am oprit în fața celulei lui Lend și am rămas mască. Nu era acolo. Și, nu spun prin asta că era în ipostaza lui aproape-invizibilă, ci, în ipostaza de-fapt-deloc-în-celulă.

La capătul lungului coridor se afla Jacques.

— Jacques!

S-a îndreptat spre mine.

— N-ar trebui să fii aici, Evie.

— Da, da. Unde-i Lend?

Dacă-i dăduseră drumul să plece? Imposibil, dacă stăteam să mă gândesc. Pătrunsese pe furiș în Centru. Nu-mi aminteam să mai fi făcut cineva vreodată așa ceva. Dar, dacă avea necazuri mai mari decât bănuiam eu, iar ei îl răniseră? Ideea asta mă deranja. Apoi, partea rațională din mine s-a întrebat dacă nu cumva era o creatură periculoasă, iar ei îl mutaseră într-o zonă cu nivel ridicat de risc. Jacques a înălțat din umeri.

— Raquel a cerut să fie mutat.

— De ce?

— Nu avem echipament adecvat ca să ținem aici pe cineva pentru mult timp. N-avem paturi, navem toalete.

— Oh!

Părea să aibă sens.

— Și-acum unde e?

Vârcolacul a clătinat din cap.

— Îmi pare rău. Nu ești autorizată să știi.

Azi, obișnuitul lui accent franțuzesc, altminteri simpatic, mă enerva îngrozitor de tare.

— Nu sunt autorizată?

— Nu. Raquel mi-a cerut să nu-ți spun.

Mi-a căzut fața. Era atât de nedrept! M-am întors pe călcâie și m-am îndreptat spre biroul lui Raquel. Nici n-am apucat să-mi așez bine palma pe ușa ei, că s-a și deschis.

— Oh, bun! a zis Raquel.

— Care-i treaba cu...

— Am o misiune pentru tine. Trebuie să pleci chiar acum. Te așteaptă un mijloc de transport. M-am încruntat.

— Despre ce e vorba?

— Activitate vampirică la Istanbul. Am localizat-o, dar, trebuie să te grăbești.

— Eu... OK.

Am alergat amândouă la mine în cameră și mi-am luat geanta, inclusiv brățările pentru glezne.

Întotdeauna îl aveam pe Tasey cu mine, iar acum i se alătura și pumnalul meu în- că-fără-nume.

— Nu sunt îmbrăcată cum trebuie pentru o misiune cu vampiri.

Aveam pe mine niște blugi skinny și un tricou cu anchior și mâneci lungi, iar părul era strâns la spate, în coadă de cal.

— Arăți în regulă, mi-a spus ea expeditiv. Ți se vede gâtul... asta e tot ce contează.

Aproape că ajunseserăm la secția Transport când mi-am adus aminte.

— Hei, de ce nu pot să știu și eu unde e Lend?

Raquel și-a dat ochii peste cap și mi-a adresat un oftat gen chiar e momentul să mă-ntrebi acum? — Nu-i nevoie să știi tu unde e.

Ușa camerei de la Transport s-a deschis în fața noastră și a apărut o silfidă. N-o mai văzusem de ani de zile și, am simțit imediat în stomac un junghi de emoție și de vinovăție. Tuturor angajaților umani li se cerea să memoreze numele a doi silfi – silfi care le erau desemnați la întâmplare, ca nu cumva un silf să aibă prea mulți oameni alocați. Această silfidă îmi fusese desemnată mie, dar eu nu reușeam să-mi aduc aminte nici în ruptul capului cum o chema.

Numele ei fusese primul pe care mi-l spusese, când aveam zece ani. De asemenea, fusesem instruită ca niciodată, sub nicio formă, să nu-l folosesc decât dacă aveam absolută nevoie, apoi mi se explicaseră toate modurile în care aș fi putut să fiu ucisă dacă ratam. Era cam traumatizant; puteam să fiu condamnată pentru că uitasem cum o chema? Știam că ar fi trebuit să întreb din nou, dar, era prea stânjenitor. Raquel ar fi sărit în sus.

Silfida nu mi-a adresat nici măcar o privire.

— Ți s-a spus unde trebuie să mergeți? a întrebat-o Raquel.

Ea a dat afirmativ din cap. Pielea îi era de un alb cremos, contrastând puternic cu părul ei rubiniu. Ca toate silfidele, era frumoasă într-un fel în care nicio persoană n-ar fi putut să fie vreodată. A ridicat o mână și a devenit cețoasă când și-a activat farmecele. Silfilor li se cerea ca prezența lor să devină estompată în timpul transportului, ca să nu poată fi remarcați. Nu uiți niciodată chipul unui silf. Spre deosebire de vampiri, silfii puteau să-și activeze sau dezactiveze farmecele după propria lor voință. Părul silfidei a devenit castaniu-roșcat, chipul a luat proporții mai normale, iar ochii s-au micșorat și s-au apropiat unul de celălalt. Silfida continua să fie frumoasă, dar, acum era normală. Doar dacă nu era cineva ca mine care să poată vedea dincolo de aparență.

Am înaintat și i-am prins mâna pe care mi-o întinsese. Era caldă, dar nu în același fel ca cea a lui Reth. Obișnuitul contur de lumină strălucitoare s-a format pe peretele alb din fața noastră și, am pășit amândouă în întuneric. Mi-am concentrat toată atenția la senzația pe care o aveam ținând-o de mână și, pur și simplu, am mers înainte. M-a surprins când a vorbit – de obicei, silfii nu catadicsesc să le vorbească muritorilor. Doar dacă nu încearcă să-i răpească, desigur.

— O, tu ești cea a lui Reth, a spus, arătând că mă recunoaște, iar vocea-i era disonantă dar, în același timp, ciudat de încântătoare, ca o ploaie de sticlă care cade pe asfalt.

Am greșit un pas și aproape că m-am dezechilibrat. M-a ținut strâns, fără să ezite.

— Nu, nu sunt.

De parcă Potecile Silfilor nu erau suficient de bizare. Ce-i venise?

A răs doar – și mai multă sticlă, căzând mai repede. Apoi, am simțit pe față aerul rece al nopții și am deschis ochii. Ne aflam pe o alee murdară, între două clădiri vechi de piatră. I-am dat drumul la mână și mi-am șters palma pe pantaloni. Mi-a zâmbit, iar ochii ei de silfidă au scânteiat dincolo de farmece. În zâmbetul ei era o urmă de cruzime care, m-a făcut să mă înfior. Mi-a arătat către deschiderea în care dădea aleea.

— Ar trebui s-o găsești pe creatură în piața asta.

— Mulțumesc foarte mult, am murmurat, după care, i-am întors spatele și am plecat pe alee.

Speram ca, pentru drumul de întoarcere să-mi trimită altă silfidă. La naiba, speram să-mi trimită un avion cu reacție. Mă săturasem să tot călătoresc cu silfii. Erau din ce în ce mai băgăcioși.

Piața era una dintre cele neacoperite și, absolut aglomerată. În aer pluteau arome apetisante, din care nu aveam să gust niciuna. Totuși, în seara asta nu era Easton Heights, așa că, nu mă

grăbeam. Spre norocul meu, părea să fie un loc foarte atrăgător pentru turiști, așa că, nu prea ieșeam în evidență.

Am rătăcit prin împrejurimi, prefăcându-mă că mă uit la standuri, dar, de fapt, îi scrutam pe oameni. Îmi plăcea mult mai mult genul ăsta de misiune, mai mult decât să fi alergat prin cimitire. Nu există niciun motiv temeinic pentru care vampirii să hălăduiască prin cimitire. O fac, pur și simplu, pentru că, cei mai mulți dintre ei sunt victimele conceptelor care țin de cultura pop, despre cum trebuie să se comporte. În plus, cimitirele sunt plictisitoare și pustii. Pe când, în nopți ca asta, puteam să rătăcesc pe-aici și să mă uit la oameni. Oamenii – cei normali – mă fascinau. Turiștii și localnicii contrastau – un amestec extraordinar de jeanși și mătase, șepci de baseball și plete negre.

De asemenea, era plăcut să ies de una singură. De obicei, mă însoțea cel puțin o persoană (de regulă, un vârcolac), dar, în ultimii doi ani mă trimiseseră singură la urmărirea simple. Acum, vampirii nu mai constituiau o amenințare, din moment ce știam să-mi fac treaba. Dar, dacă era ceva mai periculos, aveam întotdeauna un însoțitor.

De la un stand de bijuterii, m-a strigat un tip, într-o engleză stricată. Era turc, destul de drăguț în mare, dar, în plin avânt al pubertății. Era cât pe ce să mă opresc și să mă prefac că eram o cumpărătoare, când, am prins cu coada ochiului o mișcare lângă mine. Ceva care nu era uman. Zâmbindu-i cu regret băiatului de la stand, m-am întors și m-am grăbit s-o iau pe urmele acelei persoane. Tot ce a trebuit să fac a fost să o privesc mai pe îndelete, ca să am confirmarea – prin părul bogat și întunecat al bărbatului, am reușit să văd că, din podoaba capilară adevărată nu mai avea decât câteva fire de păr, care-i atârnavă de capul plin de pete și zbârcit.

Nu părea să urmărească pe cineva; mergea prin piață ho- tărât. Aproape că a trebuit să alerg ca să mă țin după el, până când a intrat într-o clădire dărăpănată, aflată chiar în celălalt capăt al

pieței. Am așteptat circa treizeci de secunde, apoi am intrat după el. Un hol mic ducea către o ușă. Am pregătit Taser-ul și am înaintat, am izbit ușa cu piciorul și am pătruns în cameră.

Vampirul pe care-l urmărisem s-a întors și s-a uitat la mine. La fel au făcut și ceilalți douăzeci de vampiri care se aflau acolo.

— Of, bip, am șoptit.

Nicăieri nu-i ca acasă

Cu un vampir puteam să mă descurc. Hm, probabil că puteam să mă descurc chiar și cu cinci deodată – cadavre și mușchi îmbătrâniți și așa mai departe. Dar, douăzeci de vampiri? Nu-mi plăcea să fiu depășită de situație. Ce se-ntâmpla? Vampirii, prin natura lor, erau solitari. Era ciudat. Și, foarte, foarte rău.

Mi-am compus cel mai convingător zâmbet prin care voiam să arăt că mă simt stânjenită. Ei nu aveau habar că eu știam ce erau.

— Ups! Căutam teatrul. Am greșit clădirea!

Poate, dacă ieșeam repede pe ușă și o închideam suficient de repede – clic!

Alți patru vampiri au intrat în urma mea și au încuiat ușa. Mi-am dus mâna la centură și am apăsat pe butonul de alarmă al comunicatorului. Apoi am scos Taser-ul.

Inspirând adânc, mi-am compus cea mai severă mimică de care eram în stare.

— Sunteți cu toții arestați, conform Legii trei, punctul șapte din Acordul Internațional de Siguranță Paranormală, Protocolul Vampirilor. Sunteți obligați să raportați celui mai apropiat serviciu de procesare...

— Ești de la AISP? m-a întrebat unul dintre vampiri.

Ceilalți se foiau, nervoși, în loc.

— Da. O să vă rog să vă aliniați cu toții, ca să vă implementez dispozitivele de urmărire la distanță.

Mă așteptam să-i aud izbucnind în râs.

— N-o să ne omori? m-a întrebat cel care vorbise și mai înainte, uitându-se la mine suspicios.

— De ce mă tot întreabă toată lumea chestia asta?

Pe bune, chiar arăt ca un asasin psihopat? Poate că, de vină erau tenișii mei roz? Sau cerceii în formă de inimioare?

Vampirii s-au uitat unii la alții și au început să șușotească. M-am apropiat ușor de ușă, ținându-l pe Tasey pe lângă corp, apăsând iar și iar pe butonul de alarmă. Lish avea să observe. Ea o să trimită ajutoare. Niciodată nu ratase până atunci, dar, dacă nu răspundea foarte repede la semnalul meu de panică, trebuia să fac ceva ce nu mi doream nicicum să fac.

Libertatea se afla la doar câțiva pași, când, vampirii s-au întors spre mine. Cel care-mi vorbise – înalt, cu un păr negru și buclat – a clătinat din cap.

— Îmi pare rău. Și-a dezvelit colții într-un zâmbet prin care-și cerea iertare. Ne bucurăm că nu ești creatura care ne vânează, dar, nu suntem prieteni nici cu AISP. Și, tuturor ne este foarte, foarte sete.

— Ce? Fără niciun pic de flirt? am întrebat, încercând să câștig timp. Nici măcar nu încercați să fiți un pic sexy? Gândiți-vă la toți fanii vampirilor... or să fie atât de dezamăgiți!

Mi-am scos pumnalul de argint. Poate că, ar fi trebuit să fiu mai atentă la antrenamentele cu cuțitul.

— Știți ceva? Lăsați-mă să plec și vă promit că n-o să spun nimănui cât de lipsiți de gingășie sunteți.

— Îmi pare rău, copilă.

— OK.

Am ridicat cuțitul într-o mână și pe Tasey în cealaltă.

— Atunci, înseamnă că trebuie să văucid.

Dac-aș fi reușit să anihilez destui... doar atâția cât să pot să ies din cameră. Aș fi putut să mă salvez fugind rapid.

Trei dintre ei s-au năpustit asupra mea și eu am dat din mâini sălbatic. Pe doi i-am lovit cu putere și s-au prăbușit. Al treilea a încercat să mă prindă de braț, dar, l-am atacat cu cuțitul și s-a retras, urlând de durere. Am alergat la ușă, dar, n-am reușit s-o deschid. M-am întors și m-am rezemat cu spatele de ea.

— Toți deodată! a strigat șeful lor și, a urmat un amestec de mâini – drăguțe, din carne normală, peste carnea descompusă de dedesubt – care, m-au înhățat toate în același timp.

M-am luptat, dar, până și vampirii sunt suficient de puternici când raportul e copleșitor, de douăzeci la unu. Nu le-au trebuit decât câteva secunde ca să mă imobilizeze la perete; am reușit să nu scap pistolul și cuțitul din mâini, dar, nu puteam să mă mișc și să le folosesc. Șeful lor stătea chiar în fața mea. Am încercat să-i privesc farmecele, să văd doar farmecele sale, dar, ochii lui de un alb pur, care se holbau la mine din orbitele înfundate, m-au împiedicat să mă concentrez la altceva decât la ei.

Mi-a zâmbit. Voiam să plâng.

Salvarea avea să vină prea târziu pentru mine.

— Nu-ncepi să țipi? mi-a șoptit el, aplecându-se înainte și atingându-mi gâtul cu buzele.

Cu buzele lui moarte, moarte. Am simțit că deschide gura și am închis ochii. Toată oroarea întâlnirii nefericite cu un vampir în frageda mea pruncie s-a revărsat asupra mea. Nimeni n-avea să mă salveze. N-aveam de ales. O singură lacrimă mi-a alunecat pe obraz.

— Lorethan! am strigat.

Vampirul a ezitat; era limpede că nu la asta se așteptase.

— Am nevoie de tine! ACUM!

Pauza asta a fost suficientă ca să-mi salvez gâtul. În cameră a explodat o lumină albă și, vampirii au sărit înapoi instinctiv. Din spatele meu, două brațe mi-au înconjurat mijlocul și m-au tras în întuneric.

— Tu m-ai chemat, a murmurat Reth la urechea mea, în timp ce mă ținea în aer. Știam că o s-o faci.

Ghiceam din felul în care-mi vorbea că zâmbea, că se simțea triumfător. Jurasem că n-o să-i mai folosesc niciodată numele real, că n-o să-l mai chem niciodată. În schimb, acum, îmi contrazisesem toate ordinele pe care i le dădusem de a sta departe de mine. Și cuvintele mele – de ce-i spuseseam că aveam nevoie de el? Putea să răstălmăcească asta în orice fel ar fi vrut. Dar, amintirea buzelor vampirului pe gâtul meu m-a făcut să mă cutremur. În seara asta, nu mai conta.

— Du-mă acasă, atât te rog.

Și-a strâns și mai tare brațele în jurul meu, lipindu-și pieptul de spatele meu. Prin cămașă îi simțeam inima – bătăi puternice, dar foarte rare.

— Atunci, să mergem acasă.

A râs, în felul lui cristalin.

Asta ar fi trebuit să mă pună în gardă.

Am rămas cu ochii închiși, încercând să ignor faptul că stătea cu trupul lipit de-al meu. Silfilor nu le pasă niciun pic de sex și de latura fizică, dar, le pasă de manipulare, iar Reth știa foarte bine cât de tare mă enerva pe mine contactul – orice fel de contact. După felul în care crescusem, nu beneficiasem niciodată de suficientă afecțiune, de suficientă atenție. Mai mult decât Raquel, mai mult decât Lish, mai mult decât oricine altcineva, știa cât de îngrozitor de singură mă simțeam. Îl uram pentru asta.

Mă așteptam să mă ia de mână și să mergem; în schimb, tot ce am simțit a fost o adiere, apoi ceva strălucitor și cald. Am deschis ochii și eram într-o cameră. Nu era camera mea. Lumina era palidă și blândă, venind de la o sursă neidentificabilă. În jurul camerei – care părea să aibă pereți solizi, din piatră de culoare pală – era plasată, la întâmplare, mobilă. Țesăturile erau cu toatele mătăsurii și catifele; roșu-închis și purpuriu intens, cu accente aurii. Nu exista nicio ușă.

— Am spus acasă.

A râs din nou.

— N-ai spus acasă la cine.

Furioasă și prea obosită ca să mai suport prostiile unui silf, am deschis gura să-i spun exact unde să mă ducă și unde poate să se ducă el după aceea. Nu știam sigur dacă un silf putea să execute comanda de a se duce în infern, însă, aveam să aflu acum. Dar, înainte de a apuca eu să scot vreo vorbă, el a ridicat o mână subțire și m-a mângâiat pe gât.

— Șșș... mi-a șoptit.

Mi-a pierit graiul. Nu că aș fi răgușit dintr-odată. Pur și simplu am rămas fără glas. Nu puteam să țip. Nu puteam nici să vorbesc șoptit. Aș fi vrut să-l am acum în față pe geniul care susținea că-i putem controla pe silfi și-i putem lovi acolo unde-i doare mai rău. Răsucindu-mă în brațele lui Reth, m-am smucit și m-am dat după una dintre canapelele cu aspect de vechi.

— Dă-mi glasul înapoi! am mimat cu buzele.

Mi-a zâmbit. Ochii săi erau aurii, precum grâul copt, iar părul îi lucea aproape în aceeași nuanță. Tot ce era legat de el era auriu, cu excepția râsului. Fusese, dintotdeauna, ca de argint. Nu mă mai puteam uita la chipul lui fără să risc să nu vreau să mai văd niciodată altceva, dar, nici nu voiam să-mi mut privirea și să las garda jos. Eram atât de neputincioasă!

— Evelyn!

Numele meu rostit de el era ca o mângâiere.

— De ce mi te împotrivești? Îți dorești să fii cu mine. Iar eu nu vreau pe nimeni altcineva, niciodată!

Mi s-a făcut pielea de găină. Reth dusesese, probabil, o mulțime de fete muritoare pe Tărâmurile Silfilor. Știa că noi nu trăim veșnic. Fie că mă manipula din nou, ceea ce era posibil, sau, se întâmpla ceva cu mult mai înspăimântător.

— De ce? am mimat.

Știam că spune adevărul – mă voia. Iar asta îngreuna lucrurile și mai mult; nu întâlnisem prea multă lume în viața mea care să mă vrea. Propriii mei părinți mă abandonaseră încă de când eram mică.

S-a așezat cu grație. Pe o măsuță ale cărei picioare se terminau cu niște gheare sculptate, aflată lângă scaunul lui, erau o sticlă de cristal și două pahare. A turnat în ele un lichid limpede, apoi mi-a întins unul.

— Bei?

Am refuzat clătinând din cap. Nu mă născusem cu o zi în urmă. Niciodată – dar niciodată! – să nu acceptați mâncare sau ceva de băut de la un silf, indiferent unde vă aflați, dar, cu atât mai mult dacă sunteți pe tărâmul lor. N-o să mai aveți cum pleca de-acolo.

Nedumerit, a băut doar el. Mi-am scotocit mintea să găsesc o altă soluție, în lipsă de voce. Apoi, în tâmpenia mea, mi-am dat seama că încă mai aveam Taser-ul și cuțitul. Le-am înșfăcat pe-amândouă atât de strâns, încât mă dureau mâinile. Din fericire, nu se vedea ce făceam, datorită canapelei; l-am pus pe Tasey deoparte – fiind vorba de un silf, nu mi-ar fi folosit mai mult de câteva secunde. Cu mâna liberă am apăsât din nou pe butonul de alarmă. N-aveam idee unde mă aflam, dar, speram din toată inima că eram undeva unde Lish putea să trimită pe cineva să mă recupereze.

— N-ai obosit să fii rece? m-a întrebat el, încercând să se apropie de mine. Rece și singură. Nu trebuie să fii așa. Nu mai avem mult timp.

Ochii lui erau ca niște oceane de chihlimbar, adânci și eterni. Oceane în care te puteai scufunda.

— Dansează din nou cu mine.

Am închis iar ochii strâns. Avea dreptate. Eram obosită. Fusesem singură toată viața. Centrele anterioare, Centrul de-acum – care era diferența? De ce îi opuneam rezistență? Am simțit cum mă atinge cu mâna; era atât de caldă! Fierbințeala a început să mi se răspândească prin braț, încet, insistent. De ce să

nu-i dau lui inima mea, sufletul meu? Nimeni altcineva nu le voia.

A simțit că sunt gata să cedez și m-a tras mai aproape de el.

— Nu există nimeni altcineva pentru tine, dragostea mea. Lasă-mă să fiu alături de tine!

Nu exista nimeni altcineva pentru mine. Am deschis pleoapele și m-am uitat în ochii aurii ai lui Reth – iar imaginea altor ochi, limpezi ca apa, mi-a invadat mintea. De ce mă gândeam la Lend în clipa aceea habar n-aveam, dar, a fost suficient ca să mă facă să dau înapoi. Am ridicat cuțitul de argint și l-am ținut între noi ca pe un talisman.

Reth a părut mai degrabă surprins decât furios.

— Ce faci, copilă?

Nu mi-a dat drumul la mână, dar rezistam, la căldura lui. De-abia îmi trecuse de umăr, iar acum încetinea.

— Nu-ți dai seama ce încerc să fac pentru tine?

I-am pus cuțitul în piept și el mi-a dat drumul la mână, apoi a făcut un pas înapoi. Fierul este cel mai bun împotriva silfilor, dar, nu sunt nici fani ai argintului.

— Destul! am mimat, arătând spre gâtul meu.

Uitându-se furios la mine, a fluturat din mână și vocea mi-a revenit.

— De ce te împotrivești?

— Pentru că ești nebun! Nu vreau așa ceva. Nu-ți aparțin! Și n-o să-ți aparțin niciodată! Un surâs strâmb a apărut pe fața lui perfectă.

— Te-nșeli!

— Ei bine, am un cuțit de argint care-mi permite să fiu de altă părere. Acum... — Să te duc acasă?

Am încuviințat din cap.

A zâmbit larg.

— Nu asta a fost comanda. Și, din când în când, trebuie să mai și dormi.

Până să apuc să-i ordon să mă ducă acasă, a dispărut, râsul sau de argint continuând să se audă în urma lui.

Începeam să le simt lipsa vampirilor.

Nemuritori stupizi!

Am strigat la el să se întoarcă, apoi m-am trântit pe una dintre canapele. Avea dreptate. Eram epuizată, nu dormisem cu o noapte în urmă, plus că avusesem o zi plină și o seară de-a dreptul stresantă. Dar, dacă adormeam, nu puteam să țin cuțitul. Iar dacă nu puteam să țin cuțitul... Era o problemă. Nu știam ce încerca să-mi facă și, nici nu voiam să aflu.

În mod deloc surprinzător, pe comunicator nu exista semnal. Habar n-aveam dacă, tehnic, mă mai aflam pe Pământ. Tărâmurile Silfilor coexistă cu ale noastre, dar, intersectate în timp și spațiu și tot felul de asemenea amănunte plictisitoare și ciudate care țin de lumea fizică și de care nu prea-mi păsase până acum. Am adăugat Tărâmurile Silfilor și luptele cu cuțitul pe lista mea de lucruri cărora trebuia să le acord mai multă atenție.

Aș fi putut să-l chem folosind din nou numele lui adevărat, iar el ar fi fost nevoit să vină. Asta funcționase atât de bine până atunci! Formularea pe care o folosisem încă mă omora. Am nevoie de tine? Îmi închipuiam că el considerase asta un ordin, iar acum îl îndeplinea așa cum interpreta el nevoia mea. Dacă-l chemam înapoi și contramandam ordinul înainte ca el să-mi ia din nou vocea, atunci nu știu cum ar fi interpretat asta. Dacă-i dai unui silf comenzi contradictorii, ei nu le pot îndeplini și, astfel, rezultă ceva complet diferit (și întotdeauna rău). Eram atât de derutată!

Silfii sunt cele mai alunecoase ființe din lume. AISP (înainte de a fi AISP, pe când era AASP și toate celelalte tipuri de acronime specifice din alte țări) muncise zeci de ani ca să descopere un silf, pe oricare dintre ei, și să îi afle adevăratul nume. Planurile lor includeau folosirea unor tinere drăguțe ca momeală pentru silfi, să

le răpească. Zeci de asemenea fete dispăruseră fără urmă. Cu excepția uneia, care, descoperise marele secret al silfilor.

Pe silfi nu-i afecta alcoolul dar, spre marea ei surprindere, se îmbătau foarte, foarte tare cu băuturile carbogazoase. Folosind cantități mari de coca-cola, tânăra a reușit să afle numele adevărat al unei singure silfide. Știindu-l, a putut să o oblige să-i facă pe plac și să-i dezvăluie astfel alte câteva nume de silfi – care, la rândul lor, au fost forțați să spună și alte nume. Astfel, a început Operațiunea de Catalogare și Control din '95.

Sună mult mai impresionant decât a fost în realitate. O mulțime de participanți la acest proiect au sfârșit prin a muri sau a dispărea, iar silfii și-au păzit foarte bine numele, chiar și între ei, astfel încât, AISP nu a reușit să afle decât o mică parte dintre ele. Dar, iată ce ar fi trebuit să afle AISP – nu a aflat până acum și, probabil că, n-o să afle niciodată: nu poți controla silfii. Nu poți! Nu au logică sau rațiune. Nu ascultă de aceleași legi (fizice, sociale, emoționale, în trafic – orice altceva) pe care le respectăm noi. Au întotdeauna propriul program și își planifică treburile într-un mod mai inteligent decât o facem noi. În plus, încercând să le aflăm numele și să le folosim, am interferat cu o magie paranormală mai profunda și mult mai puternică decât eram noi capabili să pricepem.

Spun noi. Dar, mă refer la aroganții de la AISP.

Am cântărit toate astea în timp ce stăteam pe canapeaua lui Reth, prinsă în capcana Tărâmurilor Silfilor și întrebându-mă cât timp o să pot să rezist fără să dorm, să mănânc sau să beau. Sau să fac pipi, la urma urmei, căci, nu văzusem nici măcar o singură toaletă. Nemuritori stupizi! Oare, merita cu adevărat magia silfilor toată nebunia asta și toate riscurile pe care ni le asumam colaborând cu ei?

Trebuia să mai existe și o altă posibilitate. Nu-l puteam chema pe Reth înapoi – și n-aveam s-o fac. Știam că n-o să mă lase niciodată

să plec de-acolo, iar altă posibilitate în afară de Potecile Silfilor nu exista.

Iar silfi! Era perfect. Numele de silfi care-mi fuseseră alocate trebuiau folosite doar în situațiile disperate. Asta era o situație destul de disperată pentru mine. Am deschis gura, dar m-am oprit.

Tot nu reușeam să-mi aduc aminte. Numele lor erau atât de stranii, iar eu eram atât de speriată, încât nu mi-l aminteam pe cel de-al doilea care-mi fusese destăinuit. Lungită pe canapea, mă holbam la tavan; scânteia de cristale. Mă uitam la ele și îmi storceam creierul să-mi amintesc numele silfidei cu păr roșcat.

Cristalele reflectau o sursă de lumină pe care nu o identificasem. Părea să existe acolo un soi de înțeles, un tipar. Iar acum, detectam și niște culori vagi. Îmi spuneau ceva. Dacă mă uitam suficient de mult la ele, destul de concentrată, fără să mă gândesc la nimic altceva... și, dacă închideam ochii și nu mă gândeam la nimic, parcă mă simțeam mai bine și totul avea să fie bine...

— Nu!

M-am ridicat și am clipit des, ca să-mi pot ține ochii deschiși. Gata cu tavanul!

Cum o chema? Eram sigură că-i știam numele. Iar apoi, mi l-am amintit – era silfida de care se folosiseră Lend ca să pătrundă în Centru. Fehl! I se spunea Fehl, iar numele ei întreg era... — Denfehlath! am strigat triumfătoare.

După câteva secunde, pe perete s-a conturat o ușă prin care a trecut ea, afișând aceeași figură plictisită.

— Oh! a exclamat încruntată.

Am sărit în picioare, amețită de bucurie, dar m-am oprit înainte de a spune ceva stupid. De data asta trebuia să fiu precaută. Clară.

— Te rog să mă duci la Centrul AISP, unde locuiesc.

Mi-a întins mâna, iar eu i-am prins-o.

— Stop! i-a ordonat Reth, aflat în spatele nostru.

M-am întors să mă uit la el, dar fără să-i dau drumul mâinii lui Fehl.

— E a mea! a spus el.

Fehl i-a zâmbit tăios.

— M-a chemat pe nume, iar ăsta e un ordin la care nu pot să mă împotrivesc.

Ochii aurii ai lui Reth s-au făcut mari de furie. Asta era o altă chestie cu silfii. Temperamente nesuferite. Îl mai văzusem o dată, mai înainte, pierzându-și controlul – de fapt, asta mă șocase și mă făcuse să mă hotărâsc s-o termin cu el.

— Să mergem odată! am tras-o eu de mână.

Lumina din cameră se schimbase; acum, totul părea să strălucească în roșu – o nuanță amenințătoare.

Am țâșnit pe ușă, direct pe Potecile Silfilor. Mai înspăimântată de ce se afla în urma mea decât de ce se afla împrejurul nostru, am rămas, pentru prima dată, cu ochii deschiși. Fehl m-a strâns de mână atât de tare, încât, m-a durut; privirea ei era plină de furie pură, dar și de satisfacție. M-am întrebat dacă nu cumva se întâmpla ceva. Cei doi aveau o relație stranie. Nu mai contează! Nu-mi mai păsa, atâta vreme cât aveam să ajung acasă.

Dar, chiar atunci mi-a venit o idee strălucită.

— Poți să deschizi o ușă care să dea în camera lui Lend?

Mi-a aruncat o privire atât de tăioasă, încât, m-am mirat că n-am început să sângerez. După încă vreo câțiva pași, în fața noastră s-au conturat liniile albe și s-a deschis o ușă. Silfida m-a împins pe ea, apoi a dispărut în întuneric.

Camera avea aceeași configurație plictisitoare ca și restul încăperilor de la Centru. O ușă deschisă dădea într-o mică baie; restul încăperii era un simplu dreptunghi, cu un pat cenușiu lipit de perete. Pe el stătea Lend, purtând chipul meu. A privit spre mine, iar pe chipul lui – al meu! – a trecut iute o undă de surpriză. Apoi, s-a uitat în altă parte și mi-am dat seama că vorbea Raquel.

M-am lipit cu spatele de zid. Probabil că, ea se afla pe hol, pentru că nu puteam s-o văd și, după lipsa ei de reacție, eram aproape sigură că nici ea nu mă văzuse. Nu mă prinsese. Încă. Iar

acum aflasem unde era Lend. La urma urmei, uneori silfii sunt utili.

— ... ar fi mult mai ușor dacă ne-ai da câteva informații. Te las să te gândești la asta.

Raquel a tăcut, apoi i-am auzit pașii pe coridor.

Lend-cu-fața-mea s-a uitat la mine și a ridicat întrebător dintr-o sprânceană.

— Hei, nu e corect! am șoptit.

Nu fusesem niciodată în stare să ridic doar dintr-o sprânceană. Și, nu pentru că nu încercasem cu fiecare dintre ele. A părut încurcat, așa că, am arătat către sprâncenele mele și am clătinat din cap. Drept răspuns, a rânjit la mine și s-a transformat în tipul mișto, cu ochi întunecați și păr negru.

— Ce cauți aici?

Am ridicat din umeri, lăsându-mă în jos lângă perete și așezându-mă rezemată de el. — M-am gândit să-ți fac o vizită.

— Pe bune!

— Da. Mă plictiseam.

— Și eu.

A urmat un moment lung de liniște, stânjenitor. — Și, ai de gând să rămâi mai mult? a întrebat.

— Nu știu exact. O să se creadă că am dispărut.

— Raquel chiar părea îngrijorată.

Am oftat.

— Mda, probabil c-ar fi trebuit s-o anunț că n-am murit.

Dar, nu m-am ridicat de jos.

— Pari obosită.

Brusc, a luat înfățișarea mea, arătându-mi ce pleoape grele aveam și ce cearcăne.

— Dumnezeu, mulțumesc! Mă bucur să aflu una ca asta. De ce nu-mi spui direct că arăt ca dracu'?

A râs și s-a întors la chipul băiatului drăguț.

— Și totuși, nu pot să am ochii tăi.

— Sunt unică, am spus veselă.

— Mai mult decât crezi, după părerea mea.

— Ce vrea să-nsemne asta?

A ridicat din umeri.

— Că, pur și simplu, n-am mai întâlnit niciodată o ființă umană pe care să n-o pot reproduce exact.

M-am ridicat, încruntându-mă.

— Fii atent, Băiatule Apos, singura creatură paranormală din camera asta ești tu. — Dacă zici tu așa...

Eram prea obosită pentru aberațiile lui Lend. Cadrul ușii era mai larg decât de obicei și ușa lipsea.

— Care-s măsurile de securitate pentru încăperea asta?

Mi-a arătat piciorul la care avea o brățară de urmărire prinsă de gleznă.

— Dacă trec pragul camerei, pornește alarma, iar brățara mă ucide.

Deci, nu era nicio problemă pentru mine.

— Excelent! Ne vedem mai târziu.

Am ieșit fără să mai adaug niciun cuvânt.

Nu-mi petreceam prea mult timp în secția de securitate a Centrului. Când paranormalii ajungeau aici, eu îmi terminasem treaba. Instinctiv, am luat-o la stânga, pe coridor, către o zonă familiară mie. Eram destul de aproape de Centrul de Procesare, așa că, am intrat și am găsit-o pe Raquel vorbindu-i înnebunită lui Lish.

— E inacceptabil! Vârcolacii trebuie să fie capabili să afle ceva!

Lish și-a ridicat privirea și m-a văzut peste umărul lui Raquel, după care, a izbucnit în lacrimi. Sau, cel puțin, așa mi s-a părut

mie. N-o mai văzusem niciodată plângând, și nu erau chiar lacrimi, din moment ce ea se afla deja în apă, dar, mimica feței și mișcărilor umerilor erau suficiente ca să mă facă să cred asta.

Raquel s-a răsucit și a țipat, apoi s-a repezit la mine și m-a îmbrățișat.

— Nu te-au mâncat!

— Nu, nu m-au mâncat!

Mi-a venit să râd de cuvintele stranii pe care le-am repetat și, mi-am reprimat propriile lacrimi de ușurare. Eram atât de bucuroasă că mă întorsesem aici, alături de Raquel și de Lish! Trebuie să fiu sinceră și să spun că, la un moment dat, crezusem că era posibil să nu le mai revăd niciodată.

Revenindu-și, Raquel s-a dezlipit de mine, continuând, însă, să mă țină de umeri.

— Ce naiba s-a-ntâmplat? Unde ai fost? Și, de ce i-ai omorât pe toți vampirii ăia?

— Eu... stai puțin, ce-ai spus? I-am omorât pe vampiri?

A clătinat din cap, privindu-mă cu severitate. Nu era OK ca un angajat al AISP să omoare paranormali. Toți paranormalii sunt clasați ca ființe pe cale de dispariție; de aceea, chiar și cei mai dezgustători dintre ei trebuie doar neutralizați și nicidecum... ei bine, nicidecum nu trebuie omorâți.

— Dar, nu i-am omorât! A fost cât pe ce să mă omoare ei pe mine. I-am atacat pe câțiva cu Tasey și i-am lovit pe câțiva cu cuțitul de argint, dar, sunt absolut sigură că nu l-am vârat în inima niciunuia dintre ei.

— Și, cum ai scăpat?

Mi-am lăsat privirea în jos.

— L-am chemat pe Reth.

A oftat, semn că înseamnă că asta are să fie o nebunie și mai mare decât am crezut eu.

— Și-atunci, cine a omorât douăzeci și cinci de vampiri?

Gantere, băieți și alte chestii grele

Prima explicație legată de vampiri am primit-o de la Raquel.

— Când echipa de intervenție în caz de alarmă a ajuns acolo, toți vampirii erau morți.

— Aveau țărushi în inimă? am întrebat eu.

— N-avem idee cum anume au fost uciși. Nu exista niciun semn, de niciun fel, nicio urmă privind felul în care au fost omorâți. Dar, în primul rând, ce făceau ei acolo cu toții?

— Habar n-am. L-am urmărit pe vampirul meu, iar când m-am năpustit în cameră, i-am găsit pe toți așteptând. Câțiva au mai venit după mine și m-au încuiat acolo. Încruntându-mă, am rememorat momentul. Și totuși, am continuat, păreau să creadă că venisem acolo ca să-i omor.

— Ești sigură că n-ai făcut nimic? m-a întrebat Raquel, încruntătura dintre sprâncenele sale adâncindu-se.

— Nimic, pe lângă faptul că era cât pe ce să fiu golită de sânge? Mda, sunt sigură. A oftat. Aproape la fel ca mai înainte, adică: de ce eu?

— Bine, atunci, unde-ai fost?

Obosită, m-am frecat la ochi.

— Am făcut o prostie. Mare de tot. Nu venea nimeni și, eu urma să fiu omorâtă, și-atunci, l-am chemat pe Reth.

— E-n regulă, de-asta ți-au fost desemnate nume.

Am clătinat din cap.

— Nu faptul că l-am chemat a fost problema. Totul se întâmpla atât de repede, iar eu simțeam dinții vampirului pe gâtul meu și am... când l-am chemat pe Reth am strigat: „Am nevoie de tine!”

Expresia de pe chipul lui Raquel a trecut de la înțelegere la agasare. Când AISP îți atribuia nume de silfi, te obliga să faci și cursuri de două săptămâni – două săptămâni – pe an, pentru a învăța cum trebuia să formulezi ordinele și cum puteai să le folosești. „Am nevoie de tine” era cât se poate de nerrestrictiv și de prostesc.

— ”Am nevoie de tine”? Asta ai spus? Așa ai formulat ordinul?

— Nu te enerva! Eram gata să izbucnesc în lacrimi. Am plătit deja pentru asta, crede-mă! I-am spus să mă ducă acasă, iar el m-a dus acasă la el și a încercat din nou să-mi ia inima.

— Evie, scumpo, știu că ai trăit o poveste cu Reth, dar, nu poate, pur și simplu, să-ți ia inima.

Lucrurile nu merg așa.

Asta era prea mult. Și, colac peste pupăză, avea să-mi spună – din nou – că tot ce se întâmplase, se petrecuse doar în mintea mea și nu fusese nicidecum o ciudățenie tipică pentru silfi. Ea nu simțise niciodată căldura, n-o simțise niciodată strecurându-se în ea, înconjurându-i inima, nu simțise cum o mistuie. Nu știa. Nu avea cum să știe. Și, mă săturasem să se comporte de parcă eram o fetiță prostituată, încă supărată pe un fost.

— Mă rog, am repezit-o. Acum, mă duc să mă culc.

M-am întors și, pășind cu hotărâre, am ieșit din cameră fără să-i spun la revedere lui Lish. Ar fi fost de acord cu mine, știam asta, numai că, încă nu înțelegea.

Nimeni nu înțelegea. Ei bine, nu era adevărat – Reth înțelegea. Totul. Și, avea și el dreptate. Eram complet singură și, era ca naiba. Când am ajuns în apartamentul meu, m-am dus direct în dormitor și am scotocit sub pat până am găsit ganterele de un kilogram și jumătate, pe care le furasem la o ședința de antrenament cu Bud. Erau din fier – cea mai bună proiecție împotriva silfilor. Sau, cel puțin, eram aproape sigură că erau din fier. OK, speram din toată inima că erau din fier, pentru că, singura alternativă pe care o aveam era să dorm cu cuțitul pe piept. Prin minte mi-au trecut imagini cu mine, înjunghiindu-mă singură în timpul unui coșmar. Ganterele erau soluția.

Mi-am pus greutatea de-o parte și de alta a corpului, am închis ochii și, am adormit instantaneu.

A doua zi de dimineață, m-am trezit târziu; amintiri neclare cu o femeie a cărei voce mă chema, zăboveau într-un colț al minții.

Cele două gantere încă erau la locul lor, încurcate printre cearșafuri, iar inima era încă în mine. Trecusem cu succes de noaptea asta.

M-am pregătit pe îndelete pentru ziua care urma, fiind aproape sigură că era sâmbătă. Uneori, era greu să diferențiezi zilele la Centru, dar, cum niciunul dintre tutorii mei zilnici nu se arătase ca să mă întrebe de ce nu-mi făcusem încă tema pentru acasă, păream să fi ghicit corect că era sâmbătă.

După ce mi-am luat micul dejun, m-am dus să vorbesc cu Lish. Mă simțeam prost pentru că plecasem așa, cu o zi în urmă. Când am intrat, ochii i-au licărit.

— Evie, s-a auzit vocea ei monotonă, deși eu puteam spune că se distingea un semn de exclamație.

Sunt atât de bucuroasă că ești OK! Am fost foarte îngrijorată pentru tine.

I-am adresat cel mai frumos zâmbet de care eram în stare.

— A fost o zi proastă.

— Îmi pare rău.

Nu prea știam ce altceva să spun.

— Vreun indiciu legat de vampiri?

— Niciunul.

Ciudat. Dar, în același timp, nu era problema mea. Nu sufeream în mod special din cauza asta, așa că, am ridicat din umeri.

— Dar Lend? Au idee cine este sau ce este, ori, de ce a pătruns aici?

A clătinat din cap. Apoi, colțurile ochilor i s-au încrețit când a zâmbit, după care, s-a aplecat spre peretele de sticlă, conspirativ.

— Am auzit că a cerut hârtie și creion. Raquel s-a gândit că o să scrie câteva informații, dar, n-a făcut altceva decât să deseneze.

Am zâmbit. Indiferent ce era, Lend era un profesionist când era vorba s-o enerveze pe Raquel. De regulă, asta era sarcina mea, dar, parcă-mi plăcea s-o împart cu el.

— Că veni vorba de Raquel, știi cumva unde este? Vreau vorbesc cu ea.

Indiferent dacă mă credea sau nu în legătură cu Reth, trebuia să mă ajute să anulez felul în care formulasem ordinul.

— Are întâlniri toată ziua.

Dacă era cineva la Centru care să lucreze mai mult decât Lish, aceea era Raquel. Și ea locuia aici și, de cele mai multe ori, lucra la orice oră din zi. Nu auzisem niciodată să-și fi luat o vacanță. Într-un fel, era un lucru drăguț. M-aș fi simțit mai singură dacă nu era ea aici.

Frustrată, m-am încruntat. Dar, atunci am avut o revelație: dacă Raquel avea întâlniri toată ziua, înseamnă că eram liberă să fac ce voiam – și să văd pe cine voiam. I-am zâmbit lui Lish.

— E OK. O să vorbesc mai târziu cu ea. Mulțumesc!

M-am întors în camera mea. După ce m-am cercetat în oglindă, mi-am strâns laolaltă toate revistele, minivideoplayerul și câteva cărți. Apoi, am vârât cuțitul la centură, la fel și pe Tasey, după care, m-am îndreptat spre camera lui Lend.

Am cotit după colț exact la timp ca să-l văd pe Jacques îndepărtându-se. Perfect. Am alergat pe hol și am intrat repede în camera lui. Lend stătea pe pat și-și lua cina, purtând chipul atrăgător al băiatului brunet.

— Uau, ce bine arăți azi, i-am zis.

Surprins, a ridicat privirea la mine, după care a zâmbit.

— Ce cauți aici?

Am lăsat jos toate lucrurile pe care le adusesem în brațe.

— Eu m-am plictisit, tu te-ai plictisit. M-am gândit că am putea să ne petrecem timpul împreună, la tine.

Și-a mijit ochii.

— Asta nu e chestia aia bizară cu polițistul bun, polițistul rău

⁶... chestii cu polițiști?

⁶ La interogatoriul unui suspect, sunt prezenți doi polițiști: unul așa-zis bun și altul așa-zis rău. Rezultatul scontat este ca, suspectul să fie cooperant cu polițistul bun

Am râs.

— Nu mă interesează ce-i spui sau nu lui Raquel. Dar, ești singura persoană semi-umană de-aici de vârsta mea și m-am gândit c-ar fi distractiv să... știi... pur și simplu, să ne petrecem timpul împreună.

Brusc, mi-a venit în minte un gând oribil: Dar, dacă el nu dorea să-și petreacă timpul cu mine?

Vreau să spun că, desigur, există și lucruri mai rele. Ca de exemplu, faptul că ar fi putut să fie un asasin psihopat, paranormal, care aștepta momentul perfect ca să măucidă. Dar, nu credeam așa ceva. Și, într-un fel, asta mi-ar fi rănit mai puțin sentimentele decât dacă un adolescent ar considera că nu sunt suficient de interesantă ca să-și petreacă timpul cu mine. Mai ales că, era un adolescent care putea să fie drăguț în atât de multe feluri diferite! La propriu!

Spre ușurarea mea, a zâmbit din nou.

— Sună bine.

S-a dat jos din pat și a venit spre mine, după care, a răsfoit revistele.

— Îți place să citești chestii de-astea?

A ridicat dintr-o sprânceană, uitându-se la ce conținea revista: adolescente aproape dezbrăcate, diverse chestii despre staruri surprinse de paparazzi.

— Hei, nu te-apuca să mă judeci. Se-ntâmplă să fiu pasionată de cultura pop. Există un motiv pentru care este populară, știi?

A clătinat din cap, dar, părea amuzat. Luând minivideoplayerul, s-a așezat pe podea, cu spatele rezemat de pat și, l-a pornit.

— Ai descărcat pe ăsta și altceva în afara de Easton Heights?

— Easton Heights este cel mai bun show de televiziune la ora actuală, indiscutabil. Dar, dacă nu e suficient de bun pentru tine – am pufnit plină de mândrie – atunci, du-te în folderul de filme.

A râs, iar adolescentul brunet a dispărut și a fost înlocuit de nimeni altcineva decât de Landon, cel mai afurisit de mișto tip din lume și cel mai subtil seducător din Easton Heights.

— Nu-mi vine să cred! am strigat. E grozav!

A râs văzându-mi reacția, apoi s-a întors la filmele lui. O parte din mine se simțea amețită că mă aflam în aceeași cameră cu Landon. Cealaltă parte din mine încă-l vedea pe Lend ascuns dedesubtul lui Landon și, parcă începuse să-mi placă un pic mai mult chipul lui.

— Există cineva al cărui chip nu-l poți lua? l-am întrebat curioasă.

A ridicat din umeri.

— Nu le pot imita pe unele creaturi paranormale. De asemenea, nu pot varia în înălțime decât cu câțiva centimetri, deci, nu pot fi un copil mic. Și cu volumul e aceeași chestie ca și cu înălțimea, când e vorba să devin mai corpulent, așa că, nu pot să am o sută treizeci de kilograme. Și, nu-ți pot imita ochii.

— Așa că, mi-o tot repeți, am bodogănit eu.

M-am întins pe burtă, m-am sprijinit pe coate și, m-am apucat să răsfoiesc o revistă. Lend și-a văzut mai departe de treaba lui și, în următoarea oră, am stat împreună, în liniște. A fost ușor monoton și pe deplin normal. Grozav.

După o vreme, am zărit sub patul lui un teanc de hârtii.

— Oh, astea sunt desenele tale? am spus, și le-am tras de-acolo.

— Oh, nu... a făcut el, dar, începusem deja să mă uit pe ele.

Era uimitor. Îi făcuse portretul lui Jacques atât de exact încât, ai fi zis că era o fotografie. Se pare că, reușea să-i reproducă pe oameni prin trupul lui, dar și pe hârtie. Am dat pagina și, la următorul desen, m-am oprit. Eram eu.

— Oh, la naiba, Lend! E uimitor! Ești, cu-adevărat, foarte bun.

A părut stânjenit, a ridicat din umeri.

— Vreau să spun, cu un subiect atât de drăguț cum sunt eu, n-avea cum să nu meargă bine; și totuși... l-am tachinat eu.

A zâmbit. Dumnezeu, eram bună când era vorba de flirt, sau ce? N-ai fi zis că practicam asta doar când visam cu ochii deschiși. M-am întors la hârtii. Acum era rândul meu să fiu ușor stânjenită, având în vedere că majoritatea desenelor erau cu mine. Ușor stânjenită și, cu-adevărat flatată. Unul dintre ultimele era un detaliu al chipului meu – se concentrase asupra ochilor, dar, desenul nu era terminat.

Când am ajuns la ultimul desen, am fost surprinsă. Încercase să se deseneze pe sine însuși – el cel adevărat – dar, cu mult mai puțin succes decât la celelalte portrete.

— Ai o linie mai puternică a maxilarului, iar părul tău e un pic ondulat.

— Chiar poți să mă vezi așa cum sunt.

Părea uimit.

— Cu asta mă ocup.

— Mda, chiar am vrut să te întreb. Cu ce te ocupi? De ce lucrezi aici?

— Ajut la identificarea și capturarea paranormalilor.

— Mai ai și alte puteri? Super-forță sau altceva de genul asta?

Am râs.

— Oh, da. Absolut! De-asta era cât pe ce să fiu omorâtă ieri, când m-am aflat într-o încăpere plină de vampiri. Pentru că sunt o luptătoare așa de grozavă.

Părea confuz. Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu, n-am asemenea puteri. Sunt normală. Doar că, pot să văd puțin mai bine decât majoritatea persoanelor.

Nu i-am explicat că puteam să văd dincolo de toate farmecele, din moment ce asta era o informație clasificată.

— Și, cum te-au găsit?

— E o poveste lungă. Sau, nu chiar așa de lungă. Doar plictisitoare. Mă aflu aici de când aveam opt ani. S-a încheiat un tratat internațional care, m-a făcut să devin aproape o celebritate. — Deci, ești proprietatea lor.

— Nu! Nu sunt proprietatea lor.

— Deci, poți să pleci de-aici oricând vrei?

I-am aruncat o privire ciudată.

— De ce-aș vrea să plec?

— Nu știu... doar că, mi se pare că nu ești prea... fericită.

— Sunt cât se poate de fericită, am spus, încruntându-mă. Mai mult, fac o mulțime de lucruri bune.

Am anihilat...

Părea oripilat, așa că, m-am corectat.

— Neutralizat! De pildă, în ultimii ani, am făcut ca sute de vampiri să devină nepericuloși, am identificat vârcolaci înainte ca ei să-și facă rău sau să le facă rău altora, am ajutat la descoperirea unei colonii de troli și, am făcut nenumărate alte lucruri pentru ca lumea să fie un loc mai sigur și mai organizat.

Nu cumva, tocmai spuseseam că făcusem ca lumea să devină un loc mai organizat? Uau! Jalnic!

— Dar, ai putea să pleci dacă ai vrea?

Am ridicat din umeri, jenată de subiect. Fusesem destul de fericită aici, mult timp, dar, de când cu Reth, mă întrebam din ce în ce mai des ce opțiuni aveam – și, mă simțeam oarecum îngrijorată că nu aveam niciuna. Era mai simplu să nu mă gândesc la asta. Nimeni altcineva nu mai adusesese în discuție subiectul ăsta, or, spus așa, brusc, de către Lend, m-a făcut să-mi simt stomacul ghem.

— Nu știu. E mai sigur pentru mine aici.

— Mai sigur pentru tine sau mai sigur pentru ei?

— Ce-ar fi s-o lași baltă, n-ai vrea? Asta e slujba mea, viața mea. E OK pentru mine.

A ridicat mâinile.

— Scuze. Doar că, mi s-a părut că ești mai mult o posesiune decât un angajat.

— Nu pot lua în stăpânire oameni, l-am repezit eu. Conform regulamentelor internaționale, sunt doar autorizați să dețină sau să-i monitorizeze pe paranormali.

S-a uitat din nou la mine cu subînțeles, lucru la care se pricepea foarte bine. M-am uitat la ochii lui apoși; erau triști.

— Evie, tu nu ești chiar o ființă normală.

Ridicându-mă nervoasă, mi-am strâns revistele și am smuls din mâinile lui minivideoplayerul.

— Cel puțin, eu știu cum arăt.

Am ieșit furioasă din cameră, ca o furtună.

Pe coridor, la jumătatea drumului, m-am prăbușit lângă perete, de-abia respirând. Avea perfectă dreptate.

Cheltuieli terapeutice

— Fraiero, fraiero, fraiero! am mormăit în timp ce înaintam pe coridor cu pași apăsăți.

Nu știam exact de ce eram fraieră, dar, părea că multe lucruri se întâmplaseră în ultima vreme. Lend, unul dintre ele, cu întrebările lui prostești, făcându-mă să mă gândesc la chestii la care, mai degrabă, nu m-aș fi gândit, M-am oprit în fața biroului lui Raquel. Trebuia să mă creadă în legătură cu Reth și să facă ceva în privința ordinului pe care i-l dădusem. Ea încă mai credea că silfilor nu le păsa deloc de ființele umane. Desigur, cunoștea poveștile, cum îi răpiseră pe muritori și-i duseseră pe tărâmurile lor ca să danseze cu ei (da, era tot atât de bizar pe cât suna), dar, pentru că AISP le dăduse silfilor ordine, cu rostirea numelor, să nu mai facă așa ceva, acum își imagina că toate astea erau un subiect închis.

Am ciocănit și ușa glisantă s-a deschis. Raquel stătea la biroul ei, adunându-și hârtiile; părea obosită și stresată.

— Ce este, Evie? Trebuie să plec în cinci minute.

Am intrat și m-am așezat, uitându-mă încruntată la biroul ei. Eram hotărâtă să-i spun totul despre Reth, folosindu-mă – drept argumente – de comentariile straniei pe care Fehl le făcuse, cum că, îi aparțineam lui, dar, când am deschis gura, primul lucru care

mi-a venit în minte să-l spun a fost: — Ce-ar fi dacă aş vrea să plec?

A părut surprinsă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, ce-ar fi dacă aş vrea să demisionez? Dacă am obosit să mai fac asta? Dacă m-am săturat de vampirii stupizi, de vârcolacii neajutorați și de strigoi, de trol, de Centru? Ce-ar fi, dacă, nu vreau să mai am de-a face cu silfi psihotici? Ce-ar fi, dacă, aş vrea să merg la liceu?

S-a așezat.

— Scumpo, de unde ți-au venit ideile astea?

— Nu știu, pur și simplu... Dar, nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce-ar fi, dacă, aş pleca?

— Nu vrei să pleci.

M-a privit cu subînțeles și cu un zâmbet matern pe față. Mă călca pe nervi. Ea nu era mama mea.

— Poate că, vreau. Ce-o să faci – o să-mi pui o brățară de urmărire la gleznă?

M-am așteptat să ofteze gen nu fi ridicolă, Evie! Dar, n-a făcut-o. De fapt, nu doar că nu a oftat, dar, chiar părea neliniștită. Ochii mi s-au făcut mari de groază.

— La naiba! Asta ai face, nu-i așa?

A clătinat din cap.

— Nu fi prostituată! Știi cât țin la tine și că-ți doresc tot ce e mai bun. Eu...

M-am ridicat. Pauza pe care o făcuse era suficientă ca să-mi confirme bănuiala: nicio prefăcătorie din lume – cum că ea era surogatul meu de familie – nu putea să mai șteargă această impresie. Chiar nu puteam să plec de-acolo. Fără să mai rostesc vreun cuvânt, am ieșit și m-am dus direct la Centrul de Procesare.

Lish s-a mirat că mă vede din nou.

— Ce s-a-ntâmplat, Evie?

— Cum sunt eu clasificată?

S-a încruntat:

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, cum sunt eu clasificată, Lish? Uită-te! Acum!

— Nu sunt clasificate decât creaturile paranormale. Știi foarte bine asta.

— Ei bine, atunci n-ar trebui să fiu pe liste, așa că, n-are importanță dacă încerci să mă cauți.

— Presupun că nu.

A ridicat din umeri și și-a agitat mâinile în fața ecranelor. Apoi și-a mijit ochii:

— Oh!

— Ce-i?

M-am simțit de parcă aveam o cărămidă în stomac, grea și ascuțită.

— Eu... tu... există o clasificare.

Și a ridicat ochii la mine, cu chipul umbrat de îngrijorare.

— Ce scrie acolo? am șoptit.

— Evie, asta nu schimbă nimic. Nu te face să fii altcineva.

— Ce scrie acolo?

Vocea mea era fermă.

După câteva secunde, Lish s-a uitat din nou pe ecran.

— Scrie că ești „Creatură paranormală de nivelul șapte, de origine necunoscută, formă muritoare”.

Statutul tău pe listă este „protejată, în folosință” și „sub observație”

Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred. Creaturile paranormale erau clasificate în funcție de mai mulți factori: gradul de putere, cât de comune erau, cât de periculoase și câte lucruri se știau despre ele. Vampirii erau de nivelul doi. Lish era de nivelul patru. Silfii – silfii – erau de nivelul șase.

Nu întâlnisem niciodată pe nimeni de nivelul șapte.

Mă simțeam de parcă mintea-mi era scurtcircuitată. Știuseseam dintotdeauna că eram ciudată. Dar, îmi imaginasem că eram o

ființă normală care putea să facă ceva paranormal. Nu că eram o creatură paranormală care putea să facă lucruri specifice oamenilor.

— Evie, a zis Lish, așteptând să mă uit la ea. Ai știut dintotdeauna că ești diferită. Nu lăsa asta să-ți schimbe modul în care te vezi. AISP nu are... A tăcut și, apoi, s-a apropiat de sticlă: AISP nu are întotdeauna dreptate, în legătură cu orice. Nu ești o creatură paranormală. Mi-a zâmbit, dar, ochii ei mari și verzi erau plini de tristețe. Ești specială. Iar asta este altceva.

Nu puteam să plâng, nu încă, iar să fiu cu Lish în clipa asta mă durea. Știam că înțelegea, dar, nu eram pregătită să mă confrunt cu asta, așa că, doar am dat din cap și, pășind încet, am ieșit. Am rătăcit, buimacă, prin Centru. Când aproape că ajunsesem la ușa camerei mele, conturul alb al unei uși s-a ivit pe perete, chiar în fața mea. M-am oprit, așteptând să văd cine apărea. În momentul ăla aș fi putut chiar să mă bucur să-l văd pe Reth.

Dar, s-a dovedit a fi o silfidă. Mă transportase și pe mine de câteva ori, dar, nu-i cunoșteam numele. Adusese un vârcolac, apoi s-a-ntors să plece.

— Stai! i-am strigat.

Silfida s-a întors spre mine, cu ochii ei mari și violeți, plini de indiferență.

— Am nevoie să mă duci undeva.

— Nu am ordin de transport pentru tine.

— Tocmai a sosit acum; știi că am autorizația să merg peste tot. Am încercat să par nerăbdătoare:

E o misiune cu prioritate.

Clătinând din cap impasibilă, mi-a întins mâna. I-am prins-o și am pășit amândouă în întuneric.

— Încotro? m-a întrebat.

Mi-am mușcat buza. De fapt, nu mă gândisem la asta.

— Mmm...

Și, chiar atunci, mi-am adus aminte de una dintre misiunile de implantare a dispozitivului de urmărire la distanță, în care fusesem cu vreo doi ani în urmă. În Florida, lângă un mall. Oare, cum se numea mall-ul ăla?

— În Miami, la Everglades Shopping Center.

Speram că era suficient. De regulă, instrucțiunile pentru ei veneau de la Lish – și deci, nu știam cât de detaliate trebuiau să fie. Lish îmi explicase odată că toate denumirile aveau putere pentru silfi.

Dacă le spuneai numele locului în care voiai să te ducă, puteau să-l găsească.

În mod ciudat, azi nimerisem; după alți câțiva pași, în fața noastră s-a deschis o ușă. I-am trecut pragul.

— Mersi, am spus, dar, silfida plecase deja.

Aproape toate călătoriile mele avuseseră loc noaptea. De data asta, am lăsat lumina să-mi scalde fața și m-am bucurat de atingerea soarelui pe obraji și de senzația de umiditate. Eram în martie, dar, aici vremea era perfectă. Intrarea în mall era chiar în fața mea. Alături, înconjurate de palmieri și hibiscuși cu flori roșii, lucioase, erau câteva bănci. M-am așezat, absorbind căldura prin tricou. Încămi mai era un pic frig – de când mă știu am fost cam friguroasă – dar, mă simțeam cu mult mai bine decât la Centru.

După câteva minute, am intrat și am rătăcit prin mulțime, deranjată doar de aerul condiționat. De obicei, să mă uit la oamenii normali, mă înveselea, ori de câte ori aveam șansa să fac asta. Dar, azi mă facea să mă simt rău. Ce-ar fi fost dacă nu făceam parte dintre ei? Mă simțisem întotdeauna aproape mulțumită printre paranormali, deoarece, la sfârșitul zilei, indiferent ce-ar fi fost, eu continuam să fiu umană. Nu trebuia să fiu monitorizată sau neutralizată. Nu eram imobilizată într-un recipient de sticlă.

Ei făcuseră ca viața mea să arate mult mai bine. Acum, nu mai eram atât de sigură că era așa.

Deprimată și îngrijorată, am găsit o toaletă și, m-am holbat la mine în oglindă. Poate că-mi scăpa ceva. Dacă Lend nu știa despre el cum arată cu adevărat, poate că nici eu nu mă uitasem niciodată la mine cu suficientă atenție. Am căutat să descopăr ceva dincolo de aparență, orice, zăbovind asupra ochilor mei pali, căutând cel mai mic indiciu că și eu eram mai mult decât păream a fi.

Nimic.

Nu era nimic. Nicio urmă scânteietoare de ceva, nicio sclipire în ochi, niciun alt trup dincolo de cel care se vedea.

Eram, pur și simplu, eu, ca oricare altă ființă umană la care mă uitasem vreodată.

Exista, însă, ceva care mă facea să fiu altfel decât ei: puteam să văd lucruri pe care nimeni altcineva nu le vedea.

Deprimată, am ieșit din toaletă. Nu aveam nimic. Nu aveam portofel, nu aveam geantă, nu aveam identitate. În lumea reală – și normală – nu aveam nimic. Fie că eram sau nu o creatură paranormală, nu aparțineam acestei lumi. M-am așezat pe altă bancă și am privit. Cupluri care păreau să nu-și poată desprinde brațele cu care-l cuprindeau pe celălalt de mijloc. Fete ținându-se de mână în timp ce bârfeau despre cine cu cine e cuplat și despre ce a zis cutare și... o, Dumnezeule, e o glumă? Își vedeau cu toții de viețile lor minunate, normale. Nu știau nimic. Îi invidiam.

Încă mai stăteam acolo când, cineva s-a așezat lângă mine, pe bancă.

— Evie! Raquel m-a luat de mână. Scumpo, ce faci?

Am clătinat din cap.

— Nu știu.

— Ar fi trebuit să-ți spun mai demult despre clasificarea ta. Îmi pare rău.

Am pufnit. Dacă începeam să plâng în mall, n-aveam să mi-o iert niciodată.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu m-am gândit că e important. Tot ce contează cu adevărat este că, faci ceva ce nimeni altcineva nu e în stare să facă, iar noi nu știm cum reușești și de ce. Asta nu înseamnă că nu ești o ființă umană sau că ai fi cam tot la fel ca vampirii sau silfii, sau unicornii.

— Stai puțin... vorbești serios? Există unicorni? Minți!
Mi-am mijit ochii.

A râs.

— Poate că, dacă o să fii foarte cuminte și o să-ți faci temele, te duc să-i vezi.

— Nu se poate cumva ca, fiind de nivelul șapte, să fiu absolvită de teme?

— Niciodată! Mi-a înlăturat de pe față o șuviță de păr, zâmbind. Te-am lăsat să renunți la lecțiile de pian când aveai zece ani pentru că profesoara ta trol te-a speriat, lucru pe care n-o să mi-l iert niciodată. Dar, nici vorbă s-o lăsăm mai moale cu temele. Acum, pentru că tot suntem aici, am putea să facem niște cumpărături, nu crezi?

Am oftat. Dar, oftatul meu nu era nici pe departe atât de impresionant precum cele ale lui Raquel; însă, dacă exersam, într-o bună zi, poate că, nu mai era nevoie să vorbesc deloc.

— Nu prea am chef.

A părut îngrijorată:

— Glumești, nu-i așa?

— Da. Hai să mergem.

Îmi plăcea să fac cumpărături, dar, eu îmi luam totul on-line. Raquel obișnuia să-mi cumpere haine dar, cu câțiva ani în urmă, îi cerusem să n-o mai facă. Nicio fată n-avea atât de multe fuste bleumarin și bluze albe scrobite. Dar, faptul că ne aflam aici și puteam, într-adevăr, să probăm hainele, să le simțim și să le vedem culoarea reală, era mai distractiv decât să dai clicuri pe internet. Când am terminat, eu și Raquel aveam o mulțime de pungi de cumpărături.

A clătinat din cap.

— Nu știu cum o să justific toate astea în raportul de cheltuieli.

— Pur și simplu, le treci la cheltuieli terapeutice, i-am sugerat.

A râs și ne-am îndreptat spre ușă. Privirea mi-a căzut pe un mic magazin.

— O, stai o secundă!

Mi-a aruncat oftatul ei cu Glumești? dar, a venit după mine în magazinul cu materiale pentru pictură. Am luat un caiet de desen și câteva creioane de cărbune. Apoi, la toate astea am adăugat creioane colorate și pasteluri.

— Ai un nou hobby? m-a întrebat Raquel în timp ce plătea.

— Cred că, peretele meu ar trebui să ia o pauză, nu?

Ignora răbdătoare felul în care-mi decoram camera, dar, știam că nu-i plăcea.

Am ieșit într-o alee de aprovizionare. Când a fost sigură că nu ne vede nimeni, a chemat pe cineva să ne ia și, ușa a apărut. Cred că, era avantajos să fii Raquel – până sosea cineva să mă ia pe mine, dura câteva minute. Aceași silfidă, care mă adusese aici, a apărut și ne-a luat de mâini. Poate-ați crede că era furioasă că o mințisem, dar, silfilor nu le pasă decât de lucrurile de care le pasă, dacă ceam spus acum are vreun sens. N-a făcut altceva decât să-mi arunce o privire.

Când ne-am întors la Centru, Raquel m-a ajutat să-mi car lucrurile în camera mea. Am lăsat jos pungile, iar ea mi-a pus o mână pe umăr, privindu-mă atentă.

— E-n regulă?

Am zâmbit.

— Da, e-n regulă.

A părut mulțumită și, a plecat. Zâmbetul mi-a pierit. Lucrurile nu erau deloc în regulă și n-aveam nici cea mai vagă idee dacă aveau să mai fie vreodată.

Pot să văd drept prin tine

A doua zi de dimineață, încă eram deprimată. Maratonul meu din noaptea trecută – mă uitasem la Easton Heights ore în șir – nu reușise deloc să mă mai înveselească. Dacă avusese vreun efect asupra mea, atunci, mă făcuse să mă simt și mai rău. Știam că nu era ca în viața adevărată, dar, tot îmi amintea de toate lucrurile pe care eu nu le aveam: balul de absolvire a liceului, certurile cu colegii, cei mai buni prieteni, care mergeau pe două picioare și respirau aer, un iubit. Mai ales un iubit. Am chemat-o pe Lish pe ecranul video.

— Raquel e liberă azi?

A clătinat din cap.

— Nu e la Centru. Are mai multe întâlniri. Vrei s-o sun?

— O, nu, nu e mare lucru. Voiam doar s-o întreb ceva; nu e nicio grabă.

Am zâmbit și i-am făcut lui Lish semn cu mâna, apoi, am stins ecranul. Căutând prin pungile de cumpărături, am despachetat o rochie cu imprimeu de zebra și am asortat la ea o pereche de cizme cu tocuri cui, roz aprins. Stilul meu era un pic cam extravagant, dar, când locuiești într-un loc unde totul este alb, vrei să înveselești un pic spațial. Dar, cizmele nu mă făceau atât de fericită pe cât crezusem.

Totuși, arătam bine.

Am luat punga cu materialele pentru pictură și, tocmai voiam să ies pe ușă când, mi-a venit o idee mai bună. Cu câțiva ani în urmă, Raquel îmi dăduse de Crăciun o pereche de patine pe rotile. Provocasem o dezordine atât de mare zbârnâind pe holuri și ciocnindu-mă de toată lumea și de toate obiectele, încât, mi le luase înapoi. Aveam, totuși, un scaun pe rotile la biroul din camera mea. Dacă nici să mă plimb pe el de-a lungul coridoarelor nu mă făcea măcar un pic mai fericită, nu știu ce altceva aș fi putut face.

Am prins sacoșa de spătarul scaunului și l-am scos pe hol. Dându-mă înapoi cu câțiva pași, am început să alerg și am sărit pe el. M-am avântat pe hol, am virat la stânga și, m-am izbit de zid. Am parcurs coridorul lung, sub privirile intrigate ale celor pe lângă care treceam (am auzit și câteva înjurături de la cei care trebuiau să se ferească din calea mea). Pe hol la Lend, m-am aplecat astfel încât scaunul să intre direct la el în cameră; am făcut astfel, jumătate din drumul până la patul lui, înainte de a mă opri. Mi-am ridicat privirea spre chipul lui surprins.

— Salut! am chicotit eu.

— Salut? a ridicat el o sprânceană.

La naiba, el putea să ridice doar dintr-o sprânceană! Azi avea iar părul negru și ochii întunecați.

Îmi plăcea.

— Deci! am sărit eu din scaun, aranjându-mi rochia. Ai avut dreptate!

— Am avut dreptate?

— Da. AISP mă ține aici închisă, cu silfii. În tot acest timp, am crezut că fac parte din familie; s-a dovedit că sunt sub observație. Grozav!

— Îmi pare rău.

Sunase de parcă vorbea serios.

— Mda, ei bine, cred că ei se înșală. Pentru că, atunci când mă uit la mine însămi, tot ce văd este doar persoana mea. Nimic altceva.

Mă gândisem aproape obsesiv la lucrul ăsta și avea logică. Dacă aș fi fost o creatură paranormală, aș fi văzut ceva.

— Deci, poți vedea și dincolo de alte lucruri? Nu doar dincolo de aparența mea?

N-ar fi trebuit să vorbesc despre asta, dar, nu-mi păsa.

— Îmi pare rău, dar, nu ești chiar așa de special. Am rânjit la el. Dacă e vorba de o creatură paranormală, pot să văd ce e, de fapt, indiferent ce înfățișare își ia.

— Uau! Ce șmecherie!

— O chestie practică. Uite, ți-am adus un cadou.

I-am dat sacoșa. S-a uitat în ea și a zâmbit.

— Mulțumesc. E minunat!

— M-am gândit că, poate, mă înveți și pe mine câte ceva. Nu mă descurc grozav la figuri.

— Despre ce vorbești? Ai o figură grozavă.

Flirta cu mine. Am râs și m-am îmbujorat.

— Nătărăule! am zis.

A râs și el și s-a așezat pe marginea patului, bătând ușor cu palma pe locul de lângă el. Și-a petrecut ora următoare dându-mi explicații despre proporții și despre cum trebuiau redată. Apoi, mi-a exemplificat practic. La finalul orei, încă mă simțeam aiurea, dar, mi-era mai bine. Și, mă și distrasem, ceea ce, era grozav.

— Deci, poți să vezi dincolo de orice? m-a întrebat, schi- țându-mi din nou figura.

M-am uitat la mâinile lui, fascinată de felul în care se împleteau mâinile pe care le afișa și cele de dedesubt, reale.

— Nu, nu pot vedea prin haine sau alte chestii. Numai dincolo de farmecele pielii. Cu excepția faptului că, prin tine văd tot, din moment ce hainele tale nu sunt reale. M-am oprit, oripilată. Vreau să spun, nu mă uit... E greu să te văd și-mi place să mă uit la chipul tău real, dar, nu încerc să văd altceva, deoarece... Oh, Dumnezeule, sună groaznic!

Avea pe față o expresie ciudată, de parcă nu știa sigur ce să creadă.

— O! Asta n-a mai fost o problemă până acum. Poate data viitoare poți să-mi aduci niște pantaloni scurți.

Am încuviințat din cap, încă rușinată. Disperată să schimb subiectul, am spus:

— Și tu? Doar proiectezi lucruri, sau poți, cu adevărat, să ai părul mai lung și, toate celelalte?

A scânteiat, iar cămașa cu mânecă scurtă s-a transformat într-una cu mâneca lungă. A întins brațul și, ezitând, am atins materialul. Era tangibil, dar, îl simțeam prea neted ca să fie real.

— Și cu părul la fel, a spus.

— E prea ciudat! Am pipăit materialul fals între degete. Îl simți? E ca și cum ar fi o parte din tine sau, cam așa ceva?

A clătinat din cap.

— Nu chiar. N-am idee cum o fac sau cum funcționează.

— De-asta ai pătruns aici? Ca să afli cine ești?

A început să râdă.

— Nu, nu-mi pasă ce crede AISP că sunt eu.

M-am încruntat.

— Mda, nici mie nu-mi pasă. Dar, de ce te-ai strecurat aici ca un hoț?

După o pauză, a scuturat din cap.

— Îți spun mai târziu, OK?

Oricât de mult aș fi vrut eu să aflu, mi-am dat seama că, de fapt, nici nu conta. Niciunul dintre noi n-avea să plece nicăieri.

— Sigur.

— Cum de suportă să călătorești în felul ăsta, totuși? Când am luat-o de mână pe femeia aia, naveam idee ce se petrece. Am făcut tot ce-am putut să nu-mi fie frică.

— Oh, da, Potecile Silfilor. Sunt ca naiba. N-ai știut că era silfidă?

— Adevărul e că, nu știu prea multe despre silfi.

— Ești norocos. Nici n-ai vrea să știi.

— De ce? Pare destul de folositor să fii în stare să deschizi uși oriunde.

— O, sigur. Foarte folositor! Dar, după aia, trebuie să ai de-a face cu silfii.

Am început să vorbesc și, când am terminat, îi spuseseam aproape toată istoria silfilor. Nu știam precis câți silfi controla AISP, dar, cei pe care-i controlam ne urau din cauza asta. De

asemenea, auzisem că existau tipuri diferite de silfi, dar, eu nu știam decât un singur fel: frumoși, puternici și psihotici. I-am explicat cât am putut de bine cum manipulau silfii lumea reală, într-o oarecare măsură, și cum călătoreau pe potecile lor între Pământ și Tărâmurile Silfilor, însă, ăsta era un subiect despre care Raquel nu prea vorbea. Se comporta întotdeauna de parcă silfii erau în jurul nostru doar ca să ne asigure transportul, dar, eu bănuiam că era mai mult de-atât. Am sfârșit prin a-i spune despre toți operativii pe care îi pierduserăm de-a lungul anilor deoarece greșiseră comenzile.

— De ce îi folosește AISP dacă sunt atât de răi? m-a întrebat el, confuz.

— Nu sunt răi. Nu sunt nici măcar imorali, per se. Sunt amoralii. Nu operează la același nivel la care operăm noi. Pentru un silf, singurul lucru care contează este ce-și dorește el. Asta este bun pentru el. Orice altceva, este de prisos. De pildă, să răpească persoane nu e mare lucru – dacă vor o persoană, o iau. Sau, dacă vor să omoare pe cineva. Dacă tu trăiești pentru totdeauna, cât valorează viața unui muritor în schema lucrurilor? Când tu exiști în afara timpului, să-i furi unei persoane patruzeci de ani pe care i-ar mai avea de trăit nu-i deloc o problemă. Nici măcar nu se bagă de seamă.

— Așadar, îți plac silfii?

— O, Dumnezeule, nu! Cred că, să lucreze cu ei este cel mai prostesc lucru pe care-l putea face AISP.

— Și-atunci, de ce continuă să-i folosească?

— Primul ordin pe care-l primește fiecare silf este să fie în serviciul AISP. Cei din agenție cred că-i pot controla pe silfi – dar, eu știu că nu-i pot controla, am mormăit supărată. M-am uitat în jos, la schița pe care o făcuse. Frate, ești atât de bun la chestia asta!

— Cu un așa model frumos! Îmi place costumația ta!

Din felul în care zâmbea, n-aș fi putut spune dacă vorbea serios sau mă lua peste picior. — Dacă vrei, când îți aduc șortul, îți aduc și ție niște cizme de-astea.

A râs.

— Chiar dacă pot să iau înfățișarea unei fete, nu înseamnă că și vreau să mă îmbrac ca o fată.

— Ai dreptate. Oricum, probabil că nici n-ai gambe pentru așa ceva. M-am ridicat și m-am întins. Poate c-ar fi mai bine să plec, am zis. Teoretic, eu n-am habar unde te țin cei de-aici.

I-am făcut cu ochiul.

— Ar trebui să iei astea cu tine. Ca să exersezi. Mi-a întins caietul de schițe și creioanele. O să mai vii, da?

— Sigur că da. Ești cea mai grozavă persoană de-aici.

A zâmbit, așa că, am clătinat din cap, luându-mi, ironic, un aer serios.

— Nu te simți flatat – cei mai mulți dintre rivalii tăi sunt morți vii.

M-am așezat pe scaun și am pornit, pe rotile, să ies din camera lui. S-a uitat la mine și a râs tăcut, iar eu l-am salutat cu eleganță. Întoarsă în locuința mea, am luat caietul de desen și m-am uitat la schițele din el. Comparativ cu ale lui Lend, ale mele erau jalnice, dar, eram mult, mult mai fericită decât înainte de a merge să-l văd. Am scos creioanele și-am început să exersez.

* * *

Toată săptămâna următoare n-am găsit niciun moment propice ca să mă strecor în camera lui Lend. Prinsă între orele mele de curs obișnuite și faptul că Raquel era de două ori mai atentă în ceea ce mă privește (a se citi: agasantă), n-am avut deloc timp liber. Cu fiecare zi în care nu-l vedeam, deveneam tot mai frustrată.

În cele din urmă, a sosit din nou weekend-ul. Speram din toată inima că Raquel va fi ocupată.

Sonera de la ușa mea, duminică dimineață, după ce tocmai eram gata de ieșire, m-a făcut să cred altceva. Raquel a intrat zâmbind.

— Ce bine arăți! a comentat ea.

Normal că arătam bine – în ziua aia voiam să mă duc să-l văd pe Lend. M-am străduit să zâmbesc.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu știu, m-am gândit că, poate, vrei să mergem undeva astăzi. Oriunde vrei – la plajă, din nou la mall, la film.

— Serios?

Era o noutate. De obicei, ieșirile erau programate și coordonate cu grijă. De cele mai multe ori, vizitam muzee care aveau legătură cu lecțiile mele curente. Asta-mi plăcea când eram mai mică. Ne plimbam, iar eu mă prefăceam că Raquel era mama mea, și, arătam amândouă ca o mamă și o fiică normale. Desigur, întoarcerea pe Potecile Silfilor îmi distrugea întotdeauna iluzia asta. — Lucrurile au fost destul de agitate; am putea să ne luăm amândouă o pauză.

— OK, sună bine!

Și, chiar eram sinceră. Oricât de mult îmi doream să-l revăd pe Lend, nu părăsisem deloc Centrul toată săptămâna.

Comunicatorul ei a bâzâit. S-a uitat la el și o cută adâncă, de îngrijorare, i-a apărut pe față. Apoi, când tocmai așteptam un oftat din partea ei, Raquel a înjurat. Raquel a înjurat. Nu se mai întâmplase niciodată, din câte-mi aminteam eu. Indiferent care erau veștile, trebuie să fi fost foarte, foarte rele. — Îmi pare rău, a spus, repezindu-se deja spre ușă. Am o urgență.

— Nu-ți face griji pentru mine.

M-am uitat la ea cum iese. Aș fi vrut să aflu ce se întâmplase, dar, știam că, dacă situația respectivă nu mă implica și pe mine, nu avea să-mi spună nimic. Cum nu pierd niciodată o oportunitate, am înhățat creioanele, caietul de desen și șortul pe care-l

comandasem online și, m-am îndreptat spre camera lui Lend, îmbujorându-mă, în mod surprinzător, la gândul că aveam să-l revăd.

Poezie și mâini strânse

Când am ajuns acolo, Lend era întins în patul lui, cu spatele la ușă. Cred că-i era cumplit de greu să stea închis acolo. M-am gândit să-l las să doarmă, dar, apoi, mi-am imaginat că n-ar fi vrut să fac asta. I-am aruncat pe cap perechea de pantaloni scurți de baschet. Avea să fie drăguț să mă uit la el fără să-mi fac griji în legătură cu ce aș fi văzut dincolo de hainele lui proiectate.

S-a ridicat, mirat. Apoi, văzându-mă, a rânjit. Avea din nou înfățișarea tipului brunet și simpatic.

Îmi plăcea zâmbetul ăsta, dar, dincolo de el, zâmbetul lui Lend era la fel de drăguț.

— Salut! a zis el. Mult ți-a mai trebuit ca să vii.

Am oftat, simulând nonșalanța.

— Unii dintre noi mai au și treabă, să știi.

— Mda, mi-aduc aminte cum e. Și-a tras șortul pe el, pe sub cuvertură. E ciudat să am iar haine adevărate.

— Nu ți-e frig?

S-a uitat la mine nedumerit:

— Dar, nu e frig aici.

— Ești nebun!

Dând cuvertura la o parte, s-a ridicat. Am râs; șortul era luat peste niște pantaloni kaki. Odată pantalonii dizolvați, au rămas niște picioare super.

— Deci, ai exersat?

M-am așezat pe pat.

— Da, dar încă nu-s destul de bună.

I-am întins caietul de desen. L-a răsfoit, încuviințând din cap.

— Nu, astea sunt mult mai reușite. Și te descurci chiar bine la culori.

Radium de bucurie. Mi-a dat înapoi caietul de desen, iar mâinile ni s-au atins. Am zâmbit și am clătinat din cap.

— Ce ciudat!

— Ce?

— Pur și simplu... nu știu, întotdeauna am crezut că la atingere ești precum apa sau cam așa ceva. Prima dată când te-am atins, ca să-ți pun dispozitivul de urmărire, m-am temut ca nu cumva să-mi treacă mâna prin tine.

A râs.

— Nu!

— M-am gândit că e ca și cum aș băga mâna în apă rece. Dar, ești chiar cald.

Și-a pus mâna peste a mea. Inima mi-a tresărit în piept de fericire.

— Ai mâinile reci, a remarcat.

— Vezi? E frig aici. Ți-am spus.

N-am putut să nu mă încrunt un pic când și-a tras mâna.

— Cum a fost săptămâna ta? m-a întrebat.

— Destul de plictisitoare. Totuși, probabil că nu la fel de plictisitoare ca a ta.

— Probabil că nu.

— Ce-au de gând să facă cu tine? Or să te țină aici pentru totdeauna?

— Să sperăm că nu. Am câteva chestii de rezolvat. Au făcut niște teste pe mine, dar, mi-e teamă că n-am fost destul de cooperant. Iar Raquel a stat de vorbă cu mine, încercând să afle de unde vin și de ce am umblat prin fișele ei.

— Și eu sunt puțin curioasă în privința asta.

A zâmbit.

— Pun pariu că ești. Desigur, în primul rând e vina ta că mă aflu închis în camera asta.

Trebuia să recunosc că avea dreptate. De fapt, nu trebuia.

— Nu, e vina ta că planul tău a fost atât de prost, încât o adolescentă neajutorată a putut să te prindă.

— Neajutorată? Greu de crezut! Parcă-mi aduc aminte că am fost electrocutat.

— Oh, da, așa e!

— Azi n-ai la tine Taser-ul. Nici data trecută nu-l aveai.

M-a privit gânditor.

— Plănuiești ceva? l-am întrebat fără nicio urmă de îngrijorare. Ei bine, poate puțin, acum, c-a adus vorba de asta.

— Nu, deloc. Mă bucur că ai încredere în mine.

— Îți mai spun o dată: cât de periculos poate fi un băiat al cărui plan de a pătrunde în Centru include lovirea oamenilor și fuga?

Și-a dus o mână la piept.

— Au, asta a durut! Ai, totuși, dreptate. Habar n-aveam ce fac. A fost la disperare.

— E-n regulă. Cu toții facem lucruri stupide. Săptămâna trecută, am urmărit un vampir și m-am năpustit într-o cameră după el, fără s-o verific mai înainte. S-a dovedit că înăuntru erau o mulțime de alți vampiri. Am fost cât pe ce să fiu omorâtă.

— Și, cum ai scăpat?

— Reth, m-am încruntat eu.

— Cine e Reth?

— E o poveste lungă.

Lend s-a lăsat pe spate.

— Am tot timpul din lume.

Gândindu-mă la trecut și la cât de minunate făcuse Reth să pară lucrurile, umerii mi s-au lăsat sub povara amintirilor.

— Când am venit aici, credeam că silfii sunt îngeri. Erau atât de frumoși și de misterioși! Pe Reth l-am cunoscut când aveam vreo paisprezece ani. La început, părea să fie la fel ca toți ceilalți – rece și distant. Dar, când a aflat ce puteam eu să fac, a început să-mi vorbească, să fie interesat de mine. Nu numai că era unul dintre

puținii băieți – mă rog, bărbați – de pe-aici, dar, era cea mai grozavă ființă pe care o văzusem vreodată. Destul de curând, a început să vină în locuința mea ca să-mi spună povești de-ale lui, să le asculte pe-ale mele. În timp ce stăteam de vorbă, mă ținea de mână și, parcă îmi transmitea căldură. De-abia așteptam să-l văd, iar el îmi spunea că o să mă ia de-aici și o să mă ducă la castelul lui. Care fată ce se simte singură nu vrea să audă așa ceva?

Lend s-a încruntat, părând enervat.

— Deci, voi doi... e ca și cum vă dădeți întâlnire?

Am oftat, cu inima grea, aducându-mi aminte cât de mult îl iubisem pe Reth, cât de dependentă fusesem de el. Viața păruse mai ușoară pe-atunci.

— Nu chiar întâlnire-întâlnire. Vreau să spun, nu ne-am sărutat sau alte chestii normale în situații de-astea. Oricum, de câte ori îmi lua mâna într-a lui, mă încălzeam, tot mai mult, tot mai repede. Venea și mă lua în toiul nopții, dansa cu mine până când, jur, scânteiam amândoi. Îl consideram perfect. Uneori, când mă atinge, inima îmi era atât de fierbinte, încât, credeam că o să explodez. Apoi, într-o zi, am plecat la o simplă recuperare; era vorba de un vârcolac. Aștia sunt destul de blânzi – oamenii sunt așa de speriați, încât, sunt ușurați când cineva le explică exact cum stau lucrurile. Cred că, tipul era vârcolac de vreo doi ani și, chiar îi plăcea. Deci, când l-am găsit și i-am spus că e arestat, a devenit foarte furios și m-a lovit. Înainte s-apuc să-mi dau seama ce se întâmplă, Reth și sosise acolo. Chipul lui... era mânie pură. N-avea nimic uman în el. Și-a întins mâna și, vârcolacul a zburat înapoi într-un copac. Apoi, Reth a început să murmure ceva, iar copacul a pornit să se scuture și să trosnească, să crească tot mai mare... iar vârcolacul a fost... a fost zdrobit de viu.

Am terminat propoziția în grabă, încercând să-mi scot din minte amintirea imaginii și a strigătelor de-atunci.

— Oricât de mult îl iubeam pe Reth, m-a speriat atât de rău, încât, n-am putut să vorbesc cu el sau să-l văd timp de o lună.

Căldura din mine s-a diminuat treptat și, într-un târziu, am reușit să văd limpede lucrurile. Nu știu ce făcea – Raquel crede că, nici măcar nu era ceva real. M-am încruntat: Așa că, acum, de câte ori mă vede, încearcă să mă atingă și simt cum căldura se răspândește în mine din nou, în strădania de a ajunge la inima mea.

Lend a rămas tăcut un timp.

— Și, de ce AISP nu-l trimite, pur și simplu, undeva, departe?

— Pentru că, e prea dependentă de magia silfilor. Cei de-aici cred că, dacă știu numele unui silf, îl pot controla, așa că, nu le pasă. Nu-și dau seama cât de proști sunt, de fapt, gândind asta.

— Cei de la AISP nu-și dau seama de multe lucruri.

— Mda. M-am încruntat, încercând să-mi scot din minte amintirea căldurii lui Reth. Și-acum e rândul tău. Ce faci tu în lumea asta? Ai o familie? Mergi la școală? Unde locuiești? Așa ai fost dintotdeauna?

Toate întrebările pe care mi le pusesem în legătură cu el ieșiseră acum la lumină. Cu excepția uneia: dacă avea o iubită. Pe-asta am reușit s-o țin în mine.

El doar a râs.

— Având în vedere că Raquel a hotărât să ni se alăture, cred că o să vorbim altă dată despre toate lucrurile astea.

Mi-am ridicat privirea. Raquel se afla în cadrul ușii, cu mâinile în șolduri, arătând de parcă ar fi putut să arunce flăcări pe nări.

— Oh, bip, am murmurat eu. Apoi, zâmbind, i-am făcut semn cu mâna: Bună, Raquel. Ce s-antâmplat? Te-ai răzgândit cu filmul?

— Ce cauți aici?

— Știi... doar o vizită. Lend mă învață să desenez.

— Ridică-te și depărtează-te de el, acum!

— Oh, calmează-te! Am făcut un gest cu mâna, să mă lase în pace. Dacă ar fi vrut să mă omoare, ar fi făcut-o până acum. I-am adus toate creioanele astea ascuțite, ideale să le înfigă în mine, dar, el a fost un gentleman perfect.

— Evie!

Vocea ei suna amenințător de data asta. Era foarte, foarte serioasă. Am dat să mă ridic, dar, Lend m-a prins de mână.

— Vrei răspunsuri? i s-a adresat lui Raquel. Las-o să-și petreacă timpul cu mine și o să-ți spun de ce-am venit aici.

Raquel s-a uitat de la mine la el. Avea o expresie bizară, precaută dar, aproape tristă. Îmi dădeam seama că era disperată să primească niște răspunsuri, dar, era ceva mai mult de-atât. Nu știam ce. În cele din urmă, clătinând din cap, a oftat. Era un oftat pe care rareori îl auzisem la ea – oftatul înfrângerii. Nu-mi venea să cred.

— Bine, a zis ea.

Lend mi-a dat drumul la mână și, a întrebat-o:

— Câți paranormali morți ați găsit săptămâna asta?

Raquel a părut surprinsă, apoi suspicioasă.

— Paranormalii nu prea mor. Ce te face să crezi că am găsit vreunul? El și-a dat ochii peste cap.

— Câți?

Raquel a tăcut o vreme, apoi a zis:

— Treizeci.

— Stai puțin! Ce-ai zis? Serios? am exclamat eu.

Nu-mi venea să cred! Treizeci de paranormali morți? Pur și simplu, nu avea cum. Pierdeam cincii, poate zece într-un an. Iar cei mai mulți dintre ei erau vampiri, care își activau apa sfințită din brățărilor de urmărire.

— Înseamnă că ați ratat mulți, a zis Lend. Presupun că, au fost aproape cincizeci în total, dacă ritmul e constant.

— De unde ai informația asta?

— Chiar crezi că AISP este singurul grup care îi urmărește?

Raquel a avut un aer triumfător, convinsă că, în sfârșit, avea să afle ce-i cu Lend. — Care e grupul tău? l-a întrebat.

Lend a clătinat din cap.

— Nu sunt fraier. Nu vrem să fim puși sub urmărire. Și nici nu vrem să fim măcelăriți. — De unde ai informația asta? a insistat ea.

— O zână banshee. A spus că...

— Ai întâlnit o zână banshee? Unde?

Practic, ochii-i ieșeau acum din orbite.

— Te rog, nu mă mai întrerupe. Mi-a spus că răspunsul se află la AISP, după care, a recitat un poem ciudat.

Raquel aștepta:

— Ei?

Lend s-a întors spre mine și m-a privit.

— Evie, vrei să începi tu?

— Ce anume?

Eram complet buimacă.

— ”Ochi precum șuvoaie de ghețuri ce se topeau”, a rostit el în șoaptă.

Asta-i spuseseam când încercase prima dată să-și dea seama de culoarea ochilor mei. Nu era de mirare că-l speriasem. Uitasem de chestia asta până acum – dar, de unde știa el ce auzisem eu în vis?

— Despre ce vorbești? Nu știi... nici măcar nu știu ce înseamnă asta.

— Cum era mai departe? a întrebat Raquel nerăbdătoare.

El s-a întors spre ea.

— Îți spun în momentul în care o să mă lași să plec.

— Nu te lăsăm să pleci. Se poate foarte bine ca în spatele atacurilor să se afle grupul tău. Poate că, te-ai strecurat aici ca să afli pe cine urmărim noi, ca să faceți și mai multe victime.

— Aș zice că, indiferent despre cine e vorba, își face treaba bine și-așa.

— Și-atunci, de ce te-ai strecurat aici?

— Ți-am spus. Zâna banshee a zis că răspunsul se află aici. M-am gândit că, poate, dețineți ceva informații, sau că, ați descoperit

un tipar al omorurilor sau, altceva, de genul ăsta. Asta căutam. Evident, mă aflam pe o pistă falsă, din moment ce, se pare că, voi știți chiar mai puțin decât știm noi.

Raquel era cât se poate de nervoasă. Nu mai văzusem pe nimeni să meargă așa de la fix cum o făcea Lend.

— Când ești pregătit să-mi spui ceva util, anunță-mă! Evie, să mergem!

— Cred că, o să mai rămân un pic în vizită aici.

Oh, Doamne, ăsta era un răspuns greșit.

De-abia și-a mișcat buzele când a rostit scurt:

— Acum!

— Lend, cred că ne vedem mai târziu.

Lăsând la el toate materialele pentru desenat, am urmat-o pe Raquel afară, după care, m-am întors spre el la timp cât să-i arunc pe furiș un rânjet.

— Nu pot... De ce ai... Ai fi putut să... Raquel s-a oprit în loc și a inspirat adânc. Sunt foarte dezamăgită de tine.

Mi-am dat ochii peste cap, în timp ce mergeam alături de ea pe coridor.

— Mda, ei bine, poate că, dacă aveam și eu o viață sau niște prieteni, n-aș fi fost nevoită să-mi petrec timpul cu prizonierii. Dar, așa cum e el, e drăguț și, cred că, dacă erai amabilă cu el, ai fi putut afla câte ceva până acum.

— Tu nu știi cum merg lucrurile astea.

— Nu, nu știu, pentru că nu-mi spui nimic! Ce s-a-ntâmplat cu toți paranormalii ăia de-au murit?

Raquel și-a frecat fruntea, obosită.

— Nu știu. Au fost vampirii de săptămâna trecută, și alții – și mai mulți – în ultimele câteva zile. Dacă nu aflăm ce se întâmplă, va fi și mai rău.

— Și, ce-aveți de gând să faceți?

— I-am pus pe cei de la Cercetare și Analiză să se ocupe de asta, să încerce să vină cu niște răspunsuri. Dar, în ultima vreme n-

am prea avut noroc cu răspunsurile. Ca și cu prietenul tău deacolo... n-avem idee cine e sau de unde vine.

— Cam, cum e și în cazul meu?

M-a privit cu asprime, dar, imediat s-a împlânzit:

— Tu ești un caz cu totul diferit.

— Mda. OK. Aș fi vrut să mai spun și „cum zici tu” dar, știu că, așa aș fi forțat nota. Oh, ai găsit un nou ordin pentru Reth? M-am săturat să dorm cu ganterele în pat.

— Dormi cu gantere în pat?

— Trebuie să fii cumva în siguranță.

Mi-a aruncat un oftat care voia să spună nu mă pot ocupa de chestia asta chiar acum.

— Știi bine că, silfii nu te pot lua cu ei. Li s-a interzis cu strictețe să răpească pe cineva.

— Ar trebui să-l anunțați și pe Reth. În plus, nu e vorba de răpire, e vorba de ce face el cu...

— Destul, Evie! Poate că, să stai mai mult cu Lend nu e un lucru chiar atât de rău, dacă te scapă de obsesia pe care o ai pentru silful ăsta.

M-am oprit din drum. Ea a mai făcut câțiva pași înainte de a observa.

— Obsesia pe care o am pentru el? De ce nu mă crezi? Am crezut că-ți pasă de mine!

Lacrimi de furie mi-au țâșnit din ochi; i-am închis, înainte de a mai adăuga ceva. Inspirând adânc, am clătinat din cap:

— În fine. Mă întorc în camera mea.

— Doar nu uita să mă anunți înainte să te mai duci să-l vezi pe Lend.

— Sigur, pentru că avem mare încredere unii în ceilalți aici, nu? Înainte de a apuca să-mi răspundă, i-am întors spatele și m-am îndepărtat.

Aprinde focul în mine! ⁷

A doua zi (după ce i-am trimis lui Raquel un mesaj, mai degrabă tăios, ca s-o informez că mergeam să-l văd pe Lend), m-am dus la el în cameră, cu laptopul. În dimineața asta, avea figură de chinez și era adorabil.

— Ce planuri ai azi? m-a întrebat.

M-am uitat la el cu asprime.

— Am de gând să te fac să-nțelegi că Easton Heights, deși foarte apreciat de telespectatori, e subestimat de critici.

S-a uitat la tavan și a oftat.

— Deci, mijloacele de tortură ale lui Raquel.

I-am tras o palmă pe umăr și am continuat:

— Am ales trei episoade care, nu numai că arată jocul superb al actorilor, dar, demonstrează și că scenariul e unic. Și, o să-ți placă!

— E un ordin?

— Nu, e o amenințare!

Și-a rezemat perna de perete și s-a întins de-a curmezișul patului. M-am așezat lângă el, fără să-mi fac griji că trebuia să ne atingem, ca să putem vedea amândoi ecranul. Și, atunci, am realizat – mai exact, când brațele ni s-au atins – că eram topită total după el. Ar fi trebuit să fie evident, de vreme ce mă gandeam la el aproape tot timpul, dar, de-abia în clipa aia am știut cu certitudine. Că-l plăceam. Îl plăceam mult. Foarte mult. Nu în felul în-sfârșit-ce-amuzant-că-am-și-eu-cu-cine-să-flirtez, ci, în felul aș-vrea-să-mă-țină-de-mână-și-să-mă-sărute.

Și deodată, nici măcar Easton Heights nu mă mai făcea să mă simt mai bine. Eram copleșită de un sentiment de nesiguranță. Nu cumva, era drăguț cu mine pentru că eram singura persoană de aici care era amabilă cu el? Dacă avea o iubită în lumea lui normală? La cum își putea el schimba înfățișarea, era posibil să aibă, simultan, cincizeci de iubite, iar ele să nu știe nimic! Și, ce se

⁷ În original, Light My Fire, titlul unui cântec al formației The Doors (1966)

întâmpla dacă AISP îi permitea să plece? N-aveam să-l mai văd niciodată! Gândul ăsta era zdrobitor.

Dar, ce-o să se întâmple dacă n-or să-l lase să plece? O să fie tot mai dezamăgit și mai furios și o să mă învinovățească pe mine, din moment ce din cauza mea fusese prins.

Lend m-a împins cu blândețe.

— N-a fost chiar așa de rău, a spus el zâmbind, iar eu mi-am dat seama că primul episod se terminase deja.

Am reușit să schițez un zâmbet.

— N-a fost chiar așa de rău? A fost grozav!

Și-a mijit ochii.

— Ești OK?

— Da, sigur. De ce n-aș fi?

S-a întins spre mine și a pus o mână pe a mea. Inima mi-a tresărit – și el mă plăcea! — Ești îngrijorată din pricina morții paranormalilor, nu-i așa?

La naiba! Nu mă plăcea.

— Ce legătură are asta cu mine? l-am întrebat fără să mă gândesc. Adică, vreau să spun, da, e un lucru rău, dar, nu e treaba mea. AISP o să se ocupe de asta.

Și-a luat mâna.

— Nu înțelegi, nu? Evie, totul are legătură cu tine. Ești o paranormală, fie că-ți place, fie că nu.

OK. Nu-mi plăcea deloc asta. Chiar eram gata să i-o spun, dar el a continuat:

— Sunt la fel ca noi și, indiferent cine îi ucide, nu reprezintă doar o amenințare pentru pușinii care au mai rămas, ci, reprezintă o amenințare și pentru noi.

— Îmi pare rău că mor paranormalii, dar, sincer, nu sunt chiar așa de tristă că vampirii care erau cât pe ce să mă omoare au sfârșit și ei morți.

— Nu e vorba doar de vampiri; există o mulțime de alte specii despre care noi nici n-avem habar. Iar dacă asta o să mai dureze

mult, n-or să mai existe. Iar lumea o să fie un loc mult mai rece și mai pustiu.

— Nu e deja așa?

Vocea îmi era plină de amărăciune. Nu puteam să fiu și una și alta – și normală și paranormală; nu aparțineam de nimic. Mă săturasem să nu aparțin de nimic.

— Crede-mă când îți spun că nu este așa. Și aș vrea să-ți arăt și ție această lume. Dar, mai întâi, trebuie să ne asigurăm că o să rămână așa, ca s-o putem vedea.

Am oftat.

— Ce pot să fac?

— Unde ai auzit versul ăla? Despre ochi?

Am lăsat jos laptopul și m-am întors într-o parte, să pot să mă uit la el.

— Nu știu, pe bune. Pur și simplu, m-am trezit cu el în cap. Cred că visam ceva, în ziua în care ai venit. „Ochi precum șuvoaie de ghețuri ce se topeau” ... M-am oprit, încercând să-mi amintesc.

„...“

Reci ca lucruri care, pentru ea, o taină erau.” Respirația i s-a accelerat și a încuviințat din cap.

— Știi și mai departe?

Am clătinat din cap.

— Poate mă ajuți să-mi dau seama ce urmează, a continuat el. O să...

Am ridicat amândoi privirea când o lumină puternică a invadat camera, iar pe perete a apărut o ușă. — Aștepti pe cineva? m-a întrebat Lend.

— Nu.

M-am tras mai aproape de el. Am privit amândoi cum o siluetă s-a ivit în cadrul ușii. Reth.

— Oh, bip, am șoptit.

Nu aveam cuțitul la mine. Nu aveam nicio armă.

— Iată-te! a zis el, zâmbind satisfăcut.

Raquel nu făcuse nimic să-l oprească.

— Lo...

N-am reușit să mai rostesc nici măcar a doua silabă din numele lui, că el a dat din mână și a șoptit un cuvânt care a făcut ca vocea să-mi dispară din nou.

— Nu-i nevoie să mai spui asta.

Zâmbetul lui era la fel de satisfăcut.

Lend s-a uitat la mine. Disperată, i-am arătat spre gâtul meu și am mimat: „Ajutor!” — Stai departe de ea! a zis

Lend, ridicându-se și așezându-se în fața mea.

— Evelyn e a mea. Tu nu contezi.

Dând din mână ca și cum l-ar fi concediat, l-a trimis pe Lend, zburând, în cealaltă parte a camerei, în perete. Lend s-a prelinș pe zid și a căzut grămadă pe podea. Am încercat să țip, dar, n-am reușit.

Reth a traversat camera plutind și s-a așezat pe pat, lângă mine. Am încercat să-l lovesc, dar el m-a înhățat de braț, răsând. M-am zbatut, în timp ce el trasa cu degetul mâinii libere o linie pe șira spinării mele, paralizându-mă. Era ca într-unul din coșmarurile alea în care vezi tot ce se întâmplă, dar nu poți face nimic.

Lend era nemișcat. În ochi mi s-au adunat lacrimi.

Reth a continuat să-și țină mâna pe brațul meu, cuprinzându-mi încheietura cu degetele sale lungi. — Îmi pare rău pentru grabă, dar, situația s-a schimbat și nu ne mai permitem pasul de plimbare.

Căldura lui mi-a invadat brațul. Am închis ochii și i-am ordonat să înceteze. A încetinit, apoi a încremenit. Era ca și cum blocam fluxul de căldură prin puterea voinței. Nu puteam să rezist, însă, mult timp.

— Nu te opune! Când o să termin, totul o să fie mai bine... O să vezi! Mi-a zâmbit cu tandrețe, mângâindu-mă cu degetul pe obraz,

trasându-mi o dâră de căldură. Avem o mulțime de lucruri de făcut, a adăugat. Ce-o să ne mai distrăm!

Am continuat să mă concentrez.

— Evelyn!

Tonul arăta că era nemulțumit.

— Îți ofer un dar; te fac să progresezi Nu era decât o chestiune de timp. Îmi aparții, iar asta e cea mai bună cale.

M-a strâns de încheietura mâinii. Căldura era din ce în ce mai puternică. Acum nu mai era plăcută, ci dureroasă. De parcă mâna lui ardea pe mâna mea; în mintea mea, carnea se topea, iar mâna lui avea să rămână lipită pentru totdeauna de mine. Nu mai puteam să mă împotrivesc. Totul era prea fierbinte, era prea mult. Focul îmi devora brațul, flăcările se mișcau mai repede și erau mai înalte, se apropiau de inima mea. Am țipat, dar, de pe buzele mele n-a ieșit niciun sunet.

Iar apoi, sunetele se auzeau pretutindeni. Am deschis ochii. Lend era pe podeaua din hol, iar trupul i se răsucea convulsiv, din pricina șocurilor electrice care îl străbăteau.

— Lend, am mimat.

Declanșase alarma – se aruncase acolo, știind ce avea să i se întâmple.

Reth a oftat nerăbdător, strângându-mă și mai tare de braț.

— Nu te enervează când oamenii își bagă nasul în treburile tale? Focul îmi ajunsese în umăr; limbile lui îmi atingeau inima, cuibărindu-se în ea, ca un mic animal.

— Lorethan! s-a auzit o voce, pe care, cum eram plină de durere, am simțit-o ascuțită și strălucitoare.

Reth a întors capul, având pe față o expresie ucigătoare.

Raquel vorbea încet și clar, acoperind țiuitul alarmei.

— N-o vei mai atinge pe Evelyn.

După o fracțiune de secundă, el și-a tras mâna de pe brațul meu, de parcă l-ar fi fript. Focul rămas s-a împărțit în două: o jumătate s-a scurs înapoi în brațul meu, acolo unde mai devreme își ținuse

Reth mâna; cealaltă jumătate și-a găsit drum spre inima mea. Încă nu eram în stare să mă mișc sau să vorbesc. El s-a ridicat, privind-o pe Raquel cu aceeași furie rece pe care o văzusem când ucisese vârcolacul.

— Poți să pleci, i-a zis Raquel.

Reth stătea absolut nemișcat, arătând ca un zeu răzbunător, în mijlocul încăperii albe. M-am întrebat dacă avea să ne omoare pe toți. După o lungă perioadă de tăcere, cea mai lungă din viața mea, a făcut un semn cu mâna spre mine. M-am prăbușit pe pat, fiind, în sfârșit, capabilă să mă mișc din nou. Fără să mai rostească vreun cuvânt, Reth a pornit spre peretele pe care se afla ușa silfilor.

Raquel a apăsat pe un buton de pe comunicatorul ei, oprind alarma, și a venit în fugă spre mine.

— Evie, draga mea, ești bine?

Amintirea durerii era la fel de sfâșietoare ca însăși durerea. Am suspinat și mi-am dus brațul rănit la piept.

— Lasă-mă să mă uit, mi-a zis, trăgându-mă de el. Oh, Evie, îmi pare atât de rău!

Mi-am ridicat privirea spre ea; ochii-i erau încețoșați de lacrimi.

— Ar fi trebuit să te ascult, a murmurat.

Pe încheietura mâinii mele era imprimată urma – de un roșu strălucitor – lăsată de mâna lui Reth. Dar, Raquel vedea doar arsura. Ea nu putea vedea ceea ce distingeam eu.

Dincolo de semn, focul încă ardea.

Arzi, iubito, arzi! ⁸

M-am holbat la brațul meu. Dincolo de semnul roșu, limbile aurii de foc se învârteau, calde și vii.

— Ce-a făcut? am șoptit, plângând.

⁸ În original, Burn Baby Burn, titlul – Hand of Death (Burn Baby Burn) – unui cântec scris și cântat de Rob Zombie și Alice Cooper (1996)

Ce pusese Reth în interiorul meu?

Crezând că vorbeam despre Lend, Raquel m-a mângâiat pe păr.

— A încercat să evadeze.

M-am uitat la ea, clătinând din cap.

— Nu, n-a încercat. Când Reth... Lend n-a putut... S-a aruncat dincolo de prag doar ca să pornească alarma. Era singurul fel în care putea să mă ajute.

— Oh, a făcut Raquel, încet.

S-a uitat pe hol la Lend, care era o formă inconștientă – sau, cel puțin, la cât putea ea să vadă din el. Lend purta șortul pe care i-l adusesem eu; probabil că, tot ce vedea Raquel era șortul și brățara de urmărire, plutind pe hol.

Raquel a chemat pe comunicator niște paznici, care l-au adus pe Lend de pe coridor. M-am mutat la celălalt capăt al patului, ținându-mă de braț. După ce l-au lăsat jos pe Lend, mi-am pus mâna teafără pe pieptul lui, surprinsă ca-ntotdeauna că era solid și cald.

— Respiră.

Eram atât de ușurată, încât, am început să plâng.

— E-n regulă, a zis Raquel și m-a cuprins de umeri. Cum s-a-ntâmplat?

— Cum s-a-ntâmplat? Glumești? De când îți tot spun că Reth e nebun și că o să-mi facă asta? De câte ori ți-am spus că voi nu-i înțelegeți pe silfi și că nu-i puteți controla?

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te ascult. Dar, cred că, de vină e comanda pe care i-ai dat-o tu – „Am nevoie de tine” – a răstălmăcit-o cumva.

— Crezi? Mi-am dat ochii peste cap. De fapt, ei asta fac!

— Totuși, acum nu te mai poate atinge, așa că, problema asta e rezolvată.

Chiar credea că era atât de simplu. N-avea idee ce se-ntâmpla.

— Hai să mergem la infirmerie, să se uite doctorul la arsura aia.

Mi-am privit brațul; lucirea aurie nu dispăruse. Nu-mi venea să cred că Raquel nu era în stare s-o vadă – era de parcă ardeam din interior.

— Și Lend?

Am pus o mână pe obrazul lui.

— O să fie OK când se trezește. N-a fost o cantitate letală de electricitate.

Am lăsat-o să mă ia de mâna teafără și să mă ducă la infirmerie. Doctorul – o tipă – era un vârcolac plăcut, la vreo patruzeci și cinci de ani. Nu mai fusesem acolo de când îmi luxasem glezna cu doi ani în urmă. Și, nu, n-o pășisem într-un fel spectaculos, urmărită într-un cimitir de vreun vampir sau ceva similar. Mi-o luxasem în timp ce țopăiam cu căștile la urechi, singură în camera mea. Amintindu-mi ce stânjenită fusesem atunci, mi-am dat seama că, acum eram într-o stare cu totul diferită: eram îngrozită.

Raquel i-a explicat ce mi se întâmplase și m-a pus să-i arăt doctoriței încheietura. Femeia s-a încruntat; pentru un moment, panica m-a copleșit, imaginându-mi că și ea putea să vadă ce se afla, de fapt, sub pielea mea. Dacă cei de la AISP mă priveau ca pe o ființă paranormală, nu se știe ce s-ar fi făcut cu toții dacă le dădea prin minte că aveam să mă schimb.

— E ciudat, a zis ea. E o arsură, dar, nu arată de parcă s-ar fi întâmplat acum cinci minute. Pare mai veche, acum aproape vindecată.

Eu îmi simțeam pielea atât de fierbinte, încât, mă așteptam să o ardă și pe ea în timp ce își trecea degetul peste ea, dar, doctorița n-a făcut altceva decât să clatine din cap.

— Încă se simte destul de caldă. Și-a pus mâna pe fruntea mea și m-a privit: Ești rece ca gheața.

Dacă se mai uita o dată la mine așa de încruntată și de îngrijorată, aveam să-mi pierd mințile. Nu mă simțeam mai rece decât de obicei. De fapt, eu mă simțeam caldă. Mai ales în inima mea.

— Putem vorbi un pic pe coridor? a întrebat-o Raquel, iar doctorița a urmat-o afară.

Tremurând, m-am dat jos de pe masa de consultație și m-am dus la oglinda atârnată deasupra chiuvetei. Am inspirat adânc și mi-am descheiat trei nasturi de sus de la cămașă, desfacându-mi larg gulerul. Am oftat, ușurată. Suprafața pielii arăta perfect normală – pielea mea albă, despicătura vagă dintre sâni și sutienul roz.

Apoi, în timp ce mă încheiam la cămașă, m-am uitat în jos.

— Oh, nu! am șoptit.

Chiar în dreptul inimii, ale cărei bătăi le simțeam în piept, ardea același lichid auriu. Pulsa de viață, în același ritm cu bătăile inimii mele. Am tresărit când s-a deschis ușa și mi-am smucit cămașa să mă acopăr. Doctorița mi-a zâmbit:

— E totul în regulă?

— Eu... mda... totul e-n regulă.

— O să-ți pun niște aloe pe arsură și apoi o să te pansez. Cum pare aproape vindecată, nu cred că va fi nevoie să stai pansată mai mult de o zi. Acum, îi spuneam și lui Raquel, trebuie să recunosc că nu știu prea multe despre magia silfilor și rănille pe care le pot provoca. Mai ai și alte simptome ciudate?

— Nu.

Cu excepția faptului că străluceam și, pentru prima dată, eram capabilă să mă văd la fel cum îi vedeam pe toți paranormalii. Știam că ar fi trebuit să pomenesc de asta – să-i spun lui Raquel că era mai mult decât o arsură, că Reth îmi făcuse ceva care mă schimbuse cumva – dar, n-am putut s-o fac.

N-aveam chef să mă trezesc cu o brățară de urmărire sau să fiu obiectul vreunui studiu înfricoșător. Prin minte îmi treceau imagini cu mine, supusă disecției. Nu cred, totuși, că ei mi-ar fi făcut una ca asta, dar, n-aveam de gând să risc și să le spun ceva celor de la AISP.

M-am uitat la pansamentul pe care doctorița mi-l înfășurase la încheietură, simțindu-mă ușurată că nu mai vedeam flăcările.

— O să-ți iau temperatura; ești foarte rece și, mă tem ca nu cumva ăsta să fie un efect secundar.

Mi-a vârât un termometru sub limbă. După câteva secunde, acesta a țiuuit. Doctorița mi l-a scos, încruntându-se surprinsă. Din nou. Era un lucru aproape la fel de rău precum oftatul lui Raquel.

— E prea scăzută temperatura. Nu cred că termometrul e stricat. Te simți bine?

Am sărit de pe masă, speriată că și-ar putea imagina că ceva era extrem de anormal aici – de paranormal, de fapt! Înainte de vizita medicală pe care o făcusem când venisem aici prima dată și de întâmplarea cu glezna, nu mă mai aflasem niciodată în cabinet și nici nu mai fusesem vreodată bolnavă, din câte-mi aminteam. Am pus asta pe seama faptului că, până atunci trăisem în semiizolare. N-aveam chef ca doctorița să înceapă să mă consulte și să-și imagineze că eram mai ciudată decât credeau ei.

— Mda, mă simt bine. Dintotdeauna am fost un pic mai rece; probabil că termometrul e stricat, nui mare lucru.

— OK. Dacă te doare încheietura sau ai vreun simptom mai ciudat – orice! – să mă anunți. — Așa o să fac.

Am ieșit, urmată de Raquel.

— Du-te să te odihnești un pic, mi-a zis ea, grăbindu-se, ca să țină pasul cu mine. — Vreau să fiu lângă Lend când se trezește.

— Nu cred că...

— Raquel, am spus, uitându-mă la ea cu un aer hotărât. M-a salvat. S-a lăsat electrocutat, la naiba, ca să mă salveze pe mine. Vreau să fiu acolo când se trezește, ca să-i mulțumesc.

După un mic oftat gen mă predau, a încuviințat din cap.

— Dar să ai grijă, OK? Încă nu știm nimic despre el.

Dar, nici despre mine nu știau nimic.

— Iar dacă-ți spune de unde vine și ce vrea să facă, să-mi zici imediat. Mda, imediat – m-am gândit eu.

— Sigur! am spus tare.

M-a condus în camera lui și a rămas la ușă, în timp ce, eu am intrat.

— OK, o să vin mai târziu să văd ce faci, a spus ea, a ezitat o clipă, după care, a plecat.

Lend încă era inconștient. M-am așezat pe marginea patului lângă el, întrebându-mă când avea să se trezească. Mă simțeam oribil. Era vina mea – din nou – că fusese rănit.

M-am uitat la el, bucuroasă că îi dădusem șortul și că așa puteam să nu mă simt stânjenită. Era un tip uimitor. Avea o luminiscentă slabă, concentrată în zona pieptului. I-am studiat fața. Când purta chipul altor oameni, îi vedeam trăsăturile dedesubtul lor, dar, acum, când era pur și simplu el, era și mai ușor să-l văd. M-am aplecat tot mai aproape, încercând să-mi întipăresc în memorie felul în care arăta. Era oarecum ciudat, să fiu îndrăgostită de un tip care era diferit de fiecare dată când îl vedeam, așa că, aș fi vrut să-i rețin chipul – chipul real al lui Lend. Era tipul cu cea mai stranie frumusețe pe tare o văzusem eu vreodată – și mai și decât a silfilor, căci, chipul lui era uman.

M-am aplecat atât de mult, încât, aproape că era să cad peste el. Ca să nu mai risc asta o dată, mam dat jos din pat și am îngenuncheat, cu coatele sprijinite de marginea patului, odihnindu-mi capul în palme. Curioasă încă, am întins mâna și mi-am trecut-o prin părul lui. Avea cea mai moale și mai netedă textură imaginabilă. Eram atât de absorbită să-i admir părul și să mă joc cu el, încât, n-am observat că s-a trezit, până când părul nu i s-a colorat în negru.

— Oh! am făcut eu, dându-mă înapoi atât de repede, încât, am căzut în fund. Te-ai trezit!

Avea bine-cunoscutul păr negru, ochii întunecați și atrăgători; m-a privit buimac. Înainte să apuce să mă întrebe ce făceam cu părul lui, am început să mă bâlbâi.

— Ești OK? Cum te simți? Ai nevoie de ceva?

A dat să se ridice, dar, s-a oprit și și-a pus mâna pe frunte.

— Aoleu! Ce mă doare!

— Iartă-mă! Numai eu sunt de vină.

S-a uitat la mine, încruntat.

— Cum adică, e vina ta?

— Din cauza mea ai fost electrocutat din nou.

— Cred că, nu greșim dacă dăm toată vina pe silful ăla nebun.

Am clătinat din cap.

— Dacă n-ai fi... eu nu... Mulțumesc! Am zâmbit și i-am luat mâna între palmele mele.

Mulțumesc mult, mult de tot! Sunt sigură că mi-ai salvat viața. Sau, cel puțin, sufletul. S-a ridicat, fără să-și retragă mâna. Mi-a plăcut asta. Mult.

— Ce voia să-ți facă?

M-am așezat pe pat lângă el, privind fix în podea.

— Nu știu. Cred că-mi făcea același lucru ca de obicei – chestia cu căldura. Dar, de data asta a fost ceva diferit... mai puternic. Parcă m-ar fi ars pe dinăuntru, împingând cu forța focul în mine. Și nu a... M-am oprit. Nu puteam să-i spun lui Raquel ce vedeam acum în mine. Oare, în Lend puteam să am încredere?

— Ce nu a...?

Am inspirat adânc.

— De data asta, focul n-a mai ieșit din mine.

Mi-am tras mâinile, mi-am dat la o parte pansamentul de pe încheietură și m-am uitat la semnul roșu și la flăcările lichide de sub el. Lend a icnit, cu răsufierea tăiată, iar eu m-am uitat la el, șocată. — Poți și tu să-l vezi?

— Sigur că pot să-l văd.

Vrăjitoarea

— Lend putea să vadă flăcările de sub pielea mea. Nu-mi venea să cred! Poate că, la urma urmei, nu erau paranormale.

— Serios? Cum de poți să le vezi? l-am întrebat.

— Sunt roșii, strălucitoare. Cum aș putea să nu le văd?
Înseamnă că, te-a ars foarte grav. Lend mia luat mâna cu blândețe și a studiat arsura. Și totuși, ai mâinile reci ca gheața.

Umerii mi s-au lăsat de dezamăgire.

— Înseamnă că, nu vezi.

S-a uitat la mine, derutat.

— Mai e și altceva?

Mi-am mușcat buzele, apoi am clătinat din cap, evitându-i privirea.

— Nu, nimic.

— Evie, ce ți-a făcut?

— Nu știu.

Măcar asta era adevărat. N-aveam idee ce-mi făcuse sau ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost oprit.

— Tu poți să vezi și altceva acolo, nu-i așa?

Am clătinat din nou din cap, apoi am închis ochii și am încuviințat.

— Ce anume?

— Nu știu. Ceva ca... e ca și cum focul de la el e încă acolo, chiar sub semn. Se arcuiește, auriu și înspăimântător. Până acum, n-am mai fost niciodată în stare să văd ceva în mine.

— Nici măcar atunci când îți făcea asta, mai demult?

— Nu știu. Atunci era altfel.

Am încercat să-mi amintesc. Știam că mă făcea să mă simt mai caldă, dar, după ce pleca el, căldura dispărea.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap să mă uit atunci la mine, pentru că nu era ceva permanent. Întotdeauna, senzația dispărea. Atunci, era ca și cum mă lăsa să împrumut din căldura lui. Acum, a fost de parcă mă încălzea împotriva voinței mele, mă obliga să preiau căldura.

— Poate că și de data asta o să dispară, nu crezi?

— Nu știu, am spus, străduindu-mă să nu plâng. Nu e doar în braț.

— Unde mai e?

Vocea mea s-a transformat într-o șoaptă:

— În inimă.

Lend a rămas tăcut multă vreme.

— Și Raquel ce-a zis?

— Nu i-am spus. Ei deja m-au clasificat ca o ființă paranormală; n-aș vrea să le mai spun ceva care să-i facă să... să mă facă să par... nu știu... și mai ciudată.

— Înțeleg. Și eu m-am ascuns de ei toată viața. Dar, în ce alt loc o să găsești răspunsurile? — Ei nu știu niciun lucru biiip despre silfi.

Lend a râs.

— Ce-i? l-am întrebat.

— Ce-i cu biiip-ul ăsta? Nu te-au învățat nicio înjurătură adevărată aici?

M-am înroșit, apoi am râs.

— E ca un fel de glumă de-a noastră. Lish – Alisha, cea mai bună prietenă a mea – este sirenă și comunică printr-un computer cu noi. Computerul nu traduce înjurăturile, așa că, tot ce ne transmite nouă este un biiip. Se pare că-am preluat și eu obiceiul.

— Presupun că, într-un fel bizar, are sens.

Încă mă ținea de mână și se uita la arsură. Îmi plăcea mult, mult, mult, atingerea mâinii lui. Era uimitor că, în ciuda a toate câte se întâmplaseră azi, un lucru atât de mărunț putea să mă facă să mă simt atât de amețită. Sigur, ar fi fost și mai bine dacă nu se holba la rana mea, din cauza căreia fusese el electrocutat și care ar fi putut să mă facă să par și mai ciudată ca înainte – dar, mă mulțumeam cu cât mi se oferea.

— Nu există nimeni pe care să-l poți întreba despre asta? Sunt cam îngrijorat.

Am râs.

— Dacă tu ești cam îngrijorat, eu sunt de-a dreptul înspăimântată de focul din mine. Lish ar păstra secretul, dar, nu

știe nimic mai mult decât știe AISP. Și, aș putea oricând să-l întreb pe Reth ce biiip mi-a făcut, dar, parcă n-aș vrea să-l mai văd. Niciodată. Și, sunt sigură că niciun alt silf n-ar vrea să mă ajute. Chiar nu sunt deloc amabili.

Lend avea o privire ciudată.

— Vrei să spui că, arzi pe dinăuntru?

— Așa se pare: brațul și pieptul – un fel de flăcări care unduiesc, aurii, ca un foc lichid. — Foc lichid...

Tonul lui era monoton, parcă nu-i venea să creadă.

Simțindu-mă în defensivă, am ridicat din umeri:

— Mda...

A oftat.

— ”Ochi precum șuvoaie de ghețuri ce se topeau, reci ca lucruri care, pentru ea, o taină erau. Raiul deasupra, dedesubt Iadul, foc lichid ce ascunde întristare. Moarte, moarte, moarte fără eliberare. Moarte, moarte, moarte fără eliberare”.

Ce naiba mai era și asta? Așa mă gândeam. Și asta am și spus:

— Ce naiba mai e și asta?

Lend mi-a dat drumul la mână și și-a trecut palmele peste față.

— Nu știi. Asta ne-a spus zâna banshee, un fel de poem profetic. N-am idee ce-nseamnă. Dar, multe din el par să se potrivească cu ce ți se-ntâmplă ție. Ochii tăi și, faptul că vorbești deseori despre cât de rece ești. Iar acum, focul lichid din interiorul tău.

— Hmmm... mda, dar, uiți de partea cu „moarte, moarte, moarte”! Iar eu, nu sunt o ucigașă! M-am ridicat în picioare, jignită. Nu-mi venea să cred că asta gândea Lend despre mine. A râs sec, scuturând din cap.

— Crede-mă, chiar nu-mi închipui c-ai putea fi o ucigașă. Nu ești deloc tipul de ființăparanormală-ucigașă, atât de des întâlnit.

— Oh!

Simțindu-mă aiurea, m-am așezat la loc.

— Și-atunci, ce crezi că înseamnă?

— Cum am mai spus, nu știu. Aș fi zis cândva că, era o descriere a cuiva care făcea lucrul ăsta, dar, acum nu mai am nicio idee.

M-am gândit la vorbele lui. Totul era bizar și înspăimântător.

— Hei, partea cu raiul și iadul... știi ceva despre mitologia silfilor?

A clătinat din cap.

— Ei bine, am continuat eu, povestirile tradiționale despre ei spun că, erau prea răi pentru rai și prea buni pentru iad, așa că, au rămas undeva la mijloc – pe Pământ și în Tărâmurile Silfilor. Și, deatunci, stau prinși în această capcană, nemuritori, neschimbători, încercând să găsească o cale să se întoarcă în rai. Sau în iad. Sau în altă parte, nu știu. Încercând, deci, să găsească o cale să scape de aici. Poate că, poemul se referă la silfi.

Dacă se referea la silfi, atunci nu se referea la mine. Trebuia să fie despre silfi, aveam nevoie de asta!

A încuviințat din cap, gânditor.

— S-ar putea.

— Și, și, Reth a fost cel care a venit și m-a luat de la vampiri și, după ce m-a dus la el acasă, a plecat destul de curând... Putea să se întoarcă acolo și să-i omoare pe toți!

— Dar, de ce? Iar în poem se spune „ea”, nu „el”.

M-am încruntat. Avea dreptate.

— Totuși... există și o mulțime de silfide. Iar el e cel care a vârat în mine focul. Eu cred că e Reth.

— E posibil să ai dreptate. Sincer, mă depășește. N-ar fi trebuit niciodată să vin aici. Nu numai că nu înțeleg nimic, dar, nici nu pot ajuta pe nimeni.

L-am împins cu umărul.

— M-ai ajutat pe mine.

M-a împins și el.

— Tot e ceva, măcar atât.

Am zâmbit, fericită. Apoi, m-am încruntat. Lend nu aparținea acestui loc. Oricât de mult mi-aș fi dorit eu să nu mai plece niciodată... totul era atât de aiurea!

— O să vorbesc cu Raquel, să vedem dacă poți fi eliberat.

A râs, dar nu cu veselie.

— N-or să mă lase să plec. Și, chiar dacă mă lasă, aș târî după mine brățara asta de urmărire, ceea ce înseamnă că, nu m-aș mai putea duce niciodată acasă. S-a întors spre mine; chipul îi era grav. Totuși, tu poți să pleci. Poți să ieși de-aici, să fugi.

Am clătinat din cap, tristă.

— Nu pot. În afară de AISP nu am nimic, nu am pe nimeni. N-am bani, n-am familie, n-am un loc în care să merg.

De când aflasem că agenția care avea grijă de mine mă considera una dintre creaturile de care lumea trebuia protejată, îmi era și mai greu să uit că eram absolut singură. Cuvintele lui Reth s-au întors să mă bântuie. Silf stupid, stupid. Am oftat adânc.

— Dumnezeu! Acum nu mai am chef nici măcar să mai văd vreun episod din Easton Heights.

Lend m-a cuprins cu brațul și m-a bătut pe umăr.

— Atunci, măcar un lucru bun a ieșit din toată treaba asta.

I-am dat un cot în burtă, râzând.

— Cum zici tu.

— Nu cumva, din întâmplare, ai wireless pe chestia asta? Și-a lăsat brațul în jos și s-a uitat la laptopul pe care, mai devreme, urmăriserăm filmul.

— Nu, îmi pare rău.

— Evie! Raquel stătea în ușă. De ce n-ai comunicatorul la tine?

— L-am uitat. Ce s-a-ntâmplat?

— Ai o misiune.

— Stai puțin, una adevărată? Azi?

Desigur, tocmai trecusem printr-o mulțime de evenimente, suficiente ca să am o zi oribilă.

— Da, azi, chiar acum. Grăbește-te!

Oftând, m-am ridicat, lăsând laptopul acolo. Bietul băiat avea nevoie de ceva ca să se amuze.

— Ne vedem mai târziu, Lend. Și, mersi încă o dată pentru toată chestia cu salvarea-mea-prinelectrocutarea-ta.

— Oricând!

Am urmat-o pe Raquel afară.

— Nu c-aș avea emoții sau altceva de genul ăsta, din cauza ultimei misiuni în care aproape că era să fiu omorâtă și a faptului că Reth mi-a ars azi tot brațul, dar, în ce constă mai exact misiunea asta?

— E în Irlanda. Posibil, o vrăjitoare.

— O vrăjitoare? Oh, bleah! Nu poate să meargă altcineva? Până atunci nu mai întâlnisem decât o singură vrăjitoare, dar, fusese oribil.

— Nu, nu poate. Nu avem certitudinea și e nevoie de clarviziunea ta s-o confirmi. Și să-i pui dispozitivul de urmărire la distanță. Mai ții minte ce s-a-ntâmplat cu Alex?

Ar fi trebuit să râd. Alex era un tip extrem de timid și de stângaci care lucrase o vreme în departamentul nostru de la AISP. Avea cam unu nouăzeci și trei înălțime și vreo șaptezeci de kilograme. Știa tot ce se putea ști despre orice tip de paranormal, dar, era complet inutil în practică. Odată, se întorsese târând triumfător după el o „vrăjitoare”. Mda, și, s-a dovedit că nu era decât o femeie bătrână și urâtă. Ieșise atunci o întreagă harababură. Alex nu mai primise niciodată vreo misiune... rămăsese pentru totdeauna să facă muncă de birou.

— Urăsc vrăjitoarele.

Erau înspăimântătoare. Mai mult decât înspăimântătoare. Într-un fel, erau mai rele decât vampirii.

— O să meargă și Jacques cu tine. Pentru o vreme, nu vreau să mai pleci singură de-aici.

— E-n regulă.

În afară de calitățile native de vârcolac, Jacques mai era și uriaș. Cu siguranță, genul pe care-ți dorești să-l ai alături când te simți un pic neliniștit. Am trecut prin camera mea să-mi iau geanta și cătușele de urmărire, comunicatorul, pe Tasey și cuțitul.

M-am întâlnit cu Jacques în fața Transportului. Deja ne aștepta o silfidă. Fehl. Desigur, trebuia să fie una dintre cele care-mi acordaseră atenție cândva. Avusesem parte de suficienți silfi pentru o singură zi, dar, acum eram în misiune, așa că, n-aveam încotro. Fehl n-a zis nimic, stătea, pur și simplu, acolo, cu expresia ei plictisită și enervată. Nu observasem până atunci, dar, avea ochii la fel de roșcați ca și părul. La fel ca și vocea ei, Fehl era, în același timp, înspăimântătoare și frumoasă. — Să ai grijă, da? m-a atenționat Raquel.

— Mda, da...

Eram epuizată, așa că, nu-mi doream decât să termin mai repede cu chestia asta.

Jacques și cu mine ne-am așezat de-o parte și de alta a lui Fehl. Ne-a întins mâinile, iar noi ne-am prins de ele, după care, o ușă a apărut în fața noastră. Fără să mă gândesc, o prinsesem de mână cu mâna la care eram rănită. S-a uitat în jos la ea și chipul i-a fost traversat de un zâmbet scurt.

— N-a terminat cu tine, a murmurat cu vocea ei ca de sticlă spartă.

Cu siguranță, Raquel nu auzise. Mi-am încleștat maxilarele și am închis ochii, după care, am pornit pe Potecile Silfilor, la întâlnirea mea cu o vrăjitoare.

Suflete pierdute

Am ieșit de pe Potecile Silfilor, împiedicat, în lumina lipsită de strălucire a zilei, pe un câmp rece și cețos, înconjurați de nimic altceva decât de ierburi veștejite. Fehl s-a retras iute pe ușa dintr-un copac uscat aflat în spatele ei. Călătorie sprâncenată!

Mi-am înfășurat brațele în jurul trupului.

— Ar fi trebuit să ne luăm o haină.

Jacques a ridicat din umeri.

— Nu-i chiar așa de rău.

Vedeam iazul, mlăștinos și singuratic, în fața noastră, în depărtare, înconjurat de arbuști firavi. De ce creaturile astea nu-și petreceau niciodată vremea pe insule tropicale? Nu m-ar fi deranjat o excursie în Hawaii.

M-am încruntat.

— Probabil că, va trebui să te ascunzi când o să fim mai aproape. Să mă lași singură. Ar fi șanse mai mari să se arate, în caz că e acolo.

— Ești sigură că te descurci?

— Dacă n-o să mă descurc, crede-mă, o să-ți spun.

Mi-a zâmbit; am traversat câmpul în liniște. Când mai aveam doar câțiva metri până la iaz, Jacques m-a lăsat singură și s-a ascuns într-un pâlc răzleț de arbuști.

Cu o mână pe Tasey, m-am îndreptat spre marginea iazului, am luat de jos o piatră și am aruncat-o în apă. N-a urmat nicio reacție. Am mai aruncat una. Nimic.

Așa stând lucrurile, am sperat că nu se va întâmpla nimic. Vrăjitoarele trăiesc în iazuri și râuri și arată ca niște femei bătrâne, strâmbe. Nu au o aparență prea drăguță nici cu farmecele activate, dar, ce se află dedesubt e îngrozitor. Sunt respingător de verzulii, au ochi uriași, rotunzi, ca de pește – de un alb pur. Părul lor e ca un morman de buruieni putrezite și, peste toate astea, au trei șiruri de dinți înnegriți și ascuțiți ca niște ace. Am menționat și că-i mănâncă pe copii? Da. Pe copii. Le cer ajutorul, după care, îi împing la fundul apei unde-i țin până când ei încetează să se mai zbată. Apoi, îi mănâncă dintr-o înghițitură.

Protocolul vrăjitoarelor este destul de simplu. Nu le poți prinde în apă – sunt prea puternice. Dar, dacă le atragi afară, e destul de ușor să le anihilezi cu un Taser, să le atașezi brățara de picior și să

chemi, apoi, transportorul. Spre deosebire de vampiri, vrăjitoarele nu puteau fi neutralizate. Ele erau ținute în unități speciale, undeva în Siberia. „Îngrădire umanitară”, așa numea AISP locul ăla – un pic cam ciudat, având în vedere că vrăjitoarele n-au nimic uman sau umanitar în ele.

După zece minute de aruncat pietre în iaz, m-am plictisit. Poate că, eram prea mare ca să mai atrag vrăjitoarele. M-am uitat în jurul iazului ca să descopăr vreun indiciu și să mă asigur că nu-mi pierdeam vremea. Ce mai mare parte a vegetației era moartă; primăvara nu vizitase, încă, această parte a Irlandei. Apoi, am observat ceva în partea dreaptă. La vreo zece metri depărtare am zărit o moviliță pestriță – cenușiu cu verde – care, nu părea să facă parte din peisaj. L-am scos pe Tasey și am înaintat spre ea cu precauție. Când am ajuns mai aproape, mirosul de mucegai a devenit copleșitor – era clar, ăsta era mirosul de vrăjitoare. Țânându-mi respirația, m-am dus în vârful picioarelor de cealaltă parte a ei. Nu mi-a venit să cred!

Era moartă.

Eu habar n-aveam cum să ucid o vrăjitoare. Pur și simplu, ele erau soiul ăla de creaturi care continuă să supraviețuiască – ceva de genul sirenelor. Dar, asta chiar era moartă. Dincolo de farmecele de suprafață, ochii ei, albi ca laptele, erau larg deschiși, iar fața ei oribilă era încremenită, cu o expresie buimacă pe ea. Cum se întâmplase asta?

Am aruncat o privire în jurul meu, ca să dau de vreun indiciu, dar, n-am văzut nimic. Uitându-mă din nou la vrăjitoare, mi-am mijit ochii. Dincolo de farmecele ei exista ceva, chiar în locul în care mormanul de zdrențe îi acoperea pieptul. Am căutat un băț și i-am dat zdrențele la o parte. Acolo, era un semn foarte vag – urma unei mâini, de un auriu palid, care se pierdea treptat în timp ce mă uitam la ea, până când a dispărut de tot.

Apoi, mi-am dat seama de altceva: din vrăjitoare ieșea un abur ușor, în aerul rece. Ceea ce însemna că, trupul ei încă era cald. Ceea ce însemna că, nu era moartă de mult timp.

— Oh, biiiip, am șoptit.

M-am ridicat în picioare, cu Tasey pregătit și, m-am rotit în loc. Întreaga zonă mi se părea sinistră acum, de parcă fiecare pâlc de tufișuri maronii ascundea în el moartea mea iminentă.

— Jacques! am strigat încet, îndepărtându-mă de iaz, mergând cu spatele.

Am apăsat pe butonul de alarmă de pe comunicator, sperând că Fehl nu era prea departe de punctul de transport.

— Jacques!

Nu voiam să strig tare. Desigur, stătusem atât de mult timp în loc deschis, încât, creatura aia – indiferent ce era – probabil că, deja mă văzuse. Departe în stânga mea, am auzit trosnetul unei crengi. Am aruncat geanta în care țineam brățelele de urmărire și am scos cuțitul.

— Jacques! Jacques, tu ești?

Vocea îmi tremura aproape la fel de tare ca și mâinile.

— Jacques!

Un țipăt a spintecat aerul, ca și cum un suflet fusese smuls dintr-un trup. Sufletul lui Jacques. Trupul lui Jacques. Și, urându-mă că făceam una ca asta, m-am întors și am luat-o la fugă spre copaci, cât de tare am putut. Dacă acea creatură fusese în stare să-i omoare pe Jacques și pe vrăjitoare, nu aveam nicio șansă. Răsuflarea mi se tăia în timp ce fugeam mai repede decât mă credeam eu în stare.

Fugeam de moarte, așteptându-mă ca, în orice clipă, să mă prindă.

Copacii erau aproape, tot mai aproape – iar acolo nu era nimic. Fehl încă nu răspunsese la apelul meu. Plângeam, în timp ce alergam. Dacă nu venea curând, aveam să mor. Am ajuns la copaci, dar, tot nu era nimic acolo. Tremurând atât de tare încât credeam că o să mă prăbușesc, m-am răsucit pe călcâie, dorindu-

mi să înfrunt sfârșitul față-n față. Câmpul era pustiu. Am plâns și mai tare. Nu știam ce să fac: s-o aștept pe Fehl să vină sau să risc să-i rostesc numele. Chiar când eram pe cale să i-l strig, în spatele meu a izbucnit o lumină și am prins-o pe Fehl de mâna pe care mi-o întindea.

— Hai, acum!

La marginea pâcului de copaci am văzut sclipirea unei flăcări luând forma unei persoane, după care, ușa s-a închis.

Egoistul, tot egoist

Când m-am trezit pe canapea, Raquel stătea pe un scaun lângă bucătăria mea și vorbea la comunicator. Rămăsese cu mine toată noaptea. Nu voiam să fiu singură.

Raquel se freca pe frunte, cu sprâncenele încruntate. M-am ridicat în capul oaselor. S-a uitat la mine și mi-a zâmbit chinuit, apoi, timp de câteva minute, și-a continuat conversația. Când a terminat, eu stăteam cu fundul pe propriile-mi mâini, ca să nu-mi mai tremure.

— Au găsit creatura?

A clătinat din cap și a suspinat din nou. Era un suspin în care erau mai mult stres și mai multă tensiune decât văzusem vreodată la ea – mai mult și decât în oftatul prin care-mi spunea Evie, Evie, Evie, care apărea ori de câte ori o dădeam în bară, ca atunci când, la paisprezece ani, îi furasem comunicatorul, într-o încercare de a reprograma muzică pe al meu. Stricaseam tot sistemul și blocasem toate încăperile pentru câteva ore. Nu se terminase bine. Fusesem pedepsită să fac curățenie timp de o lună de zile.

Măcar să fie la fel de simple lucrurile și de data asta!

Nu voiam să întreb, nu voiam să știu, dar, trebuia.

— Jacques?

A clătinat din cap, tristă.

— A murit.

Am privit în podea, cu lacrimile rostogolindu-mi-se din ochi. Nu făcusem nimic să-l ajut – nici măcar nu încercasem să fac ceva.

Raquel s-a așezat lângă mine și m-a cuprins de umeri.

— Nu puteai să faci nimic Dacă ai fi încercat să-l ajuți, acum ați fi fost amândoi morți. Și știi că Jacques ar fi fost bucuros să știe că și-a sacrificat viața pentru ca tu să scapi.

De fapt, eram sigură că Jacques ar fi fost bucuros să trăiască acum. Totuși, fusese înarmat și avea puteri supranaturale de vârcolac. Dacă putuse să fie omorât atât de ușor, era clar că eu n-aș fi reușit să fac nimic.

Chiar dacă-mi spuneau asta, nu mi se ștergea din minte strigătul lui.

— Trebuie să plec la o întâlnire cu toți șefii de departamente. O să aflăm ce e și o să oprim asta. Mi-am adus aminte de teoria mea și am țâșnit în picioare.

— E Reth!

— Ce e cu Reth?

— Reth e ucigașul! Cred că Reth este!

— De ce spui asta?

— Urma de mână! Pe pieptul vrăjitoarei... era o urmă de mână care lucea aurie! Exact ca a... Am amuțit. Nu-i spuseseam lui Raquel despre flăcările din mine și nici n-aveam de gând s-o fac. — Mi-a lăsat și mie un semn la fel, cred că el e!

Raquel a clătinat din cap.

— Știi că ești furioasă pe Reth, și asta pe bună dreptate, însă, nu e el.

— De unde știi? Nu știi nimic despre silfi!

S-a uitat la mine fix.

— Am lucrat mai mult timp decât tine cu silfii. Și știi că n-a făcut Reth asta. Cât timp ai fost tu plecată, el a fost la un interogatoriu disciplinar.

— La... ce?

— Au fost discutate acțiunile lui față de tine. Au fost șapte oameni în consiliu; pot depune cu toții mărturie că Reth a fost tot timpul acolo.

Un interogatoriu disciplinar? Pe cine voiau ei să păcălească? Silfilor nu le pasă nici cât negru sub unghie de noi sau de regulile noastre. Așa cum îi spusese lui Lend, ei se aflau aici doar din pricina primului ordin care le fusese dat la începuturi: să servească AISP.

— Și ce-o să se-ntâmple? Or să-l pedepsească?

— Acțiunile lui au fost judecate ca fiind improprii și a fost admonestat cu severitate.

Felul în care Raquel o spusese... știam că știe cât de aiurea suna.

— Ah, admonestat! Asta o să-i fie învățătură de minte. Acum mă simt în siguranță absolută.

— Nu trebuie să-ți mai faci griji din cauza lui. Am formulat o comandă pentru el, astfel încât, să nu te mai atingă. N-o s-o mai poată face niciodată. Așa că, te rog, nu-ți mai bate capul cu asta.

Am privit în jos, la încheietura mea. Aproape că era ascunsă de manșetă, dar, tot am văzut unduindu-se flacăra acolo unde pielea se vedea un pic. Mda, n-aveam niciun motiv să-mi fac griji din pricina lui.

— Eu tot cred că are o legătură cu asta – sau poate un alt silf. Unul despre care AISP nu știe.

— Ei bine, am să amintesc de teoria ta la întâlnire, dar, nu am niciun motiv să-i suspectăm pe silfi.

Știm amândouă că silfii nu fac nimic fără să aibă un motiv.

— Mda, și amândouă ar trebui să știm că nu cunoaștem adevăratele motive după care acționează.

Ridicându-se, Raquel a oftat, transmițându-mi că, am terminat de discutat pe tema asta cu tine.

— Lish vrea să mergi s-o vezi, cât de curând te simți în stare s-o faci. Aș fi mult mai liniștită dacă ți-ai petrece ziua cu ea. Nu vreau să te știu singură. Și, te rog, de data asta ia-ți comunicatorul cu tine.

Kaquel m-a bătut ușor pe creștet, de parcă aveam cinci ani, după care, a plecat. Îmi era frig, așa că, am făcut un duș – am stat prea

mult și a fost prea fierbinte. Am încercat să n-o fac, și totuși, nu m-am putut stăpâni să nu mă uit la mine. Pieptul meu încă păstra urma de foc lichid auriu, nestins.

Când am ieșit de la duș, m-am privit îndelung în oglindă, dar nu puteam vedea înspăimântătoarea flacără lichidă decât dacă mă uitam direct la ea. Ai fi zis că am un chip diferit, deși eram aceeași Evie – drăguță dar nu superbă, cu nasul mic și drăgălaș, cu o gură frumușică. Și, cu ochii cenușiu pal.

Dar, apoi, m-a izbit un gând – unul oribil. Dacă eram în stare să văd la mine ceea ce aveam paranormal doar privindu-mă direct, n-aveam idee dacă, nu cumva, chipul meu ascundea ceva. Naveam cum să mă privesc în propriii mei ochi fără să mă uit într-o oglindă și, poate că, în ei se ascundea enigma întregii mele vieți. Poate că, asta era atât de ciudat la ei, de nu putea Lend să mi-i imite. Dintr-odată, mi-am simțit fața ca o mască, ascunzând ceea ce eram, cu adevărat, dedesubt.

Era un gând teribil. Un gând teribil pe care nu aveam cum să-l confirm sau să-l resping. Asta era marea problemă când erai singurul exemplar de un anumit tip. Nu existau răspunsuri. Niciodată.

Tulburată, m-am șters și mi-am tras pe mine cel mai mare și mai moale tricou cu mânecă lungă. Era de un albastru deschis, drăguț, iar mânecile îmi ajungeau până la vârful degete lor. Era un bonus pentru mine, căci, așa nu mai eram nevoită să-mi văd încheieturile. Mi-am împletit părul și mi-am luat comunicatorul. Când am intrat în Centrul de Procesare, Lish s-a lovit practic de sticlă în graba ei de a-mi vorbi.

— Evie, ești OK? Am fost atât de îngrijorată!

Am zâmbit vag.

— Mda, am avut vreo două săptămâni oribile.

— Te rog, stai jos. Nu prea ai mai venit la mine în vizită în ultima vreme. Mi-a fost dor de tine. Am tras unul dintre scaunele cu roțile și m-am așezat, ridicându-mi picioarele.

Lish m-a pus să-i povestesc tot ce se întâmplase legat de Reth și apoi de vrăjitoare. Fiind cu ea acum, mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise cea mai bună prietenă a mea. Fusesem atât de ocupată – cu toată atenția suplimentară pe care mi-o acorda acum Raquel, cu misiunile mele din ce în ce mai stângaci îndeplinite și din ce în ce mai periculoase și, cu Lend. Fiind o amfibie nemuritoare extrem de isteată, Lish și-a mijii ochii, zâmbindu-mi cu subînțeleș:

— Și, acest Lend... care te-a salvat de Reth... este foarte... drăguț?

Am râs.

— Poate să-l imite perfect la înfățișare pe Landon.

— Landon din Easton Heights? O, atunci chiar că trebuie să fii topită după el!

Am clătinat din cap.

— Nu, chipul lui adevărat e și mai drăguț. Și e amuzant și simpatic. Să nu-i spui lui Raquel, dar, chiar îmi place de el...

Lish a dat din cap, rămânând în continuare zâmbitoare.

— E și el tot un morman de hormoni umani hiperactivi precum Landon?

Am râs de absurditatea întrebării ei.

— Hmm... cred că nu. Și mă bucură asta.

— Ah, da. Altfel ar fi... – aici Lish mi-a făcut cu ochiul, exagerând gestul – un bagaj prea greu, nu-i așa?

— Mă știi... îmi place să călătoresc cu bagaj puțin.

Lish a râs, făcând bule de un albastru palid.

— Vezi ce bine mă descurc la metafore? a spus.

— Ești profi!

Exersaserăm o grămadă de timp metaforele și clișeele; pentru ea era important să fie capabilă sămi povestească lucruri, în ciuda diferențelor dintre noi.

— Totuși, întrebarea vitală este dacă și el te place pe tine.

— Hmmm... probabil că nu. Eu sunt fata care era cât pe ce să-l prăjească, mai ții minte? Și tot din cauza mea e închis aici. N-ar trebui să fie așa. E stupid că-l țin aici cu forța.

— Și, ce altceva ar putea face cu el?

— Nu știu... să-l asculte, să-l ajute! Indiferent de unde vine el, știu și ei ce se întâmplă. Dacă n-ar fi așa de obsedați de plasarea dispozitivelor de urmărire și de toate celelalte prostii, dacă l-ar trata de la egal la egal, ca pe un aliat, poate că, ar putea colabora cu Lend și ar rezolva toate problemele astea, înainte ca și alți paranormali s-o sfârșească morți.

Lish părea să fie mândră de mine. Poate că, nu era chiar așa de mult de partea AISP cum crezusem eu până atunci.

— Ai vorbit cu Raquel despre asta?

— Nu prea... nu.

Fusesem prea furioasă. Mă obișnuisem să mă simt în siguranță la AISP, dar, aflasem că eram o ființă paranormală de nivelul șapte și asta mă făcea să mă tem că, orice aș fi întreprins, ar fi trezit suspiciuni. Pe-aici, paranormalii nu erau egalii lor – ei erau întotdeauna ceilalți. Să fi pledat pentru eliberarea lui Lend li s-ar fi părut tot atât de suspect ca orice altceva aș fi făcut acum.

Dar, apoi, mi-am dat seama că stăteam acolo, îngrijorată că nu știam dacă Lend mă plăcea sau nu mai mult decât pe o simplă prietenă (dacă mă plăcea ca prietenă), îngrijorată pentru relația mea cu oamenii normali de la AISP, îngrijorată pentru mine însămi. Întotdeauna, pentru mine însămi. La fel ca atunci când alergasem plângând ca să-mi salvez viața și-l lăsasem singur pe Jacques. Paranormalii mureau. Îmi era ușor să uit că muriseră vampiri și vrăjitoare, dar, Jacques nu merita așa ceva. Povestea asta trebuia să înceteze.

— O să merg să vorbesc cu Raquel despre asta. Habar n-am ce fac ei acolo, dar, uite că nu funcționează.

Ochii lui Lish au zâmbit.

— Bravo, draga mea.

I-am zâmbit și eu drept răspuns, întrebându-mă dacă, nu cumva, Lish se străduia de mult timp să mă facă să înțeleg lucrurile astea. Nu avusesem niciodată vreo problemă cu ea. Ba, chiar îmi plăceau și alți paranormali, mai ales vârcolacii. La urma urmei, nu era vina lor că erau așa cum erau.

Desigur, de îndată ce m-am gândit la asta, mi-am dat seama că, într-adevăr, nu era vina ființelor paranormale. Nu era ca și cum, într-o dimineață, vrăjitoarele s-au trezit din somn și și-au zis: hei, n-ar fi distractiv să mâncăm niște copii? Erau precum vulturii. Desigur, erau dezgustătoare și oribile, dar, asta era exact ceea ce erau.

Dar, această constatare făcea ca lucrurile să fie în ordine? Însemna că trebuia să li se permită să rămână în continuare pe lângă iazuri și mlaștini, sperând că vor avea parte de o gustare delicioasă? Tot acest șir de gânduri îmi dădea dureri de cap. Aveam nevoie de o pauză, să nu mă mai gândesc la asta.

— În concluzie... hm... te superi tare pe mine dacă te părăsesc și mă duc să-l văd pe Lend?

— Biiip, nu. Du-te să-l vezi pe ciudatul tău prieten.

Am râs, mi-am turtit fața de sticla acvariului ei în semn de la revedere, apoi, am pornit spre celula lui Lend.

Avea tot înfățișarea standard – băiatul drăguț, cu păr negru și ochi negri – și, făcea niște schițe în caietul pe care i-l dădusem. Când și-a ridicat privirea, chipul i s-a relaxat. — Te-ai întors.

Am încuviințat din cap, încercând să-i zâmbesc. Apoi, spre marea mea stânjeneală, am izbucnit în lacrimi. A țâșnit spre mine și m-a luat în brațe.

— Ce-i? Ce s-a-ntâmplat?

— A fost acolo. A ucis-o pe vrăjitoare și-apoi l-a ucis pe Jacques. N-am avut ce să fac decât să fug. Nu mi-a dat drumul din îmbrățișare.

— Ai văzut creatura?

— Într-un fel... I-am povestit puținul pe care-l știam. O! Și, a lăsat același semn. Pe vrăjitoare, pe pieptul ei. O urmă de mână, de un auriu palid, tremurător, care s-a estompat treptat, până a dispărut, chiar în timp ce mă uitam la ea.

— Pe corpul ei?

— Cred că era dedesubtul farmecelor ei de suprafață. Mă îndoiesc că ar mai fi fost cineva capabil s-o vadă. Arăta aproape ca ceea ce am eu acum sub piele. Dar, Reth are un alibi. Lend s-a încruntat, gânditor.

— Ești OK?

— Nu știu. Parcă... niciodată n-am fost așa de speriată. Chiar am crezut c-o sa mor. Și Jacques... L-am auzit când a murit.

Am început din nou să plâng. Lend m-a dus pe pat și s-a așezat lângă mine, ținându-mă de umeri.

— Îmi pare rău, am spus, ștergându-mă la ochi.

— Nu trebuie să te scuzi. Chiar îmi pare bine că ai scăpat. Și, ești prima persoană care a văzut ceva. De fapt, asta ajută foarte mult.

— Sau, ar putea să ajute, dacă n-ai fi închis aici. Dar, o să vorbesc cu Raquel, o să-ncerc s-o fac să înțeleagă că trebuie neapărat să colaborăm cu tine, nu să te ținem închis ca pe un criminal. Chestia asta trebuie să-nceteze.

M-a aprobat dând din cap și, cred că era și un pic mândru de mine. Aplecându-se spre mine, m-a sărutat ușor pe creștet. Cum puteam să mă simt atât de îngrozitor și de minunat, în același timp?

Până când o să mă chemi tu...

Hotărâtă să mă țin de cuvânt, mi-am scos comunicatorul și i-am trimis pe loc un mesaj lui Raquel, întrebând-o când puteam să stăm de vorbă. După câteva minute, am primit un răspuns.

— Oh, e plecată pentru trei, patru zile. M-am întors spre Lend și am adăugat: Dar, de îndată ce se întoarce, o să vor- itoic cu ea. AISP e pe o cale total greșită. Sunt atât de ocupați cu spaima lor și cu încercarea de a ține lucrurile sub control, încât, nu-i văd pe paranormalii care i-ar putea ajuta. Cum ești tu. Am s-o conving să te lase să pleci, fără să-ți pună brățară de urmărire. — Sper să reușești.

— Și eu.

Am oftat. Totul devenise atât de complicat, atât de serios!

— Spune-mi ceva despre tine – ceva amuzant, ceva frumos.

M-am dat iute înapoi și m-am sprijinit de zid. A făcut și el la fel, așezându-se lângă mine.

— Ce vrei să știi?

— Cum e viața ta acolo. Adică... nu e nevoie să-mi dezvălui secrete, m-am grăbit să-l asigur. Ci, chestii, ca de exemplu, mergi la școală?

— Sunt în ultimul an. Tocmai mi-am luat toate scrisorile de recomandare pentru colegiu, mi-a zâmbit el. Dar, desigur, nu știu cum o să recuperez tot ce pierd acum.

— Ești la liceu? Grozav! Stai puțin, la un liceu normal? Uau! Cum e? Ai fost la balul de absolvire? Mergi la multe petreceri? Aveți și voi vestiare?

A râs:

— Vestiare?

— Da, par mișto!

— Da, da, sunt grozave! Totuși, liceul e cam plictisitor.

Seamănă un pic cu viața de-aici de la

Centru. Toți cred că știu totul despre toată lumea, dar, în realitate, dincolo de aparențe, e mai mult.

Doar că, asta știi, deja, nu-i așa? Mi-a dat un ghiont: Iar în ceea ce privește balul de absolvire, nu, nam o iubită.

— De ce? Uită-te la tine, arăți grozav! M-am îmbujorat.

Adică... poți să arăți ca oricine vrei tu; pun pariu că fetele te plac.

— Da, chipul ăsta de-acum le place întotdeauna.

— Al cui chip e, în realitate?

A zâmbit enigmatic.

— Al meu. Într-un fel. Doar că, e ciudat cu alți oameni... parcă m-aș preface că joc un rol. Ei nu mă cunosc cu adevărat.

— Înțeleg chestia asta.

N-am adăugat că, eram foarte, foarte fericită că nu avea o iubită. Era cea mai bună veste pe care o primeam în acea săptămână. Dacă Lend era ca unul dintre personajele din filmul meu preferat, ar fi putut să se întâlnească cu absolut orice fată – pe ecrane și în realitate. Pentru prima dată, eram bucuroasă că viața reală nu era cea din dramele de televiziune.

Apoi, mi-a venit în minte ceva ce chiar voiam să aflu.

— Ai o familie?

Vocea mi-a tremurat. Mai mult decât liceul, balul de absolvire sau întâlnirile cu o iubită – și, chiar mai mult decât vestiarele – gândul la o familie mă umplea de cele mai mari regrete și tristeți din viața mea. În afară de Raquel și Lish, eu nu aveam pe nimeni. Niciodată nu avusesem pe nimeni altcineva. — Asta face parte din categoria lucrurilor despre care nu pot să-ți vorbesc.

M-am întristat, așa că, a adăugat:

— Totuși. Și tu? Cum ai ajuns aici?

— Se pare că, ei m-au găsit.

I-am spus povestea cu vampirul din cimitir.

— Deci, n-ai avut niciodată o familie?

— Doar cele din sistemul de adopție. Unele familii erau OK, dar, nu a fost o modalitate foarte fericită și nici stabilă de a-mi petrece copilăria.

— Îmi pare rău.

— Da, și mie.

Nu-mi plăcea să mă gândesc la asta; mă durea prea tare că părinții mei, indiferent cine erau ei, nu mă doriseră. Dacă m-ar fi dat cuiva, aș fi înțeles; dar ei, pur și simplu, mă abandonaseră. Nu-

mi aduceam aminte de ei, nu-mi aminteam nimic de fostele mele case și de șirul de familii care mă luaseră la ele și, apoi, de-a lungul timpului, mă pasaseră de la una la alta.

— Totuși, e OK. Raquel e, de fapt, o persoană drăguță – atâta mă cicălește, încât, aproape că pot să spun că e mama mea. A mers cu mine în prima mea misiune de plasare a unei brățări de urmărire, doar ca să fie sigură că nu pătesc nimic, plus că, a încercat să facă în așa fel încât viața mea de aici să fie cât mai normală. Iar Lish, e grozavă, e cea mai bună prietenă a mea, chiar dacă se joacă mai prost decât oricine altcineva de-a v-ați ascunselea.

Sigur, el încă n-o întâlnise pe Lish, așa că, în următoarele ore am vorbit despre ea și despre multe alte lucruri care se petrec sub soare. L-am pus să-mi descrie în detaliu o zi obișnuită din viața lui, ce liceu urma, ce studia. M-am gândit că ar fi trebuit să studieze artele plastice, dar, el a râs și mi-a spus că voia să facă ceva mai practic. Apoi, m-a întrebat cum era viața când creștea într-un Centru ca ăsta.

Am făcut schimb de impresii și, i-am fost recunoscătoare pentru această distracție.

În cele din urmă, eram atât obosită, încât, n-am mai fost în stare să rostesc o propoziție coerentă.

— Trebuie să mă duc să mă culc. Dar, mai vin și mâine, OK?

— Bine. Mi-a zâmbit: Oh, uite! A deschis caietul cu crochiuri și a scos o foaie. Scrisese pe ea poemul, pentru mine. Poate te-ajută și te trimite cu gândul la ceva.

— Mda, mulțumesc. N-o să-l arăt la nimeni.

— Știu.

Apoi, a mai scos o foaie și mi-a dat-o, zâmbindu-mi ștregărește. Mă desenase – purtam rochia cu model de zebra și cizmele roz. Oh, Dumnezeule, îmi plăcea de tipul ăsta.

Când m-am întors în camera mea, am stat și m-am holbat la desen. Mă desenase așa cum eram,

cea ce m-a făcut să sper că-și petrecea mult timp gândindu-se la mine. Fiindcă, eu sigur îmi petreceam suficient timp gândindu-mă la el. Mi-am făcut patul și m-am lungit, cu desenul lângă mine.

Am citit poemul de mai multe ori, dar, nu mi-a venit nicio idee strălucită. Toată chestia era prea bizară și prea vagă. Aș fi putut să gădesc o sumedenie de explicații care să meargă cât de cât, dar, niciuna nu se potrivea perfect. În plus, continua să-mi fie teamă că avea o legătură cu mine, ceea ce, mă împiedica să mă concentrez. Am băgat poemul sub desen, am închis lumina și am adormit.

Când am deschis ochii, în cameră era întuneric. Lângă mine se vedea o luminiță palidă și cineva murmură încet o melodie obsedantă. Care-mi frângea inima. Panicată, aproape că era să dărâm veioza când am aprins lumina. Reth stătea la picioarele mele, pe pat.

— Bună, a zis cu vocea sa plăcută și zâmbetul agreabil.

— N-ai voie să m-atingi!

M-am ridicat în capul oaselor, trăgând pătura peste mine.

— Da, că veni vorba. Trebuie să respingi comanda.

— Poftim?

S-a uitat la mine răbdător, ca și cum îi explica ceva unui copil încăpățânat:

— Trebuie să anulezi comanda.

— Și, de ce naiba aș face asta?

L-am privit furioasă. Nebun!

— Pentru că, n-am terminat.

— Oh, nu, chiar cred că ai terminat.

Am ridicat încheietura. Încă se mai vedea semnul stacojiu lăsat de mâna lui și, cel puțin pentru mine, strălucea mai tare decât lumina veiozei. Apoi, pentru că, oricum aveam mâna ridicată, i-am arătat degetul mijlociu.

— Ai nevoie de mai mult de-atât.

— Ei bine, e simplu.

Am ridicat și cealaltă mână și i-am arătat și celălalt deget mijlociu.

Ochii aorii i-au scăpărat ușor în lumina slabă.

— N-a mers. Ești tot rece.

— Sunt bine, mulțumesc frumos.

— ”Ochi precum șuvoaie de ghețuri ce se topeau, reci ca lucruri care, pentru ea, o taină erau”... M-am uitat în jos, spre poem; nu se mișcase de sub desen; încă era ascuns acolo. — Mda, știi chestia asta. Se termină cu multă moarte.

A clătinat din cap.

— Nu, nu e vorba de moartea ta. E vorba de a ei. Tu o să ai un sfârșit diferit. O să înțelegi totul, dacă mă lași să termin ce-am început.

— Despre ce tot vorbești? am strigat la el.

Începea să mă facă să mă simt frustrată. Dacă tot trebuia să fie rău, putea măcar să-mi explice clar lucrurile. Nu pricepeam nimic din toate răutățile și misterele lui.

— Trebuie să terminăm. Nu pot să-ți explic acum – secrete de Curte și toate cele. Lasă-mă, doar, să termin și-apoi, o să fii capabilă să înțelegi.

— Spune-mi ce mi-ai făcut, iar dacă nu, ieși afară!

Avea răspunsurile, dar, știam că nu voia să-mi dea niciunul. Eram prea obosită ca să am de-a face în acea noapte cu toate absurditățile silfilor.

— Sunt mulți care-ar fi dorit ca ea să fie aleasa. Dacă nu termin, e posibil să nu supraviețuiești. Mi-aș dori să supraviețuiești.

Mi-a zâmbit cu afecțiune.

— Cine este ea? Una dintre prietenele tale silfide?

— Ferească sfântul! Nu!

Nu-mi era de absolut niciun ajutor.

— Cu asta te ocupi? Omori paranormalii?

Și-a înclinat capul într-o parte.

— De ce-aș face asta?

— Tu să-mi spui!

— N-am niciun motiv să omor creaturile astea.

Am inspirat adânc, încercând din nou:

— Ce mi-ai făcut?

Îmi simțeam încordat fiecare mușchi, în așteptarea răspunsului.

— O să te umplu, o să te desăvârșesc. Am încercat s-o fac cu blândețe, dar, nu m-ai ascultat niciodată. Și-atunci, dacă tu nu ascuți, nu-mi lași de ales. N-o să te doară dacă accepți și nu te mai împotrivești. Terminăm?

— Să mă umpli cu ce?

— Evelyn, te rog, anulează comanda!

— N-o s-o fac! Niciodată; n-o să mă mai atingi niciodată!

Și-a mijit ochii mari, fără vârstă, și mi-a zâmbit din nou.

Zâmbetul lui avea o urmă de cruzime. — O să mă bucur când o să mă implori să te ating din nou.

— Ieși afară din camera mea!

A ridicat din sprânceană.

— Atunci, până când o să mă chemi tu, dragostea mea.

Lumina s-a stins; am înjurat; nu-mi doream să rămân singură cu el pe întuneric. Când am găsit comutatorul și am aprins din nou lumina, am constatat că dispăruse.

Inimi incandescente

— Ce crezi că a vrut să spună cu asta? m-a întrebat Lend, încruntându-se.

Azi mă surprinsese cu înfățișarea lui de băiat blond, cu acnee, scund și gras. Mă făcuse să râd; de regulă, nu renunța la înfățișarea lui atrăgătoare. Totuși, reușeam să-l văd dincolo de aparențe, așa că, nu conta, cu adevărat, ce chip purta.

— Nu știu... așa face Reth. Nu-nțelegi niciodată nimic de la el.

Tocmai îi povestisem ce-mi spusese Reth despre poem, despre faptul că trebuia să termine ceea ce începuse cu mine.

— Ei bine, oricât l-aș urî pe tipul ăsta, trebuie să admit că știe mult mai multe decât știm noi. Care au fost, mai exact, cuvintele lui despre poem?

— Mi-a zis că nu e vorba despre sfârșitul meu, ci al ei. Cine-o fi ea. Dar, tot e bine, până la urmă, nu? Adică, nu eu aduc „moarte, moarte, moarte, moarte”, și așa în departe.

Lend a răs.

— Mda, probabil că nu. Moartea în sandale cu platformă, strălucitoare. Cel puțin, e o imagine frumoasă.

L-am lovit în umăr.

— Hei, nu e de răs. Până și tu credeai că vreau să te omor, mai ții minte?

— O, da, mai țin minte. Frate, ce zi nașpa a fost aia!

— Nu zău. Mă întreb dacă, nu cumva, lucrurile au fost mereu așa de ciudate, iar eu n-am știut niciodată, sau, dacă nu cumva se înrăutățesc.

— Se înrăutățesc.

— OK, cu atâtea profeții poetice, asezonate cu silfii înspăimântători care se strecoară aici, am de pus o întrebare importantă.

— Care?

— Ai permis de conducere?

A început să râdă.

— E important?

— O, da! Aș fi în stare să omor, numai să am permis de conducere. Hei, poate că, asta vrea să spună poemul. Că sunt pe cale să-mi pierd mințile și să-ncep să-i atac pe oameni pentru că nu sunt lăsată să șofez...

— S-ar putea... nu se știe niciodată. Dar, da, am permis de conducere.

M-am sprijinit din nou de perete, oftând.

— Frate, trebuie să fie tare mișto!

— Asta depășește vestiarele. De fapt, câteodată îmi pun permisul de conducere în dulapul meu și e așa grozav, încât, mă tem ca nu cumva toată chestia să explodeze de cât de mișto e totul!

L-am lovit în umăr. Din nou. Făceam des gestul ăsta.

— Taci din gură! Ia-ncearcă să-ți duci viața aici, și, să te văd pe urmă ce ți se mai pare așa de mișto.

S-a uitat la mine ciudat; de data asta, mă privea de foarte aproape.

— Chiar nu-ți pasă de chipul pe care-l am acum, nu-i așa?

— Care chip? l-am întrebat, nedumerită.

Mi-a zâmbit, arătându-și aparatul dentar, pe care nu-l observasem.

— ăsta.

Am râs.

— De ce mi-ar păsa? Porți tot felul de chestii — Da, dar ăsta nu e prea drăguț.

— Nu e, dar nu-i al tău.

S-a uitat din nou ciudat la mine. Am zâmbit.

— Singurul lucru care mă deranjează este că, vocea ta e mereu alta. Mi-ar plăcea să știu cum sună cu adevărat. Oh, și, mă mai gândesc și că, e cam aiurea când ești fată, dar, n-ai mai făcut asta în ultima vreme.

A clătinat din cap.

— Chiar că ești ciudată.

— Zise tipul invizibil, care-și schimbă întruna înfățișarea.

A chicotit, apoi, s-a sprijinit de perete, la fel ca mine.

— Așa nu rezolvăm nimic.

— Știu. Scuze.

Mă chinuisem să-mi dau seama, dar, tot nu știam cum să încep să pun cap la cap toate bucățelele de informație pe care Reth mi le servise la întâmplare, ca și poemul stupid, cu ceea ce văzusem. Și,

mai deranjant, nu mă puteam abține să nu mă întreb care era finalul poemului – dacă avea unul. Am mai spus, vreodată, cât de mult îmi displăceau silfii?

— Evie!

Vocea îi era nesigură.

— Ai vreo posibilitate să-i trimiți cuiva un e-mail în numele meu? Dacă aș reuși să transmit informațiile astea, poate că, grupul meu... ne-ar putea ajuta.

Inima mi s-a strâns. Nu cumva, Lend doar se folosea de mine? Dar, după aceea, mi-am adus aminte de toată chestia cu încearcă-să-nu-te-crezi-în-centrul-atenției. Și ce dacă asta făcea? Ar fi putut. AISP nu reușise să rezolve problemele astea, și, îl opreau și pe el să facă ceva. Totuși, speram că lui îi plăcea de mine și că nu încerca doar să mă manipuleze.

— Nu știu. Am un computer, dar, singurul lucru pe care îl fac online sunt cumpărăturile și, știu că AISP monitorizează fiecare mișcare, pentru că, îmi anulează circa nouăzeci la sută din comenzi. Aș putea să-ncerc să-mi fac o nouă adresă de email sau, s-o folosesc pe-a ta sau, ceva de genul ăsta, dar, sunt aproape sigură că și-ar da seama imediat. Dar, poate că, până se prind, reușesc să trimit e-mailul. Mi-am mușcat buzele, neliniștită.

— Ce se-ntâmplă dacă își dau seama?

Am zâmbit, prefăcându-mă nonșalantă.

— Hmmm... Aș fi închisă pe viață pentru înaltă trădare. Probabil. Dar, nu se știe niciodată... chiar au nevoie de ce știu eu să fac. Și, cred că, Raquel ar interveni pentru mine. Poate-aș reuși să scap.

Nu fusesem niciodată supusă unui interogatoriu disciplinar; ideea asta mă înspăimânta.

Lend a clătinat din cap.

— Nu, îmi pare rău. Nu merită să riscăm.

— Merită, dacă tu crezi că informațiile pe care le avem i-ar ajuta pe cei din grupul tău să pună

capăt acestor lucruri. Dumnezeu, am sau nu am curaj s-o fac?

— N-o să ne folosească la nimic dacă o să fim amândoi închiși. Mai am și alt scop în viață, nu doar să-l descopăr și să-l opresc pe criminalul ăsta.

M-am încruntat. Indiferent cât de mult îmi plăcea de el, dacă-mi cerea să-l ajut să distrugă AISP, trebuia să spun nu. Deși nu era o organizație perfectă, făcea o mulțime de lucruri bune. Cât despre mine, consideram că lumea era un loc mult mai sigur dacă vampirii și vrăjitoarele nu mai umblau de capul lor în libertate și, de asemenea, toate creaturile alea legendare îngrozitoare, care se târau, sugeau sânge, devorau carne.

— Care e celălalt scop?

— Vreau să te scot de-aici.

— Adică, vrei ca eu să fiu cea care te scoate pe tine de-aici, nu?

M-a luat de mână – da, m-a luat din nou de mână. Îmi plăcea.

Mult.

— Nu, vreau să spun că, vreau să te scot pe tine de-aici. Nu așa trebuie să fie viața ta. Meriți mult mai mult. De pildă, să ai un dulap într-un vestiar.

— Și un permis de conducere?

— Hai să nu exagerăm.

Am zâmbit. Pe cât de mult îmi doream să scap de-acolo și să duc o viață adevărată (indiferent cum ar fi fost ea; nu pretindeam că știu cum trebuia să fie), nu credeam că se va întâmpla vreodată una ca asta. Dacă eram clasificată ca o ființă paranormală, AISP avea drepturi totale asupra mea. Asta însemna că, nu puteam să demisionez.

Comunicatorul a sunat. L-am scos cu mâna liberă. Nu i-am dat drumul lui Lend până să-mi dea el drumul mie. Pielea lui era mai grozavă decât oricare alta. Caldă, perfect netedă și moale. Ca să nu mai pomenesc de furtăciunile plăcute pe care mi le dădea și care nu aveau nicio legătură cu paranormalul. M-am uitat fix la ecran. Era Lish.

— Ce s-a întâmplat?

— Vino la Centrul de Procesare. E de rău. Se întoarce Raquel, urmată de Supraveghetori. N-ar trebui să te prindă singură cu Lend.

— Plec chiar acum. Mulțumesc, Lish.

Mi-am prins comunicatorul la loc, la centură. Lish avea întotdeauna grijă de mine.

— Nu știu ce se-ntâmplă, dar, Raquel și un grup de mahări se-ndreaptă spre Centru și, probabil că, n-ar fi bine să mă găsească aici.

M-a strâns iute de mână (ceea ce a făcut ca inima să-mi zburde de fericire în piept), după care, mia dat drumul.

— Ne vedem mai târziu, atunci.

M-am grăbit să ajung la Centrul de Procesare. Lish părea panicată.

— Ce se-ntâmplă?

După expresia ei, îmi dădeam seama că se petrecuse ceva important, lucru care mă speria.

— Centrul de Urmărire și Plasare din Birmingham, Anglia, a fost atacat astăzi.

— Stai puțin! Atacat? Cum adică, „atacat”?

— Toți paranormalii de-acolo au fost omorâți.

Fraza asta, rostită cu voce de robot, a fost atât de uimitoare și de oribilă, încât, nu știam cum să reacționez.

— A fost... s-a întâmplat la fel ca până acum?

— Da, pur și simplu au murit. Nicio urmă de arme sau de altceva care-ar fi putut să le aducă moartea.

— A văzut cineva ceva?

— Nu. E un centru mic. Niciun om n-a văzut nimic.

Tot era ceva, la urma urmei. Se părea că, asasinul nu viza ființele umane. M-am simțit ușurată, doar până când mi-am adus aminte că era posibil ca eu să nu fiu chiar o ființă umană. Nu era deloc un gând liniștitor.

— Altceva?

— Deocamdată nu mai am alte detalii. Probabil că, vom declanșa starea de urgență.

— Ce-nseamnă asta?

I-a trebuit un minut ca să-nceapă să-mi răspundă. I-am urmărit ochii, care se uitau atenți în jur, la toate ecranele alea pe care le administra. Jur că făcea munca a douăzeci de oameni.

— Procedura în stare de urgență presupune chemarea la Centru a tuturor lucrătorilor de pe teren și din clădirile-satelit. Când toată lumea e în siguranță, intrăm în stare completă de urgență – nimeni nu mai intră, nimeni nu mai iese.

— O, uau!

Asta era o chestie serioasă.

— Cât durează până se întâmplă?

— În două ore ar trebui să fim în deplină siguranță.

O bilă albă pentru AISP – pentru o agenție de tip guvernamental, era foarte eficientă.

— Și, cât durează starea de urgență?

— Până când suntem siguri că pericolul a trecut.

— Așadar, mult timp.

— N-avem de unde să știm. Sosec informații. Trebuie să mă-ntorc la lucru.

A privit în altă parte, concentrându-se la unul din numeroasele ecrane de-acolo. Mi-ar fi plăcut ca Lish să nu fie închisă în acvariul ăla de sticlă. Era cea mai bună prietenă a mea, dar, uneori, părea atât de inaccesibilă...

M-am întors într-o parte, unde, pe peretele alb, apăruse conturul strălucitor al unei uși. Tocmai ieșea pe ea Raquel, împreună cu un silf. Mă întrebam când aveau să sosească Supraveghetorii. Îi mai văzusem pe câțiva dintre ei mai demult, pe vremea în care fusese înființată AISP. Nu-mi aduceam aminte de prea multe, doar că, mulți mă mângâiau pe creștetul capului. Uram chestia asta.

Raquel arăta de parcă îmbătrânise cu zece ani în ultimele câteva zile.

— Inițiem protocolul pentru starea de urgență, a anunțat ea, fără ca măcar să se deranjeze să o salute pe Lish cu un semn din cap, să-i spună „bună” sau s-o întrebe cum era apa din bazin în dimineața asta.

— Protocolul pentru starea de urgență inițiat! a spus Lish, mișcându-și mâinile în jur, cu gesturi rapide și precise.

— Cheamă-i și pe ceilalți silfi, i-a spus Raquel silfului care o adusese acolo.

Părând iritat, silful a deschis o altă ușă și a dispărut pe ea.

Într-un târziu, Raquel m-a zărit și pe mine.

— Oh, Evie. Ești aici. Bun. Trebuie să stăm de vorbă.

— Mda, trebuie.

Înainte de a porni să turui discursul pe care-l tot pregăteam din momentul când mă hotărâsem să-l susțin pe Lend, pe perete a apărut o linie strălucitoare și, un spațiu uriaș, întunecat, s-a deschis. Silfii au intrat – mai mulți silfi decât văzusem eu vreodată. Mai mulți și decât bănuisem că avea AISP. Erau cel puțin o sută.

Era copleșitor. Și numai un singur silf să fi fost și i-ai fi remarcat frumusețea. Dar, atât de mulți, revărsându-se, ca o mare... uimitoare și remarcabilă. Îmi era foarte greu să mă concentrez la ce le spunea Raquel. Pe lângă toată acea copleșire senzorială cauzată de silfi, am mai remarcat ceva, ceva ce nu mai văzusem niciodată până atunci.

Silfii și silfidele se îmbrăcau la fel ca noi, dar, întotdeauna păreau mai în vârstă, mai rafinați și mai simpli, în același timp. Mulți dintre silfi aveau cămășile descheiate și pieptul gol. (Ce înspăimântător... n-aveau sfârcuri și nici buric). Întotdeauna, silfii aveau o strălucire pală, dar, de data asta păreau să aibă un punct puternic luminat – chiar în locul în care se presupunea că era inima. Nu era ceva spectaculos, dar, era limpede că ceva era acolo.

Speram că asta nu avea nicio legătură cu inima mea care, acum strălucea.

Apoi, le-am privit fețele. Mulți dintre ei erau doar plictisiți sau enervați. Tipic pentru silfi. Dar, erau și câțiva – și păreau grupați laolaltă – care, aveau în ochi mici scânteieri, ca și cum, toate astea îi amuzau, cumva. Privirea lor mă neliniștea: orice constituia subiect de amuzament pentru silfi, nu putea să fie ceva de bine. Apoi, ochii mei i-au întâlnit pe cei ai lui Reth. Nu făcea parte din grupul ăla, dar, zâmbetul lui era cel mai larg dintre toate.

Voiam să ies din încăpere. Toți silfii ăia... mă făceau să mă simt aproape amețită. Am făcut tot ceam putut ca să evit privirea lui Reth, așteptând ca Raquel să termine de dat instrucțiuni, după care, silfii au început să plece ca să aducă grupurile ce le fuseseră atribuite.

— Raquel, trebuie să vorbim, am spus.

S-a întors spre mine și m-a privit cu intensitate.

— Da. Am nevoie să-mi spui tot ce știi despre Lend.

— De ce?

— Pentru că, trebuie să apară Supraveghetorii, iar Lend singura noastră legătură cu ceea ce se întâmplă.

— E o prostie! Ce-ai spus sună de parcă el ar avea de-a face cu asta. El nu e o legătură, el e o resursă.

— Mi-e teamă că, vedem diferit lucrurile. Ce ți-a spus?

Mi-am încrucișat brațele la piept și am privit-o fix.

— Ce te face să crezi că mi-a spus ceva? Și, chiar dacă mi-a spus, de ce ți-aș povesti ție?

Vocea îi era monotonă, un pic amenințătoare:

— O să-mi spui, pentru că, asta e datoria ta.

— Datoria mea? Am șaisprezece ani! Nu ți-am cerut eu să am asemenea îndatoriri. În plus, de ce eu pot să bântui pe-aici fără să am la gleznă o brățară de urmărire, iar Lend nici măcar nu-i lăsat să iasă din celulă? Poate că, dacă ai înceta să fii atât de înspăimântată de el și l-ai elibera, atunci, am putea să colaborăm

cu el și cu grupul lui și să avem, cu adevărat, o șansă să pricepem ce se întâmplă.

— Știi că nu putem face asta. E împotriva Cartei să eliberăm un paranormal fără brățară.

— Și-atunci, eu ce naiba sunt? Eh? Nu poți să stai aici susținând că Lend este automat dușmanul nostru numai pentru că e un paranormal de-un soi necunoscut, când eu sunt o ciudățenie de nivelul șapte!

Expresia de pe chipul ei s-a îmblânzit.

— Te rog, nu-mi face una ca asta! Nu acum. Am luptat mult, din greu, să-i conving pe

Supraveghetori că nu trebuie să vadă în tine o creatură paranormală, ci, o fată care poate să facă ceva neobișnuit. Nu-l putem ajuta pe Lend, scumpo, nu acum!

În ochi mi-au izbucnit lacrimi de furie.

— Nu-mi spune „scumpo”. Nu sunt fiica ta. Sunt angajata ta.

Ochii ei întunecați s-au mărit, îndurerați, apoi, chipul i s-a crispat deodată. — Dacă nu ne ajuți cu Lend, o să fii închisă în camera ta!

Am râs răutăcios:

— Bravo, acum mă pedepsești!

Nu-mi venea să cred că fusesem într-atât de fraieră încât să pretind și să-mi doresc ca Raquel să fi fost, cu adevărat, mama mea. Indiferent ce-ar fi fost ea, se comporta întotdeauna cu profesionalism.

Ea nu era familia mea.

În încăpere, în jurul nostru, zgomotul creștea pe măsură ce silfii se întorceau și aduceau tot mai mulți paranormali. Gărzile de vârcolaci se învârteau pe-acolo, încercând să dirijeze traficul, astfel încât, toată lumea din cameră să formeze un șir ordonat în fața acvariului lui Lish.

Raquel a oftat.

— Cred că, cel mai bine este să mergi în camera ta. Nu ești în starea potrivită să te-ntâlnești cu Supraveghetorii, care, tocmai trebuie să sosească.

Eram pe cale să-i dau o replică obraznică, dar, un strigăt ne-a atras atenția amândurora.

— Nu vreau! țipa un vampir, smucindu-și brațul din mâinile unei gărzi. Nu aici, nu asta! Brățara e și-așa suficient de rea, refuz să fiu un șobolan în laboratorul vostru!

Șocată, mi-am dat seama că era Steve. Parcă trecuse o veșnicie de-atunci, din noaptea în cimitir.

— E vreo problemă? a întrebat Raquel, pășind spre el. Dacă ai puțină răbdare, fiecare dintre voi va fi înregistrat și cazat.

Steve s-a uitat la ea, cu o sclipire nebună, de disperare, în ochi.

— Mai repede mor, a șoptit el.

Înainte ca cineva să apuce să aibă vreo reacție, a sărit în față, la gâtul lui Raquel.

Am țipat când a mușcat-o de gât. Nimeni nu s-a mișcat.

— Faceți ceva! am strigat, bâjbâind după Taser-ul meu.

Dar, nu mai era nevoie. Vampirul s-a smucit înapoi de la gâtul ei, cu o expresie... împăcată? ... când brățara de la gleznă i s-a activat. Farmecele au dispărut și, într-o secundă, vampirul nu mai era altceva decât un cadavru prăbușit pe podea, iar viața lui paranormală se stinsese.

Oh, BIIP!

Două zile mai târziu și, simțeam că înnnebunesc. Toată lumea era cu nervii întinși la maximum, căci, capacitatea Centrului era depășită, iar sincronizarea cu ciclul lunar nu se putea nimeri mai prost. Cum vârcolacii constituiau forțele de securitate la AISP, când era lună plină, operam întotdeauna la capacitate minimă. Așa că, acum, cea mai mare parte din forțele de securitate aveau să fie inconștiente până a doua zi seara, în timp ce, absolut toți membrii

AISP erau încuiați în Centru. Inclusiv o grămadă de ființe cu care n-ați fi vrut să vă întâlniți noaptea, în beznă, pe o alee (doar dacă, nu cumva, erați în locul meu și asta vă era meseria – și, să recunoaștem, nici măcar eu nu-mi doream, de obicei, să le întâlnesc).

Frustrată și speriată, m-am îmbrăcat cu o rochie gri-închis și mi-am pus cizmele roz. Nu reușisem să ajung la Lend, de când lucrurile merseseră atât de nebunește și, speram ca azi să fie altfel. Am împachetat câteva prăjiturele și am ieșit. De obicei, puteam să merg oriunde aveam chef și, nu întâlneam decât una sau două persoane – dacă întâlneam! Azi, oriunde mergeam, erau vârcolaci, oameni care cărau diverse vietăți în cuști, asistenți personali, care alergau în toate părțile, preocupați, și, vampiri. După incidentul cu Steve, i-am ocolit cât am putut. Ca să fiu sinceră, niciunul dintre ei nu mă prea plăcea, și toată lumea era așa de tensionată... Nu voiam ca sângele meu să provoace sinuciderea cuiva.

Am încercat să-i fac o vizită lui Lish, dar, Centrul de Procesare era, la propriu, ca o grădină zoologică. Privind înăuntru, mi-am dat seama că eu intram, de regulă, în contact cu atât de puțini paranormali! Habar n-aveam ce erau majoritatea ființelor de-acolo. Am renunțat să-mi mai fac drum prin mulțime și, m-am dus în zona de detenție. Deși aici era mai multă liniștită, majoritatea celulelor erau ocupate. Nu m-am putut abține să nu-mi arunc o privire prin uși, să văd ce era în fiecare dintre ele. Era deprimant. Toți paranormalii de-acolo stăteau, lipsiți de energie, pe paturile lor, cât se poate de supărați.

Între timp, coridorul care ducea la camera lui Lend se eliberase, așa că, m-am strecurat la el cât de repede am putut.

— Ce se-ntâmplă? m-a întrebat, venind repede spre mine.

— E o nebunie – e stare de urgență. Creatura misterioasă a atacat și Centrul nostru din

Birmingham – i-a omorât pe toți de-acolo. Au fost aduse aici, înăuntru, toate creaturile. Nimeni nu mai poate intra sau ieși până când nu-și dau seama ce se petrece.

— Ei bine, cel puțin, AISP îi protejează pe paranormalii de a căror existență știe. Tot e ceva.

— Presupun că da.

— Am avut niște vizitatori azi-noapte, mi-a zis el.

De-abia atunci am observat că purta din nou înfățișarea băiatului brunet și drăguț. Fusesem atât de concentrată la chipul lui real, încât, de-abia îi observasem înfățișarea de suprafață.

— Oh, Supraveghetorii?

— Îhî... Frate, dacă aș fi fost eu responsabilul unei organizații internaționale uriașe, sub acoperire, aș fi ales o denumire mai bună decât cea de Supraveghetori.

Am izbucnit în râs.

— Nu zău. Ești OK? l-am întrebat.

— Sigur că da. Mi-au pus o mulțime de întrebări, dar, n-am răspuns la niciuna. A fost foarte productiv.

Am clătinat din cap, tristă.

— Iar eu... m-am... certat cu Raquel... pentru tine. Nu ne-am mai văzut de-atunci; și nici nu m-a lăsat să stau de vorbă cu Supraveghetorii. I-am întins prăjiturilele. M-am gândit că, ți-ar plăcea un desert. E tot ce pot să fac... — Mulțumesc.

Le-a luat și le-a pus pe pat. Am stat amândoi acolo, stânjeniți.

— Poate că-i mai bine să plec. N-aș vrea să dăm de necazuri chiar acum. A părut dezamăgit:

— Mda...

Dintr-un impuls, m-am aplecat spre el și l-am sărutat pe obraz. Când m-am dat înapoi, am văzut că zâmbea.

— Pe curând, am spus, zâmbindu-i și eu larg și imbușorându-mă în timp ce ieșeam, practic plutind.

A doua zi de dimineață, în sfârșit, am reușit s-o văd pe Lish.

Toată lumea de la Centrul de

Procesare era super-stresată, vorbea pe la colțuri și răspândea tot soiul de zvonuri pe coridoare în timp ce alerga dintr-o parte într-alta. Totuși, Lish era în largul ei, scânteind, uitându-se pe ecrane și dândule ordine oamenilor și paranormalilor din fața ei.

— Salut, ce s-a-ntâmplat? am întrebat-o, aplecându-mă spre sticla acvariului și ignorând coada formată în fața ei.

— Stai o clipă. Redistribui sarcinile, pentru că, toți vârcolacii vor fi inoperabili diseară. Plus că, mai e și problema găsirii cazării permanente pentru fiecare.

— De ce nu folosești pentru vârcolacii sedați sala de gimnastică? Asta îți oferă mai mult spațiu, cel puțin, pentru la noapte.

Sala de gimnastică era o sală uriașă unde puteau fi lăsați să-și consume energia cei mai activi (a se citi: incontrolabili) paranormali.

Lish și-a ridicat ochii zâmbitori la mine.

— E o idee grozavă! Mulțumesc!

S-a întors la ecranele ei.

În fața cozii era un vampir pe care nu-l cunoșteam; farmecele sale îl arătau ca fiind un adolescent devastator de atrăgător, cu părul negru și cu ochi de un albastru cristalin. Mi-a zâmbit cât a putut el de seducător.

— Hei, mi-a zis.

Deja, încerca să-și exercite asupra mea magia mentală. Vampirii nu aveau puteri prea mari de a controla mintea cuiva. Puteau să te influențeze, să te împingă într-o direcție, dacă te aflai deja pe ea. Deci, dacă erai, oarecum, speriat, puteau să te facă să te simți de-a dreptul îngrozit Dacă simțai ceva atracție, puteau să te facă să-i vezi de-a dreptul delicioși Din nefericire pentru vampirul ăsta, puteam să văd, prin el, trupul de dedesubt. Oh, da, frate, marfă!

M-am prăvălit de răs.

— Nicio șansă.

S-a încruntat, ofensat.

— Despre ce vorbești?

— Îi prefer pe băieții cu puls. Lish, să m-anunți dacă ai nevoie de ceva. Ne vedem mai târziu.

S-a uitat la mine și mi-a făcut cu mâna. Îmi era dor de ea. O să fie plăcut să putem petrece din nou un pic de timp împreună, când, toată harababura asta avea să ia sfârșit.

Am fost surprinsă să aud semnalul comunicatorului meu, cu un mesaj de la Raquel.

Prima dată m-am gândit să-l ignor, dar, cum nu aveam altceva mai bun de făcut, m-am dus la ea în birou. Era la masa de lucru; m-a privit, cu un zâmbet crispat. Avea cearcăne întunecate, iar din coc i se desprinseseră şuvițe de păr. Era prima dată când o vedeam așa răvășită.

— Evelyn, mulțumesc că ai venit.

Am ridicat din umeri. M-am gândit să spun ceva despre faptul că nu avusesem de ales, dar, bandajul de la gâtul ei m-a făcut să mă gândesc mai bine. Slavă Domnului că o singuri mușcătură nu era de-ajuns ca s-o transforme.

— Știu că în ultima vreme lucrurile au fost stresante și că te-ai luptat din răputeri cu ele. Când or să se termine toate astea, mergem într-o vacanță.

Nu înțelegeam unde voia să ajungă.

— Stai puțin, o vacanță reală? Adică, să ne petrecem noaptea de-adevăratelea în altă parte, iar ziua să vizităm împrejurimile, sau să dormim, sau doar să ne pierdem vremea?

A zâmbit.

— Da, o vacanță reală. Oriunde vrei tu.

Oh, ce de posibilități... N-am putut să mă abțin să nu-i întorc zâmbetul. Lucrurile nu mergeau prea bine între noi două, chiar deloc, dar, ăsta era un pas uriaș pentru ea. Nu știam să-și fi luat vreodată măcar o zi liberă.

— Mie-mi sună OK.

Îmi suna mai mult decât OK. Amândouă, într-un loc superb, unde să fie cald. Aproape ca o familie. — Bine. Acum am o mulțime de hârtii de terminat și câteva interogatorii de pregătite.

— Oh, da. Sigur.

Nu știam la ce altceva mă așteptasem, dar, eram dezamăgită când am plecat. Nu discutaserăm despre nimic important, nimic din ce ar fi trebuit să ne spunem. Voiam să-mi ofer ajutorul în Centru. Ea voia, probabil, să mă știe departe, cât mai departe de Supraveghetori, având în vedere ieșirea pe care o avusesem. Plus că, eram sigură că nu voia să mai vorbească din nou despre Lend.

Singură, am încercat să mă strecur să-l văd pe Lend, dar, coridorul era plin de vârcolaci care voiau să verifice dacă totul era în regulă, înainte de a fi sedați. Mi-am zis că aveam să mă întorc mai târziu; asta nu mi-a micșorat dezamăgirea că trebuia să mai aștept.

Din fericire pentru mine, în seara aia era Easton Heights, chiar dacă era un episod în reluare. M-am schimbat cu niște colanți negri și un top (dădusem căldura de la 29 la 32 grade Celsius în camera mea – de ce să aștept până la vacanța tropicală?), apoi, m-am cuibărit pe canapea, de-abia începând să mă încălzesc. Când a început filmul, am fost uimită să văd că ecranul video bâzâia. Era Lish.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat-o, încercând să nu intru în panică.

Desigur, n-avea ce altceva să meargă și mai prost.

— În seara asta e Easton Heights, nu? m-a întrebat cu vocea ei monotonă.

— Da, doar că, m-am gândit că n-ai timp de asta.

— Toți vârcolacii sunt sedați; restul Centrului este, în sfârșit, în siguranță, fiecare la locul lui. Deabia aștept să văd pe cine mai sărută Landon săptămâna asta.

Am râs.

— Și eu la fel.

Am întors ecranul video spre televizor. Nu era la fel de bine ca atunci când ne aflam în aceeași cameră, dar, era aproape la fel. Mi-am închipuit că Lend era pe canapea lângă mine și că mă ține de mână. Mă gândisem la toate ocaziile în care ne ținuserăm de mână, încercând să-mi dau seama dacă, într-adevăr, ne ținuserăm de mână. Speram că așa fusese, dar, întotdeauna asta se petrecuse în contextul în care unul dintre noi îl consola pe celălalt. Nu ca atunci când zici, hei, îmi place de tine și vreau să stau aici și să te țin de mână, deoarece, să te ating, mă face fericit. Pe la jumătatea episodului am auzit vocea lui Lish:

— Ce biiiip?

— Ce-i? am întrebat-o, întorcând ecranul spre mine.

— Tocmai mi-au apărut pe grilă cinci noi brățări de urmărire. N-are sens!

— Stai puțin, ca și cum ai cinci noi dispozitive activate?

A încuviințat din cap, încruntată. Apoi, în timp ce ecranul video încă era pornit, a chemat-o pe Raquel.

— Raquel, am cinci noi brățări de urmărire.

— Poftim? a întrebat Raquel.

— Cinci noi brățări de urmărire tocmai au fost activate.

— Cum? Cine?

— Nu știu. Activarea a fost incompletă, așa că, nu am date. Sunt toate în aceeași zonă, o suburbie a Parisului. Vrei să trimit pe cineva să investigheze?

— Nu, nu ne putem asuma riscul. De fapt, da... trimite un silf. Dar, rapid, doar cât să vadă ce sentâmplă, apoi, să se-ntoarcă imediat înapoi.

— Alte instrucțiuni?

— Nu... doar dacă e vorba de cineva de la operativ care nu s-a întors la timp și, atunci, să-l aducă înapoi.

— OK. O să-l chem pe silful de serviciu.

Lish și-a ridicat privirea spre mine, dându-și seama că ecranul video încă era deschis. — Îmi pare rău, Evie. Trebuie să plec.

— Sigur, da.

Am oprit legătura, doar pe jumătate atentă la film, în timp ce mă gândeam la ceea ce tocmai auzisem. Era ciudat. Vreau să spun, cine putea să fie acolo, afară, chiar acum, cu dispozitiv de urmărire? Toată lumea fusese adusă înăuntru. Poate că, cineva ratase să vină, cine știe cum, iar acum se folosea de dispozitiv ca de un mijloc prin care să ne contacteze. Nu înțelegeam cum putuse cineva să rateze starea de urgență. După cum am mai spus, AISP era eficientă.

Apoi, mi-am adus aminte de ceva. În misiunea mea eșuată, cu vrăjitoarea, îmi aruncasem geanta cu dispozitivele de urmărire.

Cinci brățări de gleznă.

Nu e OK

Am încercat să mă conectez din nou cu Lish, prin ecranul video, dar, canalul era ocupat. Am format numărul lui Raquel pe comunicator, în timp ce-mi puneam o cizmă și înjuram. Linia era ocupată. Mi-am tras și a doua cizmă, aproape căzând în graba mea, apoi, mi-am luat cuțitul și pe Tasey. Am alergat pe hol, rugându-mă ca bănuiala mea să nu se adeverească, ci, să fie vorba doar de o coincidență ciudată. Nicio alarmă nu fusese, încă, declanșată; desigur, asta însemna că totul era OK.

Totul trebuia să fie OK.

Când am cotit-o spre Centrul de Procesare, am alunecat, am zburat pe spate și, m-am lovit puternic cu șoldul de perete. Podeaua era acoperită de apă, iar acum aveam colanții uzi. Nu puteam să respir. Nu era nimic OK. Ridicându-mă, am alergat pe ultima porțiune de drum, cât pe ce să alunec din nou și, mi-am pus palma pe ușile glisante, ca să le deschid.

— Nu, am șoptit, atât de șocată, încât, părea că totul în jurul meu încetinise, dispăruse, se oprise.

Știam că trebuia să merg înainte, dar, corpul meu nu mă mai asculta. Tot ce puteam să fac era să mă holbez la gaura cu contur neregulat din acvariul lui Lish. Pe fundul lui, apa avea vreo treizeci de centimetri și, acolo, zăcând în apropierea găurii, era Lish.

Nu se putea să fie moartă. Nu se putea! Lish era nemuritoare. Era prietena mea, era cea mai bună prietenă a mea. Nu putea să existe o realitate în care Lish să nu fie. Probabil că, era doar rănită... Trebuia să-i aduc imediat mai multă apă.

Am alergat spre ea.

— Lish! E-n regulă. Sunt aici, o să te-ajut!

M-am ghemuit și am intrat pe gaură, aruncându-mă spre ea. Ochii ei, frumoșii ei ochi, erau larg deschiși, cu pleoapele transparente abia lăsate. Nu se mișca. Iar pe piept avea o urmă de mână, care, ardea ca o flacără aurie, ce se stingea încet.

— Lish!

M-am lăsat în genunchi lângă ea, am ridicat-o și am ținut-o în brațele mele. Nu murise, n-avea cum să moară. Am mângâiat-o pe mână și am văzut că pielea dintre degete era mai fină și mai delicată decât crezusem. Solzii ei irizați luceau.

Nu se mișca, nu voia să se miște, nu mai putea să se miște. Lish, draga mea Lish, murise. Nu puteam să fac nimic și, era vina mea. Abandonasem dispozitivele de urmărire, iar acestea deveniseră o capcană; de-asta pătrunsese aici creatura aia. M-am aplecat spre ea și am sărutat-o pe creștet.

— Îmi pare rău, am spus, iar vocea mi s-a stins într-un scâncet.

Deja tremuram, udă până la piele. Totuși, nu voiam să mă mai mișc de-acolo niciodată, căci, dacă nu plecam, dacă nu-I dădeam drumul din brațe, atunci, ea nu era moartă cu adevărat.

Schimbându-mi poziția, am icnit. Ceva ascuțit și dur îmi străpunsese colanții și coapsa. Firișoare roșii au apărut în apă – și

a fost suficient cât să mă scuture din starea de stupoare în care eram. Am sărutat-o încă o dată pe Lish, după care, am lăsat-o ușor jos. M-am ridicat în picioare și mi-am smuls din coapsă ciobul ascuțit, tresărind de durere.

Asasinul era acolo. Am ieșit alergând din acvariu și m-am repezit la butonul de urgență de pe perete. Am spart capacul de sticlă cu cotul și am apăsat pe buton. Luminile de deasupra mea au început să strălucească și mai tare, stingându-se și aprinzându-se rapid, în timp ce alarma țiuia.

Raquel... Raquel trebuia să afle de asta. Mi-am scos comunicatorul și i-am format numărul, în timp ce alergam spre biroul ei.

— Ce e? mi-a răspuns. Încerc s-o contactez pe Lish, nu știm de ce a pornit alarma.

— Lish a murit, am spus plângând, continuând să alerg.

Asasinul e aici! E aici!

A tăcut... parcă, pentru totdeauna.

— Dumnezeu să ne-ajute! a șoptit Raquel. Apoi, repede, cu o voce panicată, a zis: Ne întâlnim în sectorul Transport. O să transmit un mesaj întregului personal. Nu-i urmărește pe oameni – ar trebui să putem ieși de-aici.

Mi-am schimbat direcția și am început să alerg spre sectorul Transport. Apoi, m-am oprit.

— Dar, ce facem cu paranormalii? Ce facem cu Lend?

— Nu mai avem timp. Du-te la Transport.

Am ezitat. Tot trupul mă îndemna să fug, să ies de-acolo. Moartea bântuia pe coridoare și, trebuia să mă salvez.

— Nu, am șoptit, după care, mi-am închis comunicatorul.

Am făcut cale întoarsă și m-am îndreptat spre celula lui Lend. Era închis. Era complet neajutorat, exact ca Lish.

Oh, Lish! Nimeni nu merita să moară așa. Am trecut de sala de gimnastică și am înlemnit din nou. Acolo erau peste o sută de vârcolaci care dormeau. Era și Charlotte înăuntru, iar Jacques... Ar

fi trebuit să fie și el acolo. Îmi venea să vomit. Nu aveam cum să-i trezesc, să le spun să fugă. N-aveam cum să-i scot de-acolo. Ce puteam să fac? Apoi, mi-a venit ideea!

— Denfehlath! am țipat.

După câteva secunde, s-a deschis o ușă în perete și ea a intrat, cu ochii roșcați scânteind surescitați. — Salvează-i pe paranormali, începând cu vârcolacii, i-am ordonat.

Zâmbetul i-a dispărut.

— Ce? a șuierat.

— Începe acum! Dorm; ai o mulțime de trupuri de cărat.

S-a uitat fix la mine, tremurând de furie, dar, a intrat în sala de gimnastică. Nu putea să nu-mi dea ascultare. După ce ușa sălii de gimnastică s-a închis în urma ei, mi-am așezat palma pe ea și am ținut acolo cincisprezece secunde. Porțiunea de sub palma mea s-a făcut roșie, iar eu am apăsat pe o combinație de cifre, blocând ușa.

De pe un coridor lateral au apărut doi vampiri.

— Ce se-ntâmplă? m-a întrebat Vlad.

Era cu tipul care încercase mai devreme să mă impresioneze.

— Trebuie să vă ascundeți! E-aici!

Capătul holului era invadat de lumină; o siluetă a apărut de după colț. Avea forma unei persoane, dar, părea făcută în întregime dintr-un foc auriu care ardea atât de intens, încât, imaginea lui îmi pârjolea retina. Venea spre noi, frumoasă și amenințătoare, de parcă un soare arunca raze vii.

— Fugiți! le-am strigat vampirilor.

Dar, ei nu au reacționat. Cum de nu observau lumina?

S-au întors spre creatură exact când ea ajunsese lângă ei.

Niciunul nu părea înfricoșat.

— Fugiți! le-am strigat din nou.

Creatura și-a lăsat capul într-o parte, s-a întors spre mine și, ridicându-și mâinile, le-a așezat pe pieptul vampirilor. Am văzut îngrozită cum vampirii înțepenesc și, pentru un scurt moment,

strălucesc puternic. Apoi, a fost ca și cum cineva oprise viața din ei; s-au stins și au căzut nemișcați la pământ, doar niște cadavre acum.

Nu mă puteam mișca. Creatura s-a întors către mine. Era doar la câțiva metri depărtare. Ochii îmi lăcrimau. Era prea puternică lumina.

A alunecat către mine. Un strigăt – fără îndoială, ultimul meu strigăt – mi s-a oprit în gât. Nu mai puteam să disting trăsăturile creaturii care se oprise la câțiva pași de mine; totul era încețoșat în strălucirea luminii și căldurii sale.

— Îmi plac cizmele tale, am auzit o voce jucăușă de femeie.

M-am întors și am luat-o la fugă, cât de repede mă țineau picioarele, așteptându-mă în orice clipă ca viața să-mi fie luată. M-am uitat înapoi. Venea după mine. Cel puțin, nu intrase în sala de gimnastică. Am cotit-o pe hol și m-am îndreptat spre o ușă, pe care mi-am așezat palma ca s-o deschid, apoi, am traversat încăperea către ușa din celălalt capăt. Aproape că ajunseseam la celula lui Lend. Dacă aș fi reușit să-l scot pe Lend de-acolo, dacă aș fi putut să-l duc și pe el până la sectorul Transport, aș fi putut să plec. Silfii se aflau la Transport – lucru stabilit conform planului de evacuare.

Aproape că am trecut, alergând, de ușa lui, am derapat încercând să mă opresc și, m-am aruncat în camera lui. Stătea acolo, neliniștit.

— E-aici! am găfâit eu. E-aici, în clădire. Trebuie să fugim acum!

— Nu pot! A arătat spre dispozitivul de urmărire prins de gleznă. Pleacă fără mine, fugi!

Am îngenuncheat lângă piciorul lui, înșfăcând brățara de urmărire. Asta avea să fie ultima mea misiune ca membru al AISP – ceea ce urma să fac avea să mă califice pentru pedeapsa pe viață. Miam pus degetul mare în mijlocul dispozitivului, mulțumindu-le tuturor zeităților care-mi veneau atunci în minte că eu fusesem cea

care i-l pusesem. Asta însemna că, doar eu puteam să i-l scot, dar, acțiunea avea să fie înregistrată în sistemul de computere, iar eu aveam să fiu declarată trădătoare. — Ce faci?

— Nu te mișca!

M-am concentrat să rămân perfect nemișcată. După douăzeci de secunde, s-a aprins o lumină verde. S-a auzit un sunet slab și, senzorii s-au retras. Am apucat brățara și am deschis-o cu un declic.

— Hai!

L-am prins de mână, iar dispozitivul l-am pus în buzunar.

— Trebuie să ajungem la Transport!

Am ieșit pe coridor și am dat colțul – și, iat-o acolo, venind spre noi.

— Nu, nu, nu, am șoptit.

— Ce? m-a întrebat Lend, uitându-se în jur. Oh, ce ciudat!

— Fugi! i-am strigat, strângându-l de mână și luând-o la fugă în direcția opusă celei din care venea femeia în flăcări – dar care, era și direcția opusă celei în care se afla sectorul Transport. Mi-am scotocit creierul în căutarea unei rute alternative.

— Cine era?

— Cine era? Despre ce vorbești? Era... era creatura... ucigașa!

— Poftim?

— Chiar nu i-ai văzut flăcările?, am găfâit, trecând de un alt colț.

Era clar, Lend era în stare de șoc.

Nu mai gândeam limpede. Ajunseserăm într-o fundătură.

— Evie, nu era în flăcări!

— Ardea atât de tare, încât, mă dureau ochii! Am dat cu pumnul în zid. Hai! Vino pe-aici!

Ne-am întors în coridorul de legătură și, apoi, înapoi, printr-un alt pasaj. Totul în Centru arăta la fel. Ce plan de construcție grozav! Perfect ca să te rătăcești și să fii prins în capcană. În mod normal, cunoșteam fiecare centimetru pătrat, dar, în goana mea,

mă învârtisem în cerc. Apucând-o pe un alt coridor, ne-am oprit. Patru cadavre erau prăbușite pe podea.

— Pe-aici! am șoptit, fără să-mi pot lua ochii de la leșuri, în timp ce deschideam cu palma o ușă, ca să putem trece mai departe.

Când am intrat pe coridorul următor, era gol – și, o altă fundătură. Mi-am dat seama cu groază că nu știam unde ne aflam.

— Poate că, vreuna dintre încăperile astea duce undeva.

Disperată, le-am deschis, căutând o cale de ieșire. Toate erau spații de depozitare. Nu era nimic.

— Înapoi, înapoi! am spus, străduindu-mă să nu izbucnesc în plâns.

Am deschis ușa pe care venisem și ne-am întors în coridor. Ea era deja acolo.

— Iată-te! mi-a zis.

Îi simțeam în voce zâmbetul – vocea ei bizar de firească, plăcută.

Am țipat și l-am împins pe Lend înapoi în cameră, așteptând ca ușa să se încuie. Ne-am întors apoi pe un mic hol și am încuiat și ușa aia.

— Asta n-o s-o oprească!

Probabil că, putea să topească ușile și să treacă prin ele. Nu erau proiectate să reziste loviturilor puternice sau focului.

— Evie, ești sigură că e ea? m-a întrebat Lend, cu respirația tăiată, confuz.

— Da! Ce-i cu tine?

A tăcut preț de o secundă.

— Arată absolut normal. Arată ca o persoană. Ca... – a făcut o pauză – ... ca tine.

Ce preț are un nume? ⁹

— Cum adică, arată ca mine? l-am întrebat. E plină de flăcări, înspăimântătoare.

— Eu nu pot să văd asta. Trebuie să fie dincolo de farmece sau... nu știu, n-am văzut nimic.

— Spune-mi, atunci, cum arată!

Fața lui Lend a scânteiat și el s-a micșorat cu câțiva centimetri. Nu-mi venea să cred ce vedeam. Avea părul blond și scurt, un chip drăguț și un trup asemănător cu al meu, poate, cu câțiva ani mai mare. De asemenea, avea ochi de un cenușiu atât de palid, că, Lend nu reușea să-i redea exact.

— Aceiași ochi, a spus el încet, cu vocea ei.

— E... nu știu... Ce e ea? Ce e ea dincolo de foc? E strălucitoare, scânteiază ca... M-am uitat în jos și mi-am ridicat mâneca. La fel ca aici. M-am uitat la flăcările de sub pielea mea. De un milion de ori mai puternice! am adăugat.

— ”Foc lichid ce-i ascunde suferința” a rostit Lend, cu înfățișarea fetei de foc.

— Ei bine, acum se distrează cu partea „moarte, moarte, moarte”. Trebuie să existe o cale să scăpăm de-aici!

Mi-am scos comunicatorul. Dacă-aș fi putut s-o prind pe Raquel, mi-ar fi trimis ajutoare. Ecranul comunicatorului însă, a luminat slab, după care, m-a anunțat că Raquel nu putea fi contactată.

— Nu pot s-o chem pe Fehl. Am pus-o să-i salveze pe vârcolaci – dormeau cu toții. N-a avut timp să-i transporte pe toți de-acolo până acum.

Nu puteam să le risc viața, ca s-o salvez pe-a mea. Mai aveam o singură soluție; am scuturat din cap, căci, nu-mi doream să apelez la ea.

— Nu-i palpitant? a zis Reth din spatele nostru.

⁹ În original, What's in a name? – citat celebru din piesa lui William Shakespeare, Romeo și Julieta

M-am întors rapid spre el. Că tot vorbeam – sau, doar îmi amintisem – de lup. Relaxat, s-a sprijinit de perete, lucind.

— Îmi plac la nebunie reîntâlnirile plăcute! S-a uitat la Lend și a dat din mână, apoi, s-a încruntat: Nu e ea.

— De unde știi? l-am întrebat.

— Ne-am întâlnit, deja. Simpatică tipa! Foarte grațioasă!

— Tu... tu ai lăsat-o să intre!

— Ni s-a spus să mergem să vedem ce se întâmplă. N-au spus să n-aducem pe nimeni cu noi. Iar ea m-a rugat atât de frumos...

Am clătinat din cap neîncrezătoare, furioasă. Iată ce se întâmpla când credeai că-i poți controla pe silfi. Cea mai bună prietenă a mea plătise cel mai mare preț.

— O să te omor pentru asta, am spus și, lacrimi de furie mi-au umplut ochii.

A oftat.

— Pe bune, nu-i nevoie de toată melodrama asta. O să fie destul de dramatic după ce o să treacă prin toate ușile astea.

M-am uitat neliniștită în spatele meu. Nu știam ce puteri mai avea ea, în afară de a absorbi viața din ființele nemuritoare dar, nici nu voiam să aflu.

— O să verific încă o dată ușile, i-am spus lui Lend.

A încuviințat din cap și, licărind, și-a schimbat din nou înfățișarea, revenind la forma lui obișnuită.

— Îmi aduc aminte de tine, a spus Reth. Dacă Evelyn moare, tu ești vinovat, pentru că ne-ai întrerupt.

— Taci din gură! Am alergat pe hol, în sus și-n jos, deschizând toate ușile, căutând o cale de scăpare. Încetează cu șaradele tale stupide!

— Nu sunt șarade! Dar, n-am terminat să te umplu și, mi-e teamă că noua noastră prietenă e puțin cam impulsivă. Nu știu ce-o să facă – și, e mult, mult mai puternică decât tine. Mare păcat. Îmi placi atât de mult, dragostea mea. Am avut mari speranțe pentru noi.

Mi-am scos cuțitul și m-am postat chiar în fața sa, cu vârful lamei pe gâtul lui.

— Taci! Acum! O să ne scoți pe mine și pe Lend de-aici!

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult! Din păcate, nu te pot atinge, iar tu nu poți trece pe ușa unui silf dacă nu-l atingi. Vezi tu, am un ordin foarte strict din partea AISP și, pur și simplu, nu pot să-l încalc.

Am închis ochii, clătinând din cap. Trebuia să mai existe și o altă cale. Nu voiam să-i mai folosesc din nou numele. Era prea periculos.

— Evie! m-a strigat Lend, cu vocea ascuțită de panică.

Am privit într-acolo – ușa începea să se înroșească, exact în mijloc, supraîncălzită. Avea să intre prin ea.

— La naiba, la naiba, la naiba!

Aveam să murim. M-am uitat în spatele meu, la Reth.

Mă privea, cu o sprânceană ridicată, cu ochii aurii scânteind.

— Mi-e teamă că, nu mai ai mult timp, dragostea mea.

— Bine, bine! Lend, ia-l de mână!

Lend a alergat spre Reth și l-a luat de mână, cu o expresie clar nefericită.

Chipul lui Reth era însăși imaginea triumfului. Mi-am adus aminte de cuvintele lui – că se va bucura când o să-l implor eu să mă atingă. M-am uitat înapoi; vedeam acum forma mâinii ei, împingând în metalul deformat. Ușa se curba, cedând.

— Anulează ordinul AISP, a șoptit Reth, lacom și nerăbdător.

Am închis ochii, străduindu-mă să-mi alung spaima și greața.

— Lorethan, ignoră ce ți-a spus AISP! Atinge-mă! Aproape că m-am înecat cu vorbele mele:

Scoate-ne de-aici! Du-ne la Lend acasă, am adăugat iute, nedorindu-mi să ajung iar în lumea lui Reth.

A râs, cu glasul său de argint. A întins mâinile, m-a prins de încheietură – de încheietura în care ardeau flăcările – și, ne-a tras pe amândoi în întuneric. Am auzit o voce de femeie strigând ceva,

apoi, nu s-a mai auzit nimic – doar liniștea absolută de pe Potecile Silfilor.

Focul a izbucnit imediat. Mi-a cuprins brațul și eu am scâncit, chinându-mă să nu țip de durere, în timp ce înaintam orbește, poticnindu-mă. M-am împotrivit cât am putut, dar, focul din mine îl chema, stimulat de perspectiva de a arde și mai intens.

— Oprește-te! am șoptit. Te rog, oprește-te!

— Evelyn, mi-a răspuns el, iar vocea sa era ca o mângâiere pentru durerea mea.

În fața pleoapelor am văzut o undă de lumină și am deschis ochii, în timp ce, toți trei ieșeam din întuneric, într-o pădure scăldată de lumina amurgului.

— Dă-mi drumul!

Am izbucnit în plâns și am căzut în genunchi, în timp ce Reth încă mă mai ținea de încheietură, iar flăcările dansau de-a lungul brațului meu, străpuns de durere.

— Dă-i drumul! a strigat Lend și, am simțit cum Reth era lovit dintr-o parte, atacat de Lend.

— Ești genul care-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala, nu-i așa?

Mi-a dat drumul la încheietură. M-am prăbușit la pământ, scăpând cuțitul și gemând, pe când durerea scădea, iar căldura se cuibărea din nou în încheietura și în inima mea. Acum, era și mai mult foc în mine. M-am ridicat pe palme și genunchi. Reth părea atât de strălucitor în clarobscurul înserării!

S-a aplecat spre mine și mi-a cuprins obrazii cu mâinile lui subțiri. De data asta, nu am simțit nicio arsură, ci doar căldura după care tânjiseam înainte, cu disperare. Încă mai tânjeam după ea.

— Dacă mă lași să termin, pot să-ți spun totul. N-or să mai existe întrebări. N-or să mai existe căutări. Atunci, o să poți să fii cu mine.

Flăcările din mine s-au ridicat, trăgându-mă mai aproape de Reth. Inima lui scânteia sub cămașă, răspunzând inimii mele. Ar fi

atât de ușor, atât de sigur! Aș termina cu toate! M-am uitat în ochii de chihlimbar ai lui Reth și am deschis gura să-i spun că eram de acord.

Lend a tușit și, mi-am întors privirea spre el. Tocmai se ridica de jos – era la câțiva pași depărtare de noi. Probabil că, Reth îl aruncase acolo.

— Ești OK? l-am întrebat, smucindu-mă din mâinile lui Reth și din căldura lui seducătoare. Reth a oftat.

— Evelyn, ești atât de dificilă!

I-am întors spatele și m-am dus la Lend.

— Ești OK?

A încuviințat din cap.

— Bine.

Trebuia să fac ceva cu Reth, acum. M-am întors, dar, el se afla exact lângă mine.

— Lor...

Înainte să apuc să-i rostesc numele, era în spatele lui Lend, apăsându-i pe gât cuțitul meu de argint.

— Cred că trebuie să ai mare grijă ce spui acum, a zis Reth, zâmbindu-mi vesel. Am cam obosit să tot primesc ordine. Dar, îmi doresc un ultim lucru, pe care aș vrea să mi-l ceri. Oh, nu, nu spune deocamdată nimic!

A clătinat din cap când am deschis gura să vorbesc. Ochii lui Lend erau măriți de spaimă.

— Un pas greșit și, mi-e teamă că o să fii răspunzătoare pentru moartea încă unui prieten de-al tău.

O să-ți spun ce trebuie să zici exact, iar tu o să repeți după mine.

Am încuviințat din cap în tăcere, ignorându-l pe Lend, care, clătina ușor din cap spre mine. Nu-mi puteam permite să-l pierd. Nu în noaptea aia, nu după ce o pierdusem pe Lish.

— Excelent! Vreau să-mi ordoni să-mi schimb numele.

— Eu... Pot eu să fac asta?

— Nu pot să refuz o comandă nominală. Așa că, te rog, spune-mi să-mi schimb numele.

Jucasem exact cum îmi cântase, făcând întocmai tot ce voia.

Oare, știuse că așa avea să se întâmple? Ca de obicei, ne poticneam în întuneric, în timp ce, silfii ne dominau, văzând tipare și căi pe care noi nici măcar nu le bănuiam că există acolo, ci, aflam de ele când era prea târziu.

— Lorethan! m-am străduit eu să rostesc cuvintele. Schimbă-ți numele!

A ieșit doar o șoaptă, dar, era suficient.

Chipul lui s-a luminat de un zâmbet de plăcere. În acel moment, părea cu adevărat frumos și, miam adus aminte de ce crezusem cândva că silfii erau îngeri. Sigur, nimic atât de perfect nu merita să fie pe Pământ. L-a învățit pe Lend, aruncându-l departe de el, acoperind, apoi, distanța până la mine dintr-un singur pas. Punându-și brațele în jurul meu, s-a aplecat spre mine, aproape atingându-mi urechea cu buzele.

— Mulțumesc. Atâta putere într-un nume – într-o bună zi, am să ți-l spun pe-al tău. Iar acum, mi-e teamă că, am o grămadă de treburi de făcut. O mulțime de persoane de vizitat, o grămadă de favoruri pe care le datorez. Până ne vom revedea, dragostea mea.

A făcut un pas înapoi. Aerul a tremurat în jurul lui și, Reth a dispărut.

Deodată, aerul mi s-a părut rece, pădurea întunecată și pustie, după plecarea lui.

— Ce-am făcut? am șoptit, îngrozită.

Explicații

Mintea mea refuza să recunoască adevărul. Îl eliberasem pe Reth. Posibilele consecințe erau copleșitoare. Nu mă puteam gândi la ele chiar acum – acum, nu mă puteam gândi la nimic. Lend se ridicase de jos.

Am alergat la el.

— Ești OK? Îmi pare rău. Am stricat totul! Am stricat totul!
Am început din nou să plâng.

Lend m-a îmbrățișat strâns.

— N-ai stricat nimic Dacă nu erai tu, eram mort.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui. Era atât de cald! O căldură deplină, confortabilă, nu ca a lui Reth. Aveam nevoie mă îmbrățișeze cineva. Reușiserăm să scăpăm, acum eram în siguranță și mă simțeam deosebit de tulburată. Amestecul de durere, pricinuită de moartea lui Lish și, ușurare, că scăpaserăm și că-l salvasem pe Lend, era copleșitor.

După câteva minute, Lend s-a dat înapoi.

— Tremuri. E frig aici. S-a uitat împrejurul nostru. Cred că, știi unde suntem. Ai făcut foarte bine că i-ai spus lui Reth să ne aducă la mine acasă.

Eram sigură că nu făcusem niciodată vreun lucru bun legat de Reth, dar, măcar acum avusesem noroc. Lend m-a luat de mână.

— Pe-aici!

Am făcut un pas și am icnit. Uitasem de picior; tăietura din coapsă, pe care o căpătasem când eram în acvariul lui Lish, mă durea acum, când valul de adrenalină trecuse. Mi-am dus mâna-n jos, apoi, mam uitat la ea, în lumina palidă.

— Ce-ai pățit? Îți curge sânge?

— M-am tăiat la picior în... când Lish a fost... Am tăcut, străduindu-mă să nu încep să plâng.

— Poți să mergi? Nu e departe.

— Cred că pot.

Lend mi-a dat drumul la mână, cuprinzându-mă, în schimb, de mijloc. Am mers printre copaci, ziua pe sfârșite lăsând loc lucirii palide a lunii pline. După câteva minute, șchiopătând cu piciorul rănit, am văzut lumini printre copaci.

— Iată!

Părea agitat, neliniștit. Mă întrebam în ce fel de loc stătea Lend. Îmi imaginasem întotdeauna ceva ca la Centru, plin de paranormali. Când ne-am apropiat suficient ca să văd bine, am fost șocată. Era o casă albă, normală și frumoasă, cu două niveluri, înconjurată de o verandă. De opt ani nu mai fusesem într-o casă adevărată. Lend a deschis ușa.

— Tată! Tată!

— Lend!

Un bărbat a coborât în goană pe scările aflate chiar în fața ușii. Era un tip arătos pentru vârsta lui – avea spre cincizeci de ani – cu părul brunet și ochi întunecați; era evident că Lend luase de la el modelul pentru chipul său favorit.

— Unde-ai fost?

— Am... E-o poveste lungă. Ea-i rănită. Poți să te uiți la piciorul ei?

Tatăl lui Lend – avea un tată, lucru care m-a umplut de o senzație aproape de amărăciune – a observat, în sfârșit, și prezența mea.

— Desigur, dar, va trebui să-mi povestești totul în timp ce mă ocup eu de ea. Ești într-o mare, mare încurcătură.

Apoi, contrazicând ceea ce spusese, l-a îmbrățișat strâns pe Lend, ridicându-l efectiv de pe pardoseală. Lend a trebuit să-mi dea drumul la mână, iar eu m-am simțit stânjenită, uitându-mă la această reuniune de familie.

— Să nu mă mai sperii vreodată în asemenea hal!

Lend a râs, răsufând greu.

— N-am de gând s-o fac. Te uiți la piciorul ei?

Tatăl lui s-a întors spre mine.

— Unde ești rănită?

Totul era prea mult pentru mine, prea ciudat. Lend aici, în casa asta caldă, primitoare, Lend și bărbatul ăsta complet normal, care, era tatăl lui. Niciun fel de farmece, nimic dincolo de acest chip

amabil. Mă simțeam de parcă intrasem într-o altă lume; știam că eu nu-i aparțineam și că acest Lend, care locuia aici, nu putea fi al meu.

— E chiar așa de rău? m-a întrebat el, cu chipul tot mai îngrijorat, pe când mă privea.

Am clătinat repede din cap.

— Nu... sunt... coapsa mea dreaptă.

— Am cam trecut prin multe în seara asta, a zis Lend cu blândețe.

Tatăl lui s-a lăsat în genunchi, pe podeaua de lemn, lângă piciorul meu.

— O s-arunc o privire, să văd cât e de grav. A dat la o parte colanții de pe tăietură. OK, nu e chiar așa de rău. O să merg sus să-mi aduc trusa. Trebuie să-ți curăț rana și, apoi, să-ți pun câteva copci – nu-i mare lucru! Mi-a zâmbit liniștitor. Apoi, s-a uitat din nou la Lend, încruntat. Adu-i niște haine uscate și pregătește-te să-mi povestești totul.

— Nu-ți face griji, a pus mii de copci la viața lui, mi-a zâmbit Lend, după care, l-a urmat pe tatăl său pe scări.

Am rămas acolo, la intrare, simțindu-mă ca o intrusă, până când Lend s-a întors. Mi-a întins un morman de haine.

— Sunt ale mele, deci, s-ar putea să-ți fie un pic cam mari, dar, nu cred că-i o problemă. M-am încruntat în timp ce le-am luat.

— De ce ai haine?

În fond, ar fi putut, pur și simplu, să și le facă ajutându-se de diversele lui farmece.

— De regulă, le port, fie că-ți vine să mă crezi sau nu. În general, n-am nevoie să-mi schimb forma; port fața asta aproape tot timpul.

Avea sens ce-mi spunea. În definitiv, hainele lui făcute prin farmece arătau perfect, dar, aveau o textură bizară. În public, era

mai bine să poarte lucruri care, la atingere, să fie normale. M-a condus la o baie mică, unde, am intrat și am încuiat ușa.

Mi-am scos cizmele – cizmele mele roz, stupide, care aveau să-mi amintească pentru totdeauna de oribila fată care ardea – apoi, mi-am dat jos tricoul. Nu voiam să mă uit, dar, încheietura mea era ca un far luminos, arzând chiar și la lumina puternică din baie. Era mai strălucitoare ca niciodată. Nu m-am uitat deloc spre piept și, mi-am pus tricoul moale al lui Lend, ca să nu fie nevoie să văd. Apoi, m-am dat jos colanții, ștergându-mi cât puteam de bine picăturile de sânge scurse pe picior.

Am încercat să nu pătez cu sânge șortul pe care mi-l dăduse Lend, în timp ce mi-l trăgeam în sus. Apoi, spre oroarea mea, mi-am dat seama că nu mă epilasem cam de multșor. Nu era destul că picioarele mele erau slăbănoage și albe, acum mai erau și înțepătoare.

Faptul că eram îngrijorată pentru ceea ce avea să creadă Lend despre picioarele mele, mi s-a părut lucrul cel mai inimaginabil de absurd. Tocmai o pierdusem pe cea mai bună prietenă a mea, de-abia scăpasem ca o fată în flăcări, psihotică, să nu-mi ia viața, trădasem AISP, iar băiatul pe care-l plăceam fusese cât pe ce să fie omorât de un silf nebun. Ce însemnau picioarele mele păroase în comparație cu toate astea? Am început să râd, apoi să plâng, apoi și una și alta, icnind, într-un fel stângaci, care îmi provoca durere de cap.

Lend a ciocănit la ușă.

— Ești OK?

Inspirând adânc, am încercat să mă liniștesc. Am deschis ușa, ținând șortul ridicat în partea în care aveam tăietura.

— Mda.

Mi-am tras nasul, dar, am reușit să-mi stăpânesc plânsul.

— O să se ocupe de tine acolo.

Lend m-a luat de umeri și m-a condus într-o bucătărie bine luminată, zugrăvită într-un galben cald. M-am așezat pe un scaun,

iar tatăl său s-a lăsat în genunchi lângă mine, după care, mi-a curățat piciorul cu o cârpă pe care o simțeam caldă.

— Numele meu e David.

— Evie, am răspuns.

După ce a șters sângele, mi-a pus ceva pe rană, care, m-a usturat. Am icnit.

— Îmi pare rău. Nu vreau să se infecteze. Acum o să simți vreo două înțepături; o să anesteziez locul, ca să pot să-ți pun copcile.

Am încercat să nu tresar, concentrată să rămân nemișcată și să nu tremur.

— Unde-ai fost? a întrebat, iar eu mi-am ridicat privirea spre el, mirată de ce îmi puneă o asemenea întrebare.

Lend a răspuns:

— E o poveste lungă.

— Te-ascult.

Tatăl lui continua să se ocupe de piciorul meu, dar, chipul îi era crispat.

Lend a oftat.

— M-am strecurat în Centrul AISP.

Oprindu-se la jumătatea operațiunii de a-mi pune o copcă, David s-a uitat la el, oripilat.

— Ce-ai făcut?

Și eu eram buimacă. Lend lăsase întotdeauna să se înțeleagă că fusese trimis acolo de cineva.

— A trebuit s-o fac!

— Sunt... David a inspirat adânc, a închis ochii și a clătinat din cap. Atunci, mai bine așteaptă să termin aici.

S-a întors la copci, a terminat, după care, mi-a prins o bucată de tifon peste. S-a ridicat, a lăsat instrumentele deoparte, apoi și-a încrucișat brațele la piept și s-a uitat furios la Lend.

— Acum, ia-o de la început și spune-mi toată povestea, clară, până la capăt, altfel, te pedepsesc pentru tot restul vieții tale.

Lend și-a lăsat capul în jos:

— Am auzit... am tras cu urechea la întâlnirea voastră, când ai spus că răspunsul se află la AISP, la Centru. Și, știam că nimeni altcineva nu putea s-o facă. M-am gândit că, doar eu puteam. Așa că, mam dus într-un cimitir și mi-am luat înfățișarea unui zombi, după care, am dat roată pe-acolo, târșându-mi picioarele. Mi-a luat vreo două nopți, dar, în cele din urmă, a apărut un operator. Așa că, ei bine, l-am lovit. Lend părea rușinat să recunoască asta. Apoi, am chemat să vină să ne ia. Când a venit silful, am intrat împreună cu el. Am ajuns la Centru și am dat de director.

— Raquel? a întrebat David, iar eu l-am privit surprinsă. De unde o cunoștea?

Lend a încuviințat din cap.

— I-am luat comunicatorul și i-am împrumutat înfățișarea, după care, i-am găsit biroul. Căutam informații când... când am fost prins.

David a făcut ochii mari și s-a uitat în jos, spre glezna goală a lui Lend.

— Și, cum ai ieșit de-acolo?

Lend a zâmbit către mine.

— Evie m-a scos. Sigur, tot ea a fost cea care m-a prins. Poate să mă vadă – pe mine, cel adevărat, tot timpul.

Tatăl lui s-a uitat la mine, cu uluire și cu spaimă în privire.

— Ești de la AISP?

Am clătinat din cap. Nu eram nimic. Acum nu mai aparțineam niciunui loc din lume. Casa mea dispăruse, cea mai bună prietenă a mea era moartă și, după tot ce făcusem, nu mă mai puteam întoarce niciodată la Raquel. Mi-am mușcat buzele, stăpânindu-mi lacrimile.

— Nu mai sunt de-acolo. După seara asta, nici nu cred că mai există un AISP.

— Ei bine, fie vorba-ntre noi, ca de la fost angajat la fost angajat, presupun că ăsta chiar nu este un lucru rău.

Prima mea noapte într-un loc nou

Stând în bucătăria caldă a lui Lend, nu-mi venea să cred ceea ce, tocmai îmi spusese tatăl lui. — Ați fost... ați lucrat acolo? Știam că la AISP trebuia să rămâi cam toată viața.

— De fapt, am fost în AASP. Am ieșit cam cu zece ani înainte ca AISP să-și definitiveze forma. Nu crezusem că o să apuc ziua în care să se întâmple asta. Nicio țară nu era dornică să colaboreze cu vreo alta în problema paranormalilor. De fapt, n-am aflat niciodată ce anume a făcut să se schimbe lucrurile.

Mi-am legănat stânjenită piciorul pe podea.

— Te uiți la ea acum, a spus Lend, rânjind.

David a ridicat din sprâncene.

— Serios? Stai puțin, Lend, nu ți-ai terminat povestea, să nu crezi că uit.

Lend a oftat.

— De fapt, e mai mult povestea lui Evie decât a mea, având în vedere că eu n-am făcut altceva decât să stau într-o celulă goală, cu pereții albi. Nu le-am spus nimic celor de la AISP, așa că, nu voiau să mă elibereze. Apoi, paranormalii cu dispozitive de urmărire au început să fie omorâți și, în cele din urmă, cei de la AISP au încercat să prindă creatura ucigașă. Evie a avut o ciocnire cu ea și... — Ai văzut-o? m-a întrebat David.

— Amândoi am văzut-o, am spus eu.

Încercam să-mi alung imaginea ei din minte, dar, când am închis ochii, a fost de parcă mi se întipărise pe pleoape.

— Am văzut-o o dată, imediat după ce ucisese o vrăjitoare și pe Jacques... un vârcolac. Dar, n-am reușit s-o deslușesc prea bine.

— E o femeie? Ce este?

Lend a ridicat din umeri.

— Pentru mine, arăta ca o fată perfect normală. Dar, Evie vede dincolo de farmece.

De fiecare dată când credeam că David nu putea să arate mai surprins de-atât, îmi depășea așteptările.

— Poți să vezi dincolo de farmece?

Am încuviințat din cap.

— Am o viață lipsită de farmec.

Gluma mea preferată îmi provoca durere în acea seară. Îi plăcuse dintotdeauna lui Lish.

S-a lăsat greu pe-un alt scaun.

— Uau! Posibilitățile... n-am mai auzit niciodată pe nimeni să fie capabil să... E uimitor! Nu mă mai mir că au găsit până la urmă un numitor comun pentru înființarea AISP. Și, deci, ce-i creatura asta?

— Nu știu. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător.

M-am uitat la încheietura mâinii mele, strălucitoare. Ei, bine, nu era chiar total adevărat. Și, stupidul, stupidul de Reth.

— E ca și cum... ca și cum ar fi o flacără vie, lichidă.

Strălucește atât de tare, că, mă dor ochii.

— Asta e o noutate. Care sunt farmecele ei?

Lend mi-a aruncat o privire de scuze, apoi, a scânteiat și s-a transformat în Fata de Foc. David a înjurat încet, uitându-se când la mine, când la Lend în chip de Fată de Foc.

— Totuși, nu pot să-i imit ochii, a zis Lend.

Când a vorbit cu glasul Fetei de Foc, m-am cutremurat.

— Și nici pe-ai lui Evie nu-i pot imita, a adăugat el.

M-am simțit vinovată și murdară, deși nu făcusem nimic rău.

David s-a uitat la mine cu prudență:

— Și, ai adus-o la noi acasă?

Lend a revenit la chipul lui normal.

— Tată, nu, nu-ncepe! Mi-a salvat viața. Creatura aia m-ar fi ucis. Iar Evie nu doar că m-a salvat pe mine, dar i-a salvat și pe toți vârcolacii închiși acolo. Nici ea nu știe mai multe decât noi – nu știe cine sau ce e.

David a clătinat din cap, îngrijorat.

— Ei bine, cred că acum știm ce căutăm. Sau, cel puțin, cum arată. N-am nici cea mai vaga idee ce poate să fie.

Nu știam dacă vorbea despre mine sau despre Fata de Foc.

— Eu nu sunt... Trebuie să mă credeți. Eu nu sunt ca ea, indiferent ce-ar fi. E oribilă, a omorâto... a omorât-o pe cea mai bună prietenă a mea.

Vocea mi s-a frânt. Mi-o luase pe Lish, o făcuse să piară de pe lumea asta. Nici măcar nu mai voiam să mă gândesc iar la ea și, nu suportam că tatăl lui Lend mă suspecta că, într-un fel sau altul, eram aliate.

— A pătruns în Centru în seara asta, a spus Lend și, m-a cuprins cu brațul pe după umeri.

I-am fost recunoscătoare pentru acest mic gest al său, mai mult decât aș putea să descriu. Mă credea, fără nici cea mai vagă umbră de ezitare.

Când m-am uitat la tatăl lui, mi-am dat seama că și el mă credea. Ochii îi erau din nou blânzi și buni.

— Trebuie că, a plănuit totul, a adăugat Lend, deoarece, toți paranormalii fuseseră chemați la Centru, iar vârcolacii dormeau – ținte ușoare. Noi, de-abia am scăpat. Trebuie să vorbesc cu mama despre ce am văzut.

Am fost din nou surprinsă. Nu știu de ce presupusesem despre Lend că nu avea părinți. Poate că, doar fusese adoptat; ființe ca Lend nu apar, pur și simplu, din întâmplare. Iar momentul în care tatăl lui plecase de la AISP, fusese în jurul datei la care se născuse Lend. Categorie, voiam să aflu mai multe lucruri despre acest subiect.

— Nu putem merge s-o vedem diseară, e prea frig, a răspuns tatăl lui Lend, ceea ce, m-a derutat și mai mult.

— Evie! Ești OK?

Tremuram.

— Mi-e frig, am zis, străduindu-mă să mă controlez ca să nu-mi clănțane dinții. Mai mult decât atât, mă simțeam copleșită și complet epuizată.

David s-a ridicat.

— O să-ți aduc ceva pentru picior; o să te doară când o treacă efectul anesteziei. Și, dacă n-ai nimic împotriva, o să-ți dau un calmant și ceva care să te ajute să dormi. Vrei?

— Da. Mulțumesc.

N-aveam de gând să aștept să-mi vină somnul de la sine. Voiam să adorm cât mai repede, să fug de realitate.

A căutat într-un dulap și s-a întors cu două pastile și un pahar de apă. Le-am înghițit cu zgomot. Naveau să-și facă efectul pe cât de repede voiam.

— Unde-o să doarmă? a întrebat David. Camerele de oaspeți n-or să fie disponibile la noapte. — Ah, da. Poate să doarmă în camera mea. Eu o să dorm pe canapea.

— E OK. Dorm eu pe canapea.

Nu voiam să deranjez mai mult decât o făcusem deja.

— Cred că meriți un pat după ce i-ai salvat viața lui Lend și l-ai ajutat să evadeze de la Centru, a replicat David zâmbind.

— Te conduc sus și-ți dau un hanorac, să nu-ți fie frig, mi-a spus Lend.

— Mulțumesc.

— Când termini, întoarce-te jos, tinere. Mai avem câteva lucruri de discutat.

Lend i-a răspuns cu un oftat și cu o încuviințare din cap, Telefonul a sunat și David a răspuns.

— E acasă, a spus, părând ușurat. Totul e în regulă. Avem și câteva informații noi.

Întrebându-mă dacă era mama lui Lend, m-am ridicat și l-am urmat pe Lend pe scări. Am trecut de două uși. Ambele erau încuiate cu lacăte mari, pe dinafară. Neliniștită că și ușa lui putea fi dotată cu asemenea măsuri de siguranță exagerate, am răsuflat ușurată când s-a oprit în fața unei uși fără lacăt, pe care, a deschis-o.

— Ups! a făcut el, adunând niște obiecte de pe podea înainte ca eu să le văd. Scuze, la mine în cameră n-a mai intrat nicio fată până acum.

Mi-a zâmbit stânjenit și a îndesat obiectele într-un sertar.

I-am zâmbit cât de larg am putut.

— Nici eu n-am mai fost niciodată în camera unui băiat, așa că, suntem chit.

Era grozavă, cu desene și postere lipite peste tot pe pereții de un albastru pal. Nu voiam decât să stau acolo și să mă uit cum îl definea acea cameră. Așa, nu trebuia să mă gândesc la nimic altceva sau să mă simt singură.

— Oh, uite un hanorac.

A tras din dezordinea din dulap un hanorac verde-închis. M-am îmbrăcat cu el. Era plăcut să-mi acopăr din nou încheietura mâinii. În plus, mirosea ca Lend. Era un parfum proaspăt, răcoros, cam cum întâlnești în preajma unei cascade. M-am cuprins cu brațele, încercând să mă încălzesc din nou.

Patul era singurul obiect care părea să nu se potrivească în camera aia. Avea baldachin, iar tăbliile de la cap și de la picioare erau din fier forjat, elaborat lucrat. Nu mergea deloc cu acea acoperitură simplă, bleu, moale. Am atins unul dintre stâlpi.

— Fier.

Am zâmbit, ușurată. Evident, tatăl lui Lend își făcuse temele în ceea ce-i privește pe silfi. M-a făcut să mă simt un pic mai în siguranță – cel puțin, în ceea ce-l privea pe Reth. Totuși, fierul nu mă putea apăra de coșmaruri.

— Sunt jos dacă ai nevoie de ceva, OK?

M-am întors spre el și i-am zâmbit.

— Mulțumesc.

A rămas acolo o clipă, părând stânjenit, apoi, s-a aplecut spre mine și m-a îmbrățișat scurt.

— Eu îți mulțumesc ție, a zis el, după care, a plecat și a închis ușa în spatele lui.

Mi-am ținut răsufierea. Nu voiam să rămân singură. Aș fi vrut să-l strig, să-l rog să vină să stea cu mine până adormeam, dar, nu puteam s-o fac. Îmi petrecusem deja întreaga seara plângând în fața lui.

Am închis lumina, iar când s-a făcut întuneric, am văzut niște puncte care mi-au amintit de Fata de Foc. Am aprins din nou lumina. Nu puteam să stau pe-ntuneric în noaptea aia. M-am suit în pat și mam ghemuit, ca să mă încălzesc mai bine sub cuvertură.

În ciuda tuturor eforturilor mele, nu-mi puteam împiedica gândurile să rătăcească exact la ce nu voiam să-mi aduc aminte. Aici, în această casă plină de căldură, unde era o familie, mă simțeam singură. Nu puteam să mă mai întorc niciodată la casa mea de la AISP, nu puteam să-i mai spun niciodată lui Raquel cât de mult însemna pentru mine. Oh, te implor – m-am rugat eu în gând – să fie Raquel OK.

Dar, biata, draga mea Lish se dusesse pentru totdeauna. În locul ei, era acum înfricoșătoarea și frumoasa Fată de Foc, semănând moartea pe coridoarele pustii ale Centrului. În mintea mea, ea încă mai plutea prin încăperi, luându-le viața, cu zâmbetul pe buze, tuturor celor pe care-i găsea.

Speram să nu mai iasă niciodată de-acolo.

O discuție între fete

Mergeam pe coridoarele de la Centru, clipind des din pricina albului orbitor. Locul era pustiu. Încă mă mai așteptam să găsesc cadavre, însă, era gol, totul era abandonat. M-am oprit în fața locuinței mele, apoi, am intrat prin ușă, fără să o mai deschid. Era ciudat.

Ea era deja acolo, stătea pe canapeaua mea violet.

— Ai venit.

Mi-a zâmbit plăcut. Cu siguranță, aveam aceiași ochi, dar, buzele ei erau un pic mai mari decât ale mele. De asemenea, părea să fie cu câțiva centimetri mai înaltă decât mine.

— De ce nu mai arzi? am întrebat-o. Și, hei, aia-i a mea!

Era îmbrăcată cu rochia mea cu model de zebră.

— Oh, calmează-te! și-a dat ea ochii peste cap.

— Unde e focul?

Am privit în jos la încheietura mea – și flacăra de-acolo dispăruse.

— E-acolo! Mi-a arătat ea către colț, unde, flăcări lichide pulsau și scânteiau, aproape sferice, cu marginile oscilând constant. Am întins mâna spre ele. Pentru prima dată, mi-am dat seama că erau frumoase. Mi le doream.

— Nu le poți avea, încă, mi-a spus ea. Stai jos.

M-am așezat la celălalt capăt al canapelei, mijindu-mi ochii. Știam că trebuia să-mi fie frică de ea. Nu-mi era.

— Ce-i asta?

— Un vis, fraiero!

— Oh!

M-am încruntat. Ciudat.

— O să mă omori?

— Aș fi putut s-o fac mai devreme, din greșeală. Câteodată, mă las dusă de val. Pe chip i-a apărut un rânjet poznaș: E destul de greu să nu faci greșeli din grabă. Dar acum, când știu cine ești, n-aș face-o niciodată.

— Cine ești tu?

— Oh, scuză-mă. Sunt Vivian.

— Ai omorât-o pe cea mai bună prietenă a mea. Credeam că o să am coșmaruri.

A ridicat din umeri.

— N-ar fi prea frumos din partea mea să vin aici și să te sperii. Voiam doar să vorbim. Încerc de mai mult timp să ajung la tine.

— Hei, stai puțin, chiar ești aici? Unde sunt eu?

Ce-mi dăduse tatăl lui Lend în loc de analgezice?

— Nu știi nimic, nu-i așa? Acum împărțim amândouă un suflet, așa că, m-am gândit să trec pe-aici și să mă prezint cum se cuvine.

— Cum adică, împărțim amândouă un suflet? M-am uitat furioasă la ea. Nu vreau să împart nimic cu tine; am propriul meu suflet!

— Serios, relaxează-te! Ești așa de tensionată! Împărțim un suflet, nu sufletul tău. Am împrumutat puțin de la Reth, cand m-a adus aici; avea o cantitate imensă la el în mână, ceea ce, era bizar; de obicei, nu poți lua un suflet decât din piept. Am vrut să văd dacă pot să-i iau tot – n-o mai făcusem niciodată; când era vorba de un silf, de regulă, nu te lasă să-i atingi – dar, a dispărut înainte să pot lua prea mult. Frate, ce excursie drăguță!

— Stai puțin, ți-a dat și din flăcările lui? Le urăsc. Ard ca naiba!

— Poate că, n-ai făcut-o așa cum trebuia. E cea mai grozavă senzație posibilă! Am clătinat din cap. Ne depărtam de subiect.

— Ce ești tu?

— Of, of... ce nepoliticos! Suntem același lucru.

— Nu suntem același lucru.

Mă călca pe nervi. Nici măcar în visele mele nu-mi dăduse cineva un răspuns sincer.

— Nu fi caraghioasă, Evie! Dacă știam că ești așa de enervantă, n-aș fi venit. Cred că, de fapt, tu nu vrei răspunsuri.

Știam că ar fi trebuit să fiu tristă sau furioasă, dar, trăirile mele păreau să se fi modificat. Flăcările din colț continuau să mă distragă. Voiam să mă uit la ele, să le ating. Dar, mă străduiam din răsputeri să rămân cu ochii pe Vivian.

— Nu vreau nimic de la tine. Ai omorât-o pe cea mai bună prietenă a mea, ți-aduci aminte? — Nu, nu chiar. Care era?

— Sirena.

— Oh. Părea nedumerită. Era prietena ta?

— Da.

Ochii mi-au alunecat spre colț. Nu erau chiar niște flăcări, erau mult mai aurii și mai tremurătoare. Aproape la fel ca nuanța aia grozavă de ojă pe care o avusesem odată. Dar, arzând! N-avea sens. Am clătinat din cap, încercând să-mi limpezesc mintea.

Vivian a ridicat din umeri.

— Îmi pare rău. Dar, i-am făcut o favoare.

— O favoare?

Acum, nu-mi mai puteam dezlipi privirea din colț; nu voiam.

— I-am dat odihna. Un pic de pace. Nu crezi că, povara tuturor mileniilor ăloră era grea? În plus, chestiile alea n-ar trebui să se găsească aici. Pur și simplu, le dau drumul să plece. Le eliberez, dacă vrei.

— O, am murmurat eu, distrasă.

— Asta trebuie să facem, știi, m-a îmboldit ea.

— Da?

— Ar fi și mai distractiv dacă am fi amândouă. Ar putea fi ca o chestie făcută de două surori.

M-am ridicat în picioare. Trebuia să le ating, să le simt.

— Încă nu le poți avea. Părea agasată: În plus, sunt ale mele. O să-ți dăm și ție unele curând, peale tale. Și-atunci, n-o să-ți mai fie frig și, n-o să te mai simți singură. N-ai obosit să tot fii înfrigurată și singură?

Acum puteam să le ating, nu trebuia decât să întind mâna.

— Ce este?

Am ridicat mâna și, știind ca o să mă ard, dar, fără să-mi pese, mi-am afundat-o în ele.

Focul s-a împrăștiat, unduindu-se în jurul meu. M-am întors spre Vivian. Era din nou făptura scânteietoare, strălucitoare.

— Ți-am spus. Ești goală. Am să te ajut să te umpli.

Am încuviințat din cap, cu lacrimi în ochi. Îmi doream asta. Nu mai voiam să fiu goală. Vivian a venit mai aproape de mine, toată numai căldură și lumină, apoi, și-a înclinat capul într-o parte.

— Trebuie să pleci. O să vorbesc cu tine curând.

Îi simțeam zâmbetul dincolo de flăcări, după care, totul a devenit din nou întunecat și rece.

Ca o glumă proastă

— Vivian!

Am deschis ochii, panicată și, m-am holbat la tavan. Unde dispăruse?

— Evie, trezește-te!

Vocea lui Lend m-a făcut să încremenesc.

— Ce cauți aici?

Mi-a zâmbit.

— E camera mea.

M-am ridicat în capul oaselor și am privit în jur. Tot ce se întâmplase cu o zi în urmă mi-a revenit în minte, iar eu mi-am dorit să n-o fi făcut. Parcă, o pierdusem din nou pe Lish.

— Îmi pare rău, a spus Lend, dar, vor să cobori.

Am clipit, încercând să mă dezmeticesc.

— Cine?

A ridicat din umeri, stânjenit.

— Niște oameni cu care lucrează tata. Te-am lăsat să dormi cât de mult am putut. — Oh, atunci e-n regulă.

Pot să mă duc mai întâi la baie?

— Sigur. E jos, acolo.

L-am urmat pe hol, iar el mi-a arătat unde era baie.

— Hei, cine e Vivian?

Stomacul mi s-a făcut ghem și, visul mi-a revenit în minte.

— Nu știu, m-am repezit eu să spun, intrând în baie.

De ce mă simțeam vinovată că-i ascund lui Lend un vis stupid? Am clătinat din cap, încercând să-l resping ca pe un coșmar fără noimă. La urma urmei, Vivian spusese o mulțime de lucruri pe care le auzisem și de la Reth. Probabil că, mintea mea încerca să proceseze tot ce se întâmplase. Ignorând senzația de neliniște din stomac, mi-am clătit gura cu niște pastă de dinți.

Când am ieșit, Lend mă aștepta; l-am urmat în jos pe scări. Cele două uși cu lacăt erau deschise acum. Întrebându-mă ce aveam să mai văd, am intrat în bucătărie în urma lui Lend și, am încremenit.

Tatăl lui Lend, doi vârcolaci și un vampir. Parcă ar fi fost decorul pentru o glumă proastă sau, cam așa ceva. Un doctor, doi vârcolaci și un vampir intră într-un bar. „Ce vă dau?” îi întreabă barmanul.

„Ne gândeam că, pe el” răspunde vampirul, uitându-se spre doctor.

OK, nu le-am avut niciodată cu bancurile.

Ochii gălbui ai vârcolacilor, holbați la mine, prudenți, și fața uscată și cadaverică a vampirului – automat, mi-am dus mâna spre Tasey, dar, mi-am adus aminte că nu-l aveam la mine. Și, nici nu știam unde-l lăsasem, ceea ce, mă îngrijora. Toți aveau gleznelor acoperite de pantaloni, dar, eram sigură că nu aveau pe dedesubt brățări de urmărire.

Farmecele vampirului erau drăguțe – o femeie cu înfățișare goth, puțin trecută de douăzeci de ani. Părul ei brunet era străbătut de șuvițe roșu-închis; îmbrăcată toată în negru, cu haine mulate. Un mod de a armoniza totul. Cei doi vârcolaci – o femeie și un bărbat, de vreo treizeci și ceva de ani – se țineau de mână; el era înalt, ras în cap, iar ea avea păr castaniu buclat, tuns foarte scurt. Chipul ei avea un aer familiar, dar, nu-mi dădeam seama de ce.

Desigur, acum ușile încuiate aveau sens. Sfinte Dumnezeule, tocmai petrecusem o noapte cu lună plină aproape de doi vârcolaci ne-neutralizați. Și de un vampir, deși, cu un singur vampir eram aproape sigură că m-aș fi descurcat, chiar dacă nu-l aveam la-ndemână pe dragul meu Tasey. — Lend, monstrulețule, a zis vampirul, încruntându-se. Să nu mai faci niciodată asta.

Lend și-a lăsat capul în jos.

— Îmi pare rău. N-am vrut să... Când ați ajuns aici?

— Chiar acum. S-a întors spre mine: Deci.

Sunase ca vocea unei vrăjitoare. Nu-mi plăcea de ea.

— Ești de la AISP, nu? a adăugat.

— Deci? am ridicat eu din sprâncene (dorindu-mi să pot și eu să ridic doar una, așa cum făcea Lend). Sugătoare de sânge, nu?

— Mda. La fel ca Luke și Stacey, a dat ea din cap către vârcolaci.

— OK, sigur. De parc-aș fi o toantă care nu știe că și-au petrecut noaptea trecută ca lupi... Toți cei trei paranormali au părut surprinși.

— Bine, s-a repezit femeia-vampir să spună. Ți-ai dat seama până acum ce este și David?

M-am uitat la ea nemulțumită:

— Chiar pentru-atâta lucru m-ați trezit? Pentru că, dacă vreunul dintre voi nu i-a făcut nimic azinoapte, atunci, este om.

I-am aruncat o privire, ca să mă asigur că așa era. Mda, era om. David și-a dres glasul.

— Voiam să te întrebăm despre astea.

A venit în fața noastră, arătând spre masă, unde l-am văzut pe Tasey – salut, Tasey! – alături de comunicatorul meu și de dispozitivul de urmărire pe care i-l pusesem lui Lend. David părea trist. — Ai adus la mine acasă tehnologie AISP. Or să te urmărească?

— Nu!

Adevărul era că, nu mă gândisem deloc la toate obiectele alea, în zăpăceala serii din urmă. Nu era nicio problemă cu ele, însă, avea dreptate să-și facă griji.

— Credeți-mă, ar fi fost deja aici! Brățara este dezactivată, iar comunicatorul meu nu are GPS sau altceva de genul ăsta. De fiecare dată când mergeam pe Potecile Silfilor se oprea și trebuia să-l resetez, așa că, m-au scăpat de el. Oricum, știau de fiecare dată unde eram, pentru că, nu am plecat niciodată nicăieri decât cu silfii. Nu-mi pot detecta comunicatorul decât dacă apăs pe butonul de alarmă, jur!

Femeia-vampir a intervenit din nou în discuție:

— Desigur, dar, ai fi putut tu să-i chemi, nu-i așa?

M-am încruntat la ea.

— Mda, pentru că, tot ce-mi doresc e să fiu închisă pe viață! E tot aia cu o petrecere. De fapt, cred că am să mă întorc acolo chiar acum!

— De parcă, n-ar ucide ca să te aducă înapoi, a spus ea pe un ton batjocoritor.

Am respirat adânc, încercând să nu țip la ea. Vampirii mă călcau pe nervi mai tare decât oricare alți paranormali – discrepanța dintre farmecele afișate și chipurile reale de dedesubt era mult prea mare.

— Ascultă, cadavrule, știi ce-am făcut? Am încălcat secțiunea unu din Cartă. Deci, toată secțiunea. Care, spune că, dacă îi eliberezi pe paranormali fără să ai autorizație, o să fii închis pentru tot restul vieții tale de muritor. Chiar dacă aș vrea să mă întorc, ceea ce nu vreau și, chiar dacă aș mai avea la ce să mă întorc, dar, probabil că n-am, n-aș putea s-o fac. Așa că, scutește-mă!

Arăta de parcă ar fi vrut să continue, dar, David a întrerupt-o.

— Ajunge. Toți de-aici suntem de aceeași parte a baricadei, Arianna. Lend mi-a povestit tot ce s-a întâmplat și cred că Evie are dreptate – dacă ar fi putut s-o detecteze, ar fi fost deja aici. A luat comunicatorul de pe masă. Toată noaptea a bipuit. L-am găsit în baie, cu hainele tale.

Inima mi s-a strâns. Raquel! Probabil că, era îngrijorată de moarte din cauza mea. Dacă-aș putea s-o sun, să-i spun că sunt OK... atunci, ei ar ști exact unde eram și m-ar închide pentru tot restul vieții.

— Probabil că, încearcă să afle dacă am murit sau nu, am spus tristă, apoi am tăcut.

De câte ori le spuseseam să nu mai lucreze cu silfii, le cerusem să aibă încredere în Lend și să rezolvăm împreună toate astea?

Desigur, clasificarea mea era o probă suficientă despre cum mă

vedea pe mine AISP cu adevărat. Și, indiferent ce simțeam față de Raquel, ea făcea parte din AISP. Am clătinat din cap.

— Să-i lăsăm să creadă că am murit.

Femeia-vârcolac a spus cu voce blândă, dar, cu spaimă în privire:

— Chiar ai văzut-o?

Mi-a trebuit un moment ca să-mi dau seama că se referea la Fata de Foc. Vivian. Am închis ochii și am aprobat din cap. Fusese doar un vis stupid; de fapt, nu-i știam numele. Nu voiam să mai vorbesc despre ea; nu voiam să mă mai gândesc la ea.

— Ce-ți face piciorul? m-a întrebat tatăl lui Lend.

— Oh, bine. Mă mai doare un pic, dar, nu e nimic grav.

— Bine. O să facem o mică plimbare.

— OK.

Nedumerită, m-am uitat la Arianna. Vampirii trebuiau să stea departe de lumina soarelui. Nu pentru că ar fi ars în flăcări sau ceva de genul ăsta, ci, pentru că, la lumina directă apărea înfățișarea lor adevărată. Nu foarte clară, dar, ei tot evitau lumina.

— Probabil că, o să vrei pantaloni lungi, a spus Lend. Azi e cam frig.

L-am urmat pe scară, în sus. A căutat printre haine, în- cruntându-se. — Ești mai slabă decât mine.

Am râs.

— Hmmm... mda și, mă bucur că e așa.

S-a uitat la mine, zâmbind ștrengărește. După un minut, a scos o pereche de pantaloni de pijama, vechi, de flanel.

— Ăștia-s de câțiva ani; probabil că, n-or să cadă de pe tine.

Mi i-a întins și a rămas acolo, uitându-se la mine. Am ridicat din sprâncene, iar el s-a înroșit.

— Oh, da, te las să te schimbi.

După ce a închis ușa în urma lui, mi-am scos șortul și am tras pe mine pantalonii de flanel, roșu cu albastru. Erau cu vreo palmă

mai lungi, dar, stăteau pe mine. Cu pantalonii ăștia, combinați cu uriașul hanorac verde, nu arătam prea sexy, Am oftat. Nu mi-ar fi stricat niciun duș, ca să nu mai spun că, aș fi putut și să mă machiez un pic. Genele mele erau la fel de blonde ca și părul, iar fără rimel, mă simțeam de parcă aveam cinci ani. Am deschis ușa, iar Lend mi-a zâmbit — Arată mai bine pe tine.

— Uau! Atunci, înseamnă că pe tine arată de-a dreptul îngrozitor.

I-am întors zâmbetul.

Mi-a întins cizmele, care completau acest ansamblu ridicol. Pentru ca lucrurile să fie și mai rele, el arăta cum nu se poate mai adorabil în tricoul gros, cu mânecă lungă, care-i venea numai bine (credețimă, remarcasem, deja), și o pereche de jeanși. M-am uitat la el. Îmi plăceau ochii lui – ochii lui adevărați. Întotdeauna, erau cea mai ușor de distins trăsătură a lui.

— Ești OK? m-a întrebat, iar privirea lui blândă și tristă m-a făcut din nou să simt un fior.

— Nu, nu chiar, dar, încerc să nu mă dau bătută.

Îmi propusesem să nu plâng. Obișnuiam să mă smiorcăi ca o fetiță la Jurnalul ¹⁰ și, desigur, uneori, seara, plângeam până adormeam... OK, destul de des... dar, asta știam doar eu. Nu-mi plăcea să fac asta de față cu alții.

— Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva.

Am zâmbit, dorindu-mi să plecăm, ca să nu mă mai gândesc la toate lucrurile care mă întristau. Era ciudat să fiu pe teritoriul lui Lend; eram mult mai sigură pe mine când ne aflam amândoi la Centru. De pildă, în momentul ăla, simțeam cu adevărat nevoia să-l țin de mână, dar, nu eram destul de curajoasă să încerc, știind că, toți paranormalii ăia și tatăl său erau jos.

Lend și cu mine ne-am întâlnit cu David și Arianna afară; m-am uitat mai atentă de jur împrejur. O alee îngustă, pavată, pornea de lângă casă și se pierdea printre copaci, însă, noi am luat-o la

¹⁰ The Notebook, dramă romantică din 2004, în regia lui Nick Cassavetes

dreapta, pe o potecuță care de-abia se zărea, prin pădure; am mers vreo douăzeci de minute. Copacii erau înmuguriți, aerul era răcoros și curat, cu o adiere caldă. Venea primăvara. Am încercat să mă concentrez la soarele care se strecura printre crengi.

— Unde suntem? am șoptit spre Lend.

— În Virginia.

Mai departe, înainte, printre copaci, am văzut un iaz în care se vărsa un râu lat, care, curgea în dreapta noastră. Am trecut de ultimii copaci și ne-am oprit pe mal. Iazul era oval, destul de mare, de un albastru-deschis, reflectând cerul fără nori. Pe marginile lui erau cristale de gheață.

— Oh, bun! a zis Lend. Azi, poate să iasă.

M-am încruntat la gândul oribil care mi se ivise în minte, că, poate, erau prieteni cu o vrăjitoare.

Dar felul în care arăta chipul lui Lend – agitat și fericit – m-a liniștit că nu aveam să-mi găsesc aici un sfârșit violent. — Cine? am întrebat Mi-a zâmbit.

— Mama.

Trăsătură de familie

Mama ta? l-am întrebat.

M-am întors spre iaz, căutând o casă sau ceva asemănător, dar, nu se vedea nimic. Lend a luat de jos o piatră și, cu o mișcare expertă, din încheietură, a aruncat-o pe suprafața apei. Un alt lucru pe care-mi dorisem dintotdeauna să-l fac și eu, iar el putea să-l facă. Ceilalți priveau apa, în așteptare, așa că, am făcut și eu la fel.

La mijlocul iazului s-a zărit o mișcare, de parcă ar fi avut loc o modificare rapidă de curenți. S-a îndreptat spre noi, cu apa ridicându-se, mișcându-se, parcă, de la sine, formând un mic val. Recunosc că eram agitată. Cele mai multe experiențe ale mele cu paranormali implicaseră lucruri care m-ar fi putut ucide. M-am străduit să nu mă dau înapoi pe măsură ce valul se apropia tot mai

mult, înaintând din ce în ce mai repede și crescând deasupra nivelului iazului.

Când a ajuns la câțiva pași de mal, apa a țâșnit, răspândindu-se sus, în aer. Picături mici și reci miau căzut pe creștet. Apa a scos la iveală o femeie care, stătea acolo în picioare.

Ei bine, faptul că stătea acolo era relativ, având în vedere că era pe apă, nemișcată și, era făcută din apă. Lumina reflecta forma ei vălurită; era absolut uluitoare. Jumătatea de sus era bine conturată, cu un chip uimitor de frumos și un păr care i se revărsa pe umeri în cascade. A întins spre noi brațe zvelte. De la talie în jos, apa cădea formând un fel de falduri de rochie, care, la poale se uneau cu iazul.

— Bună, mamă, i-a făcut Lend vesel cu mâna.

Ea a râs. Am fost uluită. Întotdeauna crezusem că Reth avea cea mai frumoasă voce și cel mai minunat râs, dar, ea îl întrecea de departe. Te făcea să te simți de parcă stăteai întins lângă un pârau, într-o zi caldă, lăsând apa să-ți curgă printre degete, în timp ce nu-ți mai păsa de nimic din lumea asta, în afară de senzația de răcoare și limpezime. Susurul era ca un șirag de sunete muzicale cristaline.

— Bună, dragul meu, a spus ea.

Trăsăturile ei vălurite au luat forma unui zâmbet, în timp ce, femeia se uita la Lend. Puteam să văd dincolo de ea, de cealaltă parte, iar felul în care chipul ei pune în mișcare apa și reflecta lumina te lăsa să-i vezi trăsăturile. Era ca Lend în forma lui normală, doar că, mult mai puțin stabilă. Și, am mai observat ceva. Inima ei – sau locul în care trebuie să fi fost inima ei – părea să strălucească din interior. Țăsta era, pesemne, un lucru firesc pentru paranormali. De ce nu-l observasem până acum?

— Cresseda, a spus tatăl lui Lend.

Părea fericit și trist în același timp, privind-o. Mă făcea să mă întreb care era istoria familiei.

— David!

— S-a întors acasă cu bine.

Ea a răs din nou.

— Ți-am spus c-o să vină. Și a găsit răspunsul.

Și-a ațintit privirea asupra mea. Nu știam ce să fac, așa că, am ridicat o mână și am fluturat-o stângaci.

Lend a privit în pământ, clătinând din cap.

— Nu, îmi pare rău. N-am aflat nimic. Am văzut ce a provocat toate astea, dar, n-am găsit deloc răspunsurile.

Cresseda a clătinat din cap și, picături de apă au sărit în fața ei.

— Porți răspunsul cu tine.

A zâmbit, iar ochii ei lipsiți de substanță păreau să mă sfredelească.

— Ce echilibru minunat! Lend arată ceea ce vrea să vadă lumea, iar tu vezi dincolo de ceea ce lumea vrea să-ți arate.

— Ce vrei să spui? a întrerupt-o Arianna.

Cresseda a tremurat, de parcă era pe cale să-și piardă forma.

— Lend a găsit ceea ce-i era dat să găsească.

David s-a încruntat.

— Vrei să spui că... Tu l-ai trimis? S-a întors spre Lend: De-asta ai plecat? Ea ți-a cerut s-o faci?

Lend a clătinat din cap:

— Nu, am plecat pentru că v-am auzit pe voi vorbind. Nu aveai informația aia de la o zână banshee?

— Da, dar eu...

— Lucrurile nu sunt așa cum ar trebui să fie. Acum se pot întoarce. Sau, se pot pierde cu totul, a spus Cresseda gânditoare.

Și, de asemenea, cât se poate de inutil. Nu reușea să ne lămurească. Desigur, Lend se pricepuse de minune să dea toate răspunsurile alea vagi și la întâmplare, când fusese la Centru. Acum era evident de unde știa să facă asta.

— Schimbarea sosește. „Ochi precum șuvoaie de ghețuri.” Mi-a zâmbit din nou.

Am ridicat din umeri, stânjenită.

— Asta nu e despre mine.

A clătinat din cap. N-am înțeles dacă era de acord cu mine sau voia să spună că mă înșelam.

— Apele sunt acum mai goale, a spus și, în vocea ei răzbătea tristețea. Îmi pare rău de Alisha. O s-o eliberezi?

— De unde știți de Lish? am întrebat când mi-a revenit glasul.

— Făcea parte din ape. O să ne-o dai înapoi?

Am clătinat din cap, cu lacrimi în ochi.

— N-am cum. A murit.

— Cresseda, a zis David cu voce blândă, încercând, parcă, s-o facă să se concentreze. Știm acum puțin mai multe despre creatura care face lucrurile astea. Speram să ne ajuți și tu.

Ea și-a fluturat o mână, nepăsătoare:

— Asta nu e problema apelor – este a focului și a spiritului. Nu e calea mea și, nu pot vedea pe ea.

Umerii lui Lend s-au lăsat. Toți cei din grup păreau dezamăgiți.

— Și, Lend! Stai drept, ridică-ți umerii! Băiatul meu frumos.

Aproape că mi-a venit să râd. Cred că, într-adevăr, la urma urmei, era mamă. A lucit, iar lumina care s-a reflectat din ea a strălucit și mai tare, apoi, apa din care era formată a căzut, picăturile întorcându-se în iaz cu un zgomot puternic.

— La revedere, mamă, a zis Lend încet.

Bosumflată, Arianna și-a încrucișat brațele la piept.

— Ei bine, ne-am pierdut vremea, fir-ar să fie!

— Știu și eu? s-a auzit o voce mult prea familiară din spatele nostru. Mie mi s-a părut, mai degrabă, distractiv.

M-am întors, cu stomacul strâns de groază și cu degetele tremurându-mi.

Toți ceilalți păreau la fel de șocați, deși, numai Lend arăta înspăimântat. Reth stătea în mijlocul potecii, cu un soi de frumusețe specifică unui dandy victorian. Ba, chiar avea un baston pentru plimbare – în mod limpede, acest aer libertin i se potrivea,

îmbunătățindu-i aspectul. Dacă n-ar fi arătat atât de uimitor, ar fi părut ridicol. Înfățișarea îl prindea și îl făcea să arate, cumva, mai înspăimântător.

— Ce vrei? l-a întrebat David, cu o voce calmă, precaută.

— Am venit să iau ce-mi aparține.

Mi-a zâmbit. Se terminase. Fără numele lui nou, eram lipsită de putere. Nu aveam nici măcar o armă. Avea să mă ia cu el și, nimeni nu putea face nimic.

— Să nu te-atingi de ea!

Lend a sărit în fața mea, proțăpindu-se pe picioare, cu mâinile întinse. Dacă n-aș fi fost atât de speriată, mi s-ar fi părut adorabil – Lend crezând că se putea lupta cu un silf. Aș fi vrut să plâng. Naveam să-l mai văd niciodată, iar asta îmi sfâșia inima.

Reth s-a încruntat.

— Ești foarte agasant.

Mi-am pus mâna pe spatele lui Lend.

— Lend, nu!

Trebuia să plece de-acolo. Știa de ce era Reth în stare, ce ar fi făcut.

Cu mâinile în buzunare, David s-a apropiat de silf.

— Îmi pare rău, nu cred că am făcut cunoștință. Eu sunt David. Ce treabă ai cu Evie? Reth nu i-a aruncat nici măcar o privire.

— E timpul să plecăm.

A întins o mână. Gândurile mi se învâртеjeau în minte, încercând să găsească o cale prin care toate astea să se sfârșească fără să moară cineva.

Neclintită de pe poziție, Arianna a scuipat pe cărare, în fața lui.

— Nu merge nicăieri cu tine.

Reth a ridicat dintr-o sprânceană.

— În ce companie fermecătoare te afli, dragostea mea!

A ridicat leneș o mână și, Arianna a zburat într-un copac.

Soarele a scânteiat pe un box când David l-a lovit pe Reth peste față. La ce credea că folosește asta? Pumnul lui și-a atins ținta și Reth a căzut pe spate, cu un țipăt inuman, ținându-se de falcă. Am rămas cu gura căscată, când, David s-a întors spre noi:

— Să mergem, acum!

Dar, se-ntorsese prea devreme cu spatele. Căzut la pământ, Reth a ridicat o mână și a șoptit ceva.

Am țipat ascuțit când încheietura m-a ars și am simțit că sunt târâtă înainte. Mi-am înfundat călcâiele în pământ, dar, mă trăgea atât de puternic, că am căzut, dărâmându-l pe Lend. N-aveam de ce să mă țin. M-am prins de încheietură, ca și cum aș fi vrut să alung focul de-acolo.

Lend a sărit pe mine, înșfăcându-mă de talie și ancorându-se pe picioare, ca să ne țină-n loc peamândoi. Înaintarea noastră a încetinit. Reth și-a ridicat cealaltă mână, iar focul a pâlpâit, izbucnindumi acum și din inimă. Am țipat îngrozită. Mă durea atât de tare, că, nu puteam să respir, nu puteam să gândesc. În spatele lui Reth, în aerul topit a apărut o ușă. Doar câțiva pași și, aș fi fost a lui pentru totdeauna.

— Nu!

Lend m-a strâns și mai tare de mână. David s-a repezit să-l lovească pe Reth, obligându-l pe silf să-și miște o mână; am suspinat ușurată, căci, inima mea era mai ușoară. Reth l-a înghețat pe loc pe David.

Apoi, s-a întors din nou spre mine, continuând să mă tragă de încheietură.

— Într-adevăr, o rasă de barbari! Și-acum.

Încruntându-se la Lend, a ridicat o mână.

— Nu, nu-i face rău, merg cu tine, merg cu tine! am spus plângând. Cel puțin, se va sfârși cu durerea, iar Lend va fi în siguranță.

— Nu!

Lend m-a smucit înapoi, câștigând câțiva pași distanță față de Reth.

Zâmbind, Reth a deschis gura. Avea să-l omoare pe Lend.

Apa, un torent de spumă și particule de gheață, a trecut pe lângă noi, lipindu-mi părul pe față prin forța mișcării ei. Înainte de a-l lovi pe Reth, apa s-a curbat, întorcându-se înapoi și făcând vârtejuri în jurul nostru. Focul din încheietura mea s-a stins, firele invizibile erau tăiate. Lend și cu mine eram în siguranță în mijlocul vârtejului, uitându-ne la Reth cum se agita în apă.

— Zău așa, s-a stropșit Reth, privind dincolo de noi. M-aș fi așteptat ca tu, dintre toți, să pricepi. Știi ce-nseamnă ea pentru noi. Pentru noi toți.

— El este fiul meu.

Reth a strâmbat din nas, cu un aer scârbit.

— Înțeleg. Foarte bine, el nu e important pentru mine. Am s-o iau pe Evelyn și o să-mi văd bucuros de drum.

— Și ea se află sub protecția mea.

— Ea nu-i a ta. Apele nu au un asemenea drept.

— Nici aerul.

— Noi am facut-o!

Sângele mi-a înghețat în vine. Ce voia să spună?

— Creația nu e un drept, a spus Cresseda.

— Și totuși, îți ceri dreptul asupra băiatului, a spus Reth disprețuitor.

— Pleacă!

Vocea Cressedei era ca râul care vuia și ca zgomotul unei cascade; era puternică, eternă, invulnerabilă.

Reth și-a aranjat jiletca și și-a ridicat bastonul de jos.

— Foarte bine. Oricum, nu sunt singurul care o să vină după ea. Până data viitoare, dragostea mea.

Și-a fluturat bastonul spre mine și s-a retras pe ușa din spatele lui.

Unul dintre ei

Arianna nu murise. Sau, oricum, nu era mai moartă decât fusese. N-am crezut niciodată că o să fiu așa de ușurată când e vorba de un vampir, dar, fata avusese curaj. Înapoi acasă, David i-a pansat coastele, în timp ce, Stacey și Luke s-au ascuns la etajul de sus, evitându-mă, după ce auziseră ce se întâmplase. Nu-i condamnam. Eram o pacoste: pe unde treceam eu, se întâmpla ceva rău.

— Cum l-ai rănit pe Reth? am întrebat, după ce David s-a uitat la coastele Arianei.

Mi-am dat seama că Reth avea un nume nou, dar, n-aveam idee care era.

David a băgat mâna în buzunar și a scos ceva. Părea să fie un box, dar, avea altă culoare, nu a alamei. Fier.

Grozav.

— Eu l-am proiectat.

Era un tip cool, nu-i așa?

— Vreau și eu unul! am spus și eu și Lend în același timp.

David a izbucnit în râs.

— O să văd ce pot să fac.

— Ce ne facem dacă Reth se întoarce? a întrebat Lend.

— Există un motiv pentru care n-a venit în casă. Aici nu prea suntem prietenoși cu silfii. Dar, n-aș subestima puterea mamei tale. Acum, că știe că spiritele de apă o protejează pe Evie, nu cred că o să mai încerce ceva. În curând, o să uite că a fost vreodată interesat de ea.

Speram să fie adevărat, dar, mă îndoiam serios. Sunase prea nepăsător, prea ca Raquel. Nu eram doar o chestie drăguță cu care Reth voia să danseze – interesul lui pentru mine mergea cu mult mai departe. Dincolo de toate astea, exista ceva sinistru. Totuși, David era expert în domeniul silfilor și, cu protecția Cressedei, poate că, într-adevăr, aveam să fiu în siguranță. Până când aveam să plec de-aici, desigur.

— Mai sunt câteva alte șmecherii, a zis David, ducându-se spre blatul din bucătărie. A tăiat două felii dintr-o franzelă și ni le-a întins: Să țineți tot timpul în buzunar câte-o bucată de pâine uscată. — OK, am spus, încruntându-mă și uitându-mă cu îndoială la pâine.

A râs.

— Funcționează. Silfilor nu le plac lucrurile care-i leagă de pământ. Pâinea este un element al vieții pentru oameni – silfii nu se vor atinge de ea. Același lucru și cu fierul; îi leagă de noi, sună prea mult a închisoare. De-aceea nu le suportă.

— Grozav!

Cel puțin, pâinea o s-o car cu mine pretutindeni.

— Puteți să-mi dați înapoi și Taser-ul?

Tasey nu prea era folositor împotriva silfilor, dar, mă simțeam incompletă fără el.

Încruntându-se gânditor, într-un târziu, a încuviințat din cap și mi l-a dat. A trebuit să mă abțin să nu-i mângâi mânerul roz.

Arianna și-a aranjat hainele, încruntându-se la mine.

— Totuși, de ce e silful ăla așa de obsedat de tine? Nu ești chiar așa de drăguță.

David și-a dres glasul, zgomotos.

— Lend, ce-ar fi s-o duci pe Evie prin oraș, să-și cumpere niște haine și alte lucruri? Inima mi-a tresărit în piept.

Suna promițător.

— Pot să rămân?

Mă așteptasem ca, odată ajunși acasă, să-mi spună că trebuia să plec. Eram chiar sigură ca așa avea să se întâmple, mai ales de când cu amenințarea lui Reth. Nici eu nu mi-aș fi dorit pe cineva ca mine pe-aproape.

— Sigur că da, mi-a zâmbit. Mi-ai adus fiul înapoi. Ești întotdeauna bine-venită aici.

N-aveam să plâng, nu din nou, dar, afirmația asta însemna totul pentru mine. Poate că, totuși, nu eram absolut singură.

Lend s-a încruntat.

— Încerci să ne trimiți la plimbare ca să puteți discuta despre toate astea, nu-i așa?

— Da.

— Bine. Lend a întins mâna: Cheile! Și, un card de credit.

David a scos un card din portofel și i l-a dat, împreună cu cheile de la mașină.

— Să te întorci înainte să se întunece. Încă ești pedepsit.

— Promit să nu mă distrez deloc, a spus Lend solemn.

— Plecați odată, plimbăreților, a zis tatăl lui, dând din cap.

Ne-am urcat într-un sedan argintiu obișnuit. Poate sunt eu ciudată, dar, uitându-mă la Lend cum conducea mi s-a părut că era sexy.

— Deci, a spus el. Presupun că ai câteva întrebări de pus.

— Doar una: care e limita pe cardul ăla?

Părea șocat, până când am început să râd.

— Am glumit. N-am de gând să-mi forțez norocul, nu-ți face griji. Totuși, mi-aș dori niște pantaloni care să nu fie ai tăi, fără supărare. Și da, am câteva întrebări-întrebări serioase.

A zâmbit.

— Mi-am imaginat. Ce-ar fi să încep cu începutul?

— E foarte bine.

— Știi deja că tata a făcut parte din AASP. Unele lucruri pe care le făceau acolo chiar îl deranjau.

Închisoarea, regulamentele, sterilizarea forțată, dispozitivele de urmărire... — Poftim? Stai puțin... Sterilizarea forțată?

Mi-a aruncat o privire.

— N-ai știut? Se temeau de ce se va întâmpla dacă o femeie-vârcolac rămânea însărcinată cu un vârcolac. A fost o adevărată panică, dezbateri etice și așa mai departe, apoi, au hotărât că era

total ilegal ca un hibrid paranormal-uman să se încrucișeze cu un alt paranormal sau creatură umană, și... hm... au făcut în așa fel încât vârcolacii pe care-i prindeau nu se puteau reproduce niciodată.

— Oh, am șoptit, oripilată. Habar n-aveam.

M-am gândit la toți vârcolacii pe care-i știam, mai ales la Charlotte. Fusesse întotdeauna atât de dulce și de atentă! Ar fi fost o mamă grozavă. Iar AISP îi interzisesse asta, după toate lucrurile pe care deja le pierduse.

— Cred că ăsta e cel mai rău lucru pe care l-am auzit vreodată.

Apoi, deodată, mi-am dat seama: mi-ar fi făcut asta și mie? Aș fi fost văzută ca un risc, din punctul de vedere al reproducerii? Până și sintagma „reproducerea paranormalilor” – chiar că se gândeau la toți paranormalii ca la niște animale. Oare, ce altceva mai făcuse AISP, iar eu habar n-aveam?

— Oricum, tata lucra la un proiect complex prin care încercau să le dea de urmă nimfelor și spiridușilor. Așa a fost găsită mama.

— Ce este ea, mai exact?

— Un fel de echivalent al unei nimfe. Este un spiriduș de apă, un spirit al naturii. Ea l-a considerat pe tata amuzant și a continuat să se arate și să stea de vorbă cu el. Iar tata s-a îndrăgostit de ea, a zis Lend zâmbind. Asta a fost de-ajuns ca să-l convingă s-o termine cu AASP. Cei de la agenție n-ar fi lăsat pe cineva care știa atât de multe secrete să se retragă, așa că, el și-a înscenat moartea prin înecare. Pe vremea aia, cei din agenție pierdeau o mulțime de operativi, așa că, n-a fost greu n-o facă.

— Și deci, mama și tatăl tău...

M-am oprit, brusc conștientă că mă îndreptam spre teritorii jenante.

— Ea e făcută din apă. Dacă încerci s-o atingi, mâna o să-ți intre prin ea.

Asta era total nelămuritor și, nu voiam să încerc să găsesc eu o explicație. Din fericire, a continuat:

— Dar, toate spiritele naturii au darul de a alege. Așa s-a hotărât și mama mea, că după toate erele prin care trecuse, i-ar face plăcere să vadă cum era să fii cu adevărat viu, uman. A luat atunci o formă muritoare și, împreună cu tata, au trăit laolaltă, ca soț și soție. Dar, n-a putut să părăsească apa – n-a vrut. Lui nu i-a spus, dar, forma muritoare și-o luase numai pentru un an. Suficient ca să mă aibă pe mine. A zâmbit și s-a înroșit. Iar la sfârșitul anului i-a dăruit tatălui meu un fiu și, apoi, s-a întors în apă.

M-am uitat la el, uimită. Era un tip incredibil! Ideea mea inițială despre el, de apă adusă la viață, fusese cât se poate de corectă. M-am întrebat ce ar fi gândit Lish, întrucât și ea era tot o ființă paranormală de apă. Era dureros să știu că cea mai bună prietenă a mea nu avea să-l cunoască niciodată pe băiatul ăsta după care eram nebună. Ar fi ținut unul la celălalt. — Deci, chiar ești unul dintre ei, nu-i așa?

A ridicat din umeri.

— Așa cred. Pentru tatăl meu a fost greu când eram mic. Îmi schimbam constant forma; era ca un joc. A trebuit să urmez școala acasă, până când, am crescut suficient de mult ca să înțeleg că era, cu adevărat periculos, ca oamenii să afle de existența mea. În plus, ai cunoscut-o pe mama... Nu era chiar cel mai de ajutor părinte. S-a uitat la mine cu prudență, de parcă s-ar fi așteptat să râd. Deci... asta este originea mea, a încheiat. Am zâmbit, clătinând din cap.

— Ești înfricoșător de frumos.

A izbucnit în râs, evident ușurat. Eram extrem de fericită! Pe de o parte, pentru că Lend îmi vorbise atât de deschis, pe de alta, pentru că știam că aveam un loc în familia lui. Dar, pe lângă asta, nu mă mai plimbam cu o mașină de vreo șase ani. M-am uitat la el cu o invidie nedisimulată, cum stătea pe scaunul șoferului.

— Știi ceva? a zis, observându-mi privirea. Știu că nu poți să-ți iei un permis de conducere, dar, poate că, reușesc să fac ceva mai bun pentru tine.

— Ce?

A zâmbit:

— Ce-ai zice dacă, mâine ai veni cu mine la școală, să vezi un vestiar adevărat, pe viu? Treabă aproape sigură: am scos un țipăt ascuțit.

După ce ne-am făcut cumpărăturile (eram atât de nerăbdătoare să ies din hainele lui Lend, încât, m-am schimbat în toaleta magazinului), el s-a suit în mașină. Sunt destul de sigură că m-a măsurat din priviri de câteva ori. Sau, cel puțin, așa speram. Dumnezeu știe că și eu îmi luam porția de priviri pe furiș.

— Ți-e foame? m-a întrebat, demarând.

— O, Doamne, mor de foame! am spus, de-abia acum dându-mi seama.

M-am uitat la ceasul de pe bord. Era ora trei după-amiază.

— Hai, atunci, să mâncăm ceva.

— Nu ești pedepsit? l-am tachinat.

— Tata mi-a spus să ne întoarcem înainte să se întunece. Încă nu e întuneric.

Am mers câteva cvartale, până la un mic restaurant. Nu mai fusesem niciodată pe Coasta de Est, cu excepția câtorva ocazii în care avusesem joburi de noapte, așa că, îmi făcea plăcere să mă uit în jurul meu. O mulțime de copaci înmugureau. Am intrat în restaurant și am rămas cu gura căscată.

Toate ființele de-acolo erau paranormale.

— Hm... știi că locul ăsta e plin de vârcolaci, vampiri și alte câteva creaturi pe care nu le-am mai văzut până acum? am șoptit.

Lend a râs și s-a așezat într-un separeu.

— Ei bine, da. Este localul tatălui meu.

— Oh!

— După ce mama s-a întors în apă, el a rămas cu un fiu cât se poate de paranormal. Știa cât de prost mergeau lucrurile cu agențiile guvernamentale, așa că, s-a hotărât să facă ceva în

privința asta. Conduce un fel de rețea subterană pentru paranormali, care-i protejează de AISP, oferindu-le locuri de muncă, ajutându-i să-și controleze latura rea a caracterului.

— Dar vampirii? Îi lasă să golească de sânge pe câte cineva, din când în când?

— Există numeroase alte surse de sânge. Știu cu toții că, dacă încalcă regulile, el n-o să-i mai ajute. Și-apoi, cei mai mulți dintre ei sunt vampiri tineri. Încă-și mai amintesc cum este să fii om și nu prea sunt atrași de gândul de a ucide. Mai mult decât atât, sunt folositori atunci când e vorba de controlul minții.

Mă simțeam un pic cam prost. Nu mă gândisem niciodată să le acord vampirilor premisa de nevinovăție.

— Aveți și vrăjitoare?

Lend a râs.

— Suntem toleranți, nu sinucigași!

Am oftat, ușurată.

— OK, atunci. E cât se poate de cool, presupun.

Adevărul era că, toată treaba asta mă făcea să mă simt mai mult decât neliniștită. Abordarea era grozavă, dar, cum să te aștepti ca toate creaturile astea să-și controleze instinctele? Părea periculos. Câte vieți meritau riscate pentru a li se acorda vampirilor puțin mai multă libertate?

O chelneriță a venit să ne ia comanda, trezindu-mă din gândurile mele. Îl cunoștea pe Lend; era absolut încântătoare, cu păr blond, ochi albaștri și niște buze de-a dreptul seducătoare. Chipul ei de dincolo de farmece era la fel de frumos, deși era pătat cu maro și cenușiu. Am comandat amândoi, iar ea s-a întors să plece. Am rămas cu gura căscată. Sub farmece, spatele ei era precum scorbura unui copac bătrân și, avea coadă.

— Ce este? am șoptit.

— Nona? Oh, este o huldra. Spiritul copacilor.

Uitându-mă la ea și la ceilalți paranormali de-acolo, mi-am schimbat părerile. Erau cu toții energici, fericiți, nu răneau pe nimeni. Era un loc bun.

Crezusem că AISP era un fel de organizație nobilă care-i proteja pe oameni. Dar, mai credeam și că-i ajuta pe paranormali. Vârcolacii și vampirii aveau slujbe, toate creaturile paranormale aveau un statut protejat. Dar, acum, aveam o nouă perspectivă. AISP acționa pe principii absolute, ori, eu realizez, din ce în ce mai limpede, că nimic nu era absolut în această lume.

Tatăl lui Lend nu avea total dreptate, dar, probabil că, avea mai multă dreptate decât foștii mei angajatori.

— Cu toate lucrurile pe care le știi despre AISP, cum de ai fost așa de calm când... noi... când team prins? Eu aș fi fost înspăimântată de moarte.

A început să râdă.

— Oh, crede-mă, am fost îngrozit. Mai mult decât îngrozit. Mă tot așteptam din partea lor să mă disece sau, cam așa ceva. Din fericire pentru mine, au fost distrași de moartea paranormalilor. Nici nu vreau să mă gândesc la asta.

— Frate, am crezut că ești ca unul dintre operativii su- per-cool și că știi exact ce faci. Acum aflu că, în primul rând, nici nu trebuia să fii acolo.

— Mă pricep de minune să joc teatru. La urma urmei, fac asta tot timpul.

Avea dreptate – intra în pielea atâtor personaje!

— Ei bine, eu tot cred că ești cât se poate de cool.

— Slavă Domnului! A clătinat din cap ironic, ca și cum ar fi fost ușurat: Desigur, degeaba mă prefac în fața ta.

A schițat un zâmbet timid. Trebuie că, era atât de ciudat pentru el faptul că eu îl vedeam, așa cum n-o făcea nimeni. Mie-mi plăcea asta.

— Nu e nevoie să te prefaci pentru mine, i-am răspuns și, pe urmă, m-am înroșit.

Uau! Nu eram cam fraieră? Destul de curând, aveam să-i spun ce ochi de vis erau ochii lui adevărați și cât de mult îmi plăcea să mă țină de mână într-un fel care spunea că, nu-fac-asta-pentru-că-e-sfârșitul-lumii-și-vreau-să-fiu-amabil. A zâmbit și mai larg și, ne-am întors amândoi la mâncarea noastră. Lucru bun și ăsta, deoarece, probabil că, eram doar la un pas de a mă repezi să-i spun „Hei, vrei să fii iubitul meu?”

Când am plecat, jumătate din clienții restaurantului i-au făcut vesel semn cu mâna lui Lend, cei mai mulți dintre ei uitându-se curioși la mine. Îmi imaginam că era un lucru bun faptul că nu știau cine eram. M-am străduit să nu mă holbez la nimeni, prefăcându-mă că nu puteam să văd ce erau ei, de fapt. În afară de chelnerița care era spiritul unui copac, mai era acolo o femeie care, dincolo de farmece, avea la picioare aripioare ca de pește, apoi vârcolaci, câțiva vampiri și, eram aproape sigură, în spate văzusem doi gnomi care munceau. Locul ăsta era chiar și mai ciudat decât Centrul.

Aducându-mi aminte de vechea mea casă, am simțit o strângere de inimă de vinovăție. Nici măcar nu știam dacă Raquel era OK, plus că, eram sigură că-și făcea griji pentru mine. Dar, erau atâtea lucruri pe care nu mi le spusese niciodată, ascunsese atâtea de mine, încât, îmi era ușor să transform sentimentul de vinovăție în furie. Cât despre Lish, mă străduiam să nu mă gândesc deloc la ea. Dacă m-aș mai fi aflat și acum la Centru, absența ei ar fi fost ca o gaură în inima mea. Aici eram atât de departe de fosta mea viață, încât, îmi venea un pic mai ușor. Puteam să-mi închipui că ea încă mai era în acvariul ei, agitându-și brațele și făcând computerul să spună biiiip.

Când ne-am întors la el acasă, Lend a oftat.

— Mai bine mi-aș suna niște prieteni, să aflu cât de mult am rămas în urmă cu temele la școală. Și-a scos telefonul.

— Lend? a strigat David.

— Da! i-a răspuns Lend. Ne-am întors, am mâncat, deja!

— Știu, m-a sunat Nona și mi-a spus că ați fost acolo.

Persoana pe care o suna Lend i-a răspuns la telefon, iar Lend a început să vorbească. Nu știam ce să fac. Impulsul meu era să plec în camera lui Lend. Dintotdeauna considerasem că, acolo, la Centru, devenisem claustrofobă, dar, acum, suspectam că era exact pe dos. Tot timpul, azi, în spații deschise, în aer liber, fusem oarecum nervoasă, nerăbdătoare să mă întorc înapoi. Cât de aiurea era chestia asta?

Și, încă nu puteam să uit ce-mi spusese Lend, mai ales despre sterilizare. — David? am spus, intrând în bucătărie.

— Da?

Și-a ridicat privirea spre mine; stătea la masă.

— Eu... N-am știut. La AISP mă refer. Lucrurile pe care le făceau. M-am uitat în podea, vinovată, aducându-mi aminte de toți vârcolacii pe care-i dusesem acolo, iar acum îi abandonasem pentru acest cămin sigur, fericit. Aș vrea să ajut cu ce pot, am spus.

— V-am zis, ție și lui Lend, că nu vreau să mai fiți amestecați în asta.

— Nu, nu la creatura care ucide, mă refer. Ci, la celelalte lucruri. La ce faceți voi aici.

Și-atunci mi-a venit ideea:

— Vârcolacii! Toți vârcolacii de la AISP au fost scoși din Centru! Putem să-i ajutăm. — Unde sunt? a zis David și, s-a ridicat în picioare.

Mi s-a strâns inima.

— Oh, nu știu. Am pus-o pe o silfidă să-i scoată de-acolo, ca să fie în siguranță. N-am idee unde ia dus. Centrul este în nord-estul Canadei, dacă asta ajută cu ceva. Poate că, pur și simplu, i-a scos afară de-acolo.

— E în Canada?

— AISP ar fi vrut să fie aici, dar, celelalte țări au protestat vehement. Toată lumea ura AASP pentru că, voi, băieți, aveți cea mai bună tehnologie. Așa că, una dintre condițiile înființării AISP a fost ca principalul centru să fie situat în afara Statelor Unite, așa că, a fost aleasă Canada, fiind destul de neutră. Chestie de politică. Sincer.

S-a încruntat, gânditor.

— Dacă încă sunt nesupravegheați, mai avem o șansă. Am câteva contacte la care aș putea apela ca să-i găsim. Trebuie să fie undeva!

— Dar, dispozitivele de urmărire?

— Am luptat mult împotriva AISP, Evie. Nu puteam face asta dacă n-am fi avut câțiva oameni-cheie în interior. O să găsim o soluție.

Mi-a zâmbit. M-am simțit un pic mai bine. Cel puțin, făcusem ceva s-o ajut pe Charlotte. Sau, așa speram.

Când a spus că avusese pe cineva în interior, mi-am adus aminte de Raquel. Agitată, mi-am dres glasul.

— Mmm... poți, cumva, să afli dacă unii prieteni de-ai mei sunt OK?

— Dacă te referi la Raquel, mi-am contactat deja sursele și or să mă anunțe unde este, de îndată ce află.

Am răsuflat de ușurare.

— Mulțumesc!

Am intrat în living și m-am așezat pe canapea, lângă Lend. Nu chiar atât de lângă el pe cât mi-aș fi dorit, dar, destul de aproape. După câteva minute, a închis telefonul și a oftat.

— Sunt terminat! O să-mi ia o veșnicie să recuperez! Mă întorc imediat. Trebuie să mă duc să văd ce cărți am aici, ca să pot să-ncep.

A înșfăcat pungile de cumpărături și a pornit-o în sus pe scări.

M-am uitat după el cum pleca, invidioasă pe viața lui. Aș fi vrut să am și eu teme adevărate de făcut.

— Oh! a făcut Arianna, cu voce indiferentă. Tocmai intrase în cameră și părea deranjată de faptul că mă aflam acolo. Voiam să mă uit la televizor.

S-a uitat la mine, vrând parcă să spună încercă-să-mă- oprești-să-mă-uit.

— Ești invitata mea.

Nu m-am mișcat, ci, am privit-o, transmițându-i că, nu- cred-că-poți-să-mă-intimidezi-sugătoarede-sânge-ce-ești!

S-a așezat în fotoliul de lângă canapea și a scos două telecomenzi. După ce a căutat în meniu, a selectat un program și a apăsat pe „play”.

— Nu se poate! M-am îndreptat pe canapea. Îmi place la nebunie chestia asta!

— Îți place Easton Heights?

— Hm... e cel mai bun film posibil.

— Știu!

Ochii pe care farmecele ei îi afișau s-au luminat, entuziasmați. Chiar și ochii morți de dedesubt arătau un pic animați.

— Am pierdut vreo două episoade cât timp am fost plecată să-l caut pe tontul ăla, a spus, încruntându-se în timp ce se uita la Lend, care, tocmai intra în cameră.

Lend s-a așezat pe canapea – mai aproape de mine decât stătuserăm înainte – și, apoi, a remarcat filmul. A oftat adânc.

— Bravo! Eu încerc să capăt...

— Șșș... am făcut și eu și Arianna în același timp.

După ce a recuperat ceea ce pierduse, Arianna a avut o discuție cu mine, destul de încinsă, despre Cheyenne, cu care dintre tipi trebuia s-o termine. Arianna nu era așa de simpatică precum Lish, dar, cu certitudine se pricepea la Easton Heights. M-am întrebat ce-ar fi crezut Lish dacă ar fi știut că discutam despre filmul nostru preferat cu un vampir care nu purta dispozitiv de urmărire. Cel puțin, pe Lish n-ar fi enervat-o argumentele mele.

— Știi că-i aparține lui Landon, am spus eu.

— Oh, dac-ar fi așa! El n-o să se schimbe niciodată. Ea trebuie, pur și simplu, să accepte că Alex o va face fericită.

— Ești nebună! Dar, ce zici când Alex s-a îmbătat și s-a dus în club, unde, a făcut-o cu Carys, după care a aflat că, de fapt, erau veri? Mda, asta da, stabilitate! Lend s-a ridicat.

— Evie, mâine-dimineață trebuie să ne sculăm devreme, să mergem la școală.

— O, da, ai dreptate! Eram epuizată. Mai vorbim mâine despre asta, am avertizat-o pe Arianna.

Lend și cu mine am pornit să urcăm pe scară.

— Poți să-ți iei camera înapoi, i-am spus.

— Nu-ți face griji! Nu mai e lună plină, așa că, Stacey și Luke pot împărți din nou o cameră. O să dorm în camera de oaspeți.

— Pot eu să dorm în camera de oaspeți.

A ridicat din umeri, zâmbind.

— Ți-am dus, deja, toate lucrurile în camera mea... nu-ți face probleme! O să te instalăm mâine undeva, permanent.

Îmi plăcea foarte, foarte mult cum suna asta. După ce m-am pregătit de culcare, m-am ciocnit din nou de el pe hol.

— Am avut o zi minunată azi! În afară de atacul lui Reth, vreau să spun.

— Și eu la fel.

Am tăcut amândoi, după care, el s-a aplecat spre mine și m-a privit ciudat. Pentru o secundă, m-am gândit că avea să mă îmbrățișeze sau – o, biiip – poate, chiar să mă sărute, așa că, am devenit brusc foarte agitată. Dar, el doar mi-a zâmbit și a zis:

— Noapte bună!

— Mmm... Oh, noapte bună! i-am răspuns, nereușind să-mi ascund dezamăgirea.

N-aveam să fiu niciodată sărutată, nu-i așa?

Super-distrația și liceele

A doua zi de dimineață, m-am trezit ușurată că dormisem fără să visez și nerăbdătoare să merg deadevăratelea la un liceu autentic. Am făcut un duș rapid și am fost gata. M-am simțit bine să pot să-mi aranjez părul și să mă machiez – asta făcea ca lucrurile să pară un pic mai normale. Mi-am pus o cămașă pe care mi-o alesese Lend (roz și lucioasă – cât de drăguță putea să fie!) și am fost gata cu patruzeci și cinci de minute înainte de ora de plecare. Lend nici măcar nu se trezise încă. Neavând altceva de făcut, am coborât la parter, să-mi iau micul dejun.

David stătea la masă cu Arianna și cu cei doi vârcolaci.

— Oh, 'neața! am spus, simțindu-mă de parcă eram o intrusă.

David mi-a zâmbit, iar Arianna chiar mi-a făcut semn din cap. Stacey și Luke de-abia s-au uitat la mine. Cred că-i speriam. Grozav!

— Ai cereale în cămară – servește-te! a zis David.

Așa am făcut; am căutat un bol și o lingură, apoi, m-am așezat la blatul pentru gătit să mănânc. Am încercat să nu ascult ce vorbeau, dar, bucătăria era mică.

— Măcar dacă am ști cum îi omoară.

— Stați puțin! Ce-ați zis? M-am întors cu fața spre grup. Vorbiți despre fata care omoară paranormalii? Am văzut-o.

— Ai văzut-o? Și, cum face?

Se uitau cu toții la mine, intens, nerăbdători.

— E ciudat. Pur și simplu, pare să pună mâna pe pieptul lor și, pe urmă, ei sunt morți. După aceea, rămâne o urmă de mână, aurie și scânteietoare, dar care se stinge. Nu cred că mai e capabil altcineva în afară de mine s-o vadă.

— Poți să-mi arăți exact cum a făcut? David s-a ridicat în picioare. Ești sigură că nu avea cine știe ce armă?

— Nu, nimic.

Arianna a pășit spre mine.

— Arată-i pe mine.

Era mai mult decât ciudat. Nu eram așa de dornică să-mi pun mâna pe pieptul Ariannei – n-aș fi făcut-o nici dacă n-ar fi fost moartă. Nu era genul meu. Totuși, David mă privea atent, așa că, am ridicat din umeri.

— OK, s-a dus spre victimă și a pus mâna pe ea așa, după care...

În secunda în care am atins-o, Arianna a deschis ochii larg și a intrat în convulsii, slobozind un țipăt ascuțit, oribil.

David a sărit înapoi, iar eu am țipat, smucindu-mi mâna, speriată. Ce făcusem? Chiar eram, ca Vivian, o criminală? M-am uitat, încremenită, așteptându-mă să văd că apare semnul auriu și Arianna se prăbușește pe podea. Iar o parte din mine, o parte mică și speriată din mine, aștepta să vadă cum mă simțeam.

Convulsiile ei s-au transformat în chicoteli.

— Oh, ce te-am păcălit!

Râdea atât de tare, că se îndoia de mijloc.

M-am aplecat și m-am sprijinit de blat, încercând să-mi recapăt răsuflarea. Străduindu-mă să nu plâng, am lovit-o în umăr, aproape dărâmând-o:

— Fraiero! Nu-mi vine să cred c-ai făcut asta!

David a oftat.

— A fost de prost gust!

La masă, Stacey își îngropase capul în pieptul lui Luke. Plângea în hohote, iar Luke arăta de parcă ar fi vrut să-i sfâșie gâtul Ariannei.

— Oh, înveseliți-vă, a spus ea, continuând încă să râdă. A fost grozav, știi prea bine că așa e.

Trebuia să-ți vezi privirea. Chiar ai crezut că m-ai omorât!

— Mda, ei bine, acum chiar aș vrea s-o fac.

M-am uitat furioasă la ea. Nu puteam să-mi scot din cap visul ăla tâmpit. De fapt, chiar mă gândisem iar la Fata de Foc, ca fiind Vivian.

— Hei, bună dimineața! Lend a intrat în bucătărie și s-a oprit când ne-a văzut fețele. Ce-am pierdut?

— Arianna e un uluitor geniu al comediei, am mormăit eu, așezându-mă ca să-mi termin cerealele.

— Evie ne arăta cum omoară creatura aia, iar Arianna s-a hotărât ca scena să pară un pic mai dramatică, a adăugat David laconic.

— Grozav, deci! a zis Arianna, reușind, în sfârșit, să-și stăpânească râsul.

— Ați vorbit despre poem? a întrebat Lend. Ați înțeles ceva? David a clătinat din cap:

— Nu, ți-am interzis oficial să tragi cu urechea la ce discutăm noi. Sau să te gândești la asta. Și, nici să te gândești că poți să te gândești la asta, ai înțeles?

— Dar, am...

— Nu, vorbesc serios. Nici tu, nici Evie. Nici unul. De-acum, asta nu mai e problema voastră.

Lend s-a încruntat, în timp ce-și lua cereale și, s-a așezat lângă mine. Sincer, fusesem sub o presiune atât de mare în ultima vreme, încât, era o ușurare să pasez acum adulților toate problemele. Nu voiam să mă mai gândesc la silfi sau la fete nebune care ard. Eu, una, aveam de gând să respect regulile lui David. Era timpul să am șaisprezece ani.

Am alungat din minte imaginea lui Lish lipsită de viață, făcând un semn cu mâna, vinovată. Asta nu era lupta mea. Rolul meu se încheiase.

— Ești gata? m-a întrebat Lend.

— Oh, da.

Eram cât se poate de gata. Distracția, vă rog.

— La școală sunt și mulți paranormali? Vampiri? Arianna a pufnit.

— De ce naiba s-ar duce un vampir la liceu?

— Ei bine, înseamnă că azi nu trebuie să am de-a face cu voi, deci, deja e super la liceu!

— Ar fi mai bine să plecați, a spus tatăl lui Lend, uitându-se la ceas.

Am ieșit după Lend la mașină, practic, țopăind de bucurie.

Am ajuns la o clădire de cărămizi, vastă și, am tras într-o parcare aglomerată. Am sărit din mașină, așteptând cu nerăbdare ca Lend să-și ia rucsacul și cărțile.

— Mai întâi, mergem la birou, ca să te înregistrezi.

Am intrat pe o ușă dublă de sticlă și două doamne vesele ne-au salutat pline de interes. Lend le-a zâmbit cuceritor.

— Am adus scutirea pentru absențe și, vreau s-o înregistrez pe invitata mea. Cred că a sunat tatăl meu, nu?

— O, da, a spus una dintre doamne, o femeie grasuță, cu părul scurt, roșu și ondulat. Ai fost bolnăvior, scumpete?

— Mda. Destul de rău.

Lend i-a dat scutirea, ea s-a uitat peste ea, apoi, a introdus niște date în computer. Pe urmă, mi-a dat un permis de vizitator pe care mi l-am prins, mai degrabă fără tragere de inimă, de tivul tricoului. Nașpa!

— OK, s-a rezolvat!

— Mulțumesc.

Aveam fluturi în stomac când ne-am întors și am ieșit pe ușă, ca să intrăm în coridorul principal.

Era uimitor! Serios, era incredibil. Școala era dărăpănată și cam murdară, dar, copiii! Adolescenți, peste tot! Adolescenți, minunat de obișnuiți, complet neștiutori! Nu fusesem niciodată înconjurată de atâția, în același timp. Lend și cu mine ne-am amestecat printre ei pe coridor și mi-am dat seama că, niciunul dintre ei nu ne observa și nu-i păsa de noi. Se împingeau unii pe alții, se salutau în gura mare, își vorbeau într-un slang pe care nu-l mai auzisem niciodată, dar, pe care, mi-am promis că o să-l învăț. Și, în mijlocul a toate astea eram eu.

Eram normală. Eram în rai.

Am cotit-o pe un coridor lateral și Lend s-a oprit, ridicând mâinile teatral:

— Îți prezint... dulapul meu.

Era de un albastru-verzui bolnăvicios, zgâriat pe la colțuri, dând la iveală stratul anterior de vopsea. Am întins mâna și am atins metalul rece.

— Așadar, e cum ți-ai imaginat și tu? m-a întrebat.

— E exact cum mi-am imaginat, ba, chiar mai mult, am șoptit, apoi, am izbucnit în râs. Serios, locul ăsta... e incredibil! Nu-mi vine să cred că vii aici în fiecare zi.

— Ciudat, pentru că mulți de-aici, inclusiv eu, își doresc, mai degrabă, să nu trebuiască să vină.

— Asta pentru că, n-aveți idee cât de mult valorează un loc normal. Acum – mi-am pus mâna în șold și m-am uitat împrejur – conform serialului Easton Heights, azi, la un moment dat, o să aibă loc o bătaie cu pumnii pentru o fată, urmată de o ceartă cu lacrimi și o păruială în baia fetelor. Să fiu pregătită pentru așa ceva? Și, mai important de-atât, să mă alătur luptei sau doar să privesc?

Lend a început să râdă.

— Mmm... mda... probabil că, asta n-o să se întâmple.

Mergem la orele mele, apoi luăm prânzul, mai mergem la câteva ore și-o să-ți dai seama că liceul e ceva extrem de plictisitor. — Nicio șansă, am spus, rânjind. Deja, mi se pare grozav!

* * *

La sfârșitul celei mai minunate zile din viața mea, eram în mașină, așteptând să se ridice bariera din parcare.

— Deci, îți place tot ce e legat de liceu? m-a întrebat Lend.

— Să vedem, m-am încruntat eu gânditoare. Istoria e plictisitoare – asta știam deja. Câteva materii sunt penibile – o surpriză simpatcă. Chiar și oamenii normali sunt ciudați – de asta

mă prinsesem deja. Nu există creaturi rele pe care să fiu nevoită să le supun cu Taser-ul – ăsta e, întotdeauna, un plus. Dap, liceul e destul de cool pentru mine.

Și, chiar așa era. A trebuit chiar să mă duc și la ora de desen. Profesoara mă scosese în fața clasei pe post de model pentru desen după natură, ceea ce, pentru mine, a fost aproape mai înspăimântător decât dacă ar fi trebuit să mă confrunt cu o cameră plină de vampiri. Cel puțin, despre vampiri știam ce gândesc.

Am ieșit din parcare și am văzut la colț un anunț care-i sfătuia pe elevi să-și cumpere biletul de bal. — Voi, încă n-ați avut balul?

— Oh, nu, cred că nu.

Lend s-a foit în scaun și a tăcut.

Oh, la naiba! Probabil că se gândește că băteam un apropo, ca să mă invite, iar acum se simțea stânjenit, pentru că, nu voia s-o facă. Jumătate din drumul spre casă l-am făcut într-o liniște totală, cu minunata noastră zi stricată. Grozavă mișcare, Evie!

— Așadar, a rostit el în cele din urmă. Vrei să... adică, e cam aiurea, dar, vrei să mergi la bal? Cu mine?

— Serios?

A ridicat din umeri, fără să-și ia ochii de la drum.

— Nu trebuie neapărat să accepți, doar că, m-am gândit că, poate, vrei să... — Da! Mi-ar plăcea!

Absolut! Adică, ar fi distractiv, nu-i așa?

Zâmbetul meu era atât de strălucitor, încât, aș fi putut să topesc gheața cu el. A zâmbit și Lend, ceea ce, m-a făcut să-nțeleg, deodată, cât de neliniștit fusese mai înainte. Nu e de mirare că fusese atât de tăcut!

— Cool! O să fie distractiv!

După-amiaza a trecut repede. De câte ori mă gândeam la bal, mă cuprindea un soi de amețală, de parcă nu era adevărat. Cu siguranță, asta nu putea să fie viața mea. Era prea uimitor totul. Aveam să merg la bal – balul meu – cu Lend.

Fete, plânsete, lupi

Cina a fost un pic stânjenitoare. De ani de zile nu mai luasem, de fapt, o masă în familie. Uneori, la Centru, Raquel sau Charlotte mânca împreună cu mine; când nu se întâmpla așa, îmi duceam mâncarea la Centrul de Procesare, dar, oricum, Lish nu putea să stea cu mine la masă.

Fără plânsete la cină. Fără gânduri la Lish.

Stacey și Luke stăteau de cealaltă parte a mesei, la capătul opus și, de câte ori îmi ridicam privirea, Stacey se uita insistent la mine, cu o expresie aflată undeva între oroare și furie. Aproape că, mă feream să intru în contact vizual cu vreunul dintre ei, acum că, știam ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost prinși de AISP.

David a vorbit la telefon în cealaltă încăpere tot timpul cât am stat noi la masă, dar, când eram aproape gata, a intrat și el și, s-a așezat greoi în scaun, cu un zâmbet obosit, dar, de ușurare, pe chip. S-a întors spre mine.

— Am reușit!

— Ce-ați reușit? l-am întrebat.

— Nu voiam să spun nimic până nu era toată lumea în siguranță, dar, indiciul tău legat de Canada a fost suficient. Am un prieten vechi care este MPC, adică monitor paranormal canadian. Ei și-au păstrat întotdeauna un anumit grad de autonomie față de AISP, deoarece, nu le convenea ca o organizație internațională să dețină drepturi asupra cetățenilor lor. El a urmărit activitatea AISP și, cu informațiile de la tine, le-a dat de urmă tuturor vârcolacilor.

M-am sprijinit de spătarul scaunului.

— De urma tuturor? Și, le-au fost scoase dispozitivele de urmărire?

David a încuviințat fericit din cap. Stacey făcuse ochii mari; nu mi dădeam seama ce voia să spună expresia de pe fața ei.

— Și, unde-or să se ducă?

Nu se puteau întoarce la vechea lor viață – AISP îi înregistrase pe toți. Le-ar fi pus din nou, imediat, dispozitivele.

— Unii dintre ei vor fi primiți ca MPC, ascunzându-se chiar sub nasul AISP. Un alt autobuz plin cu ei de-abia a ajuns în oraș și vor primi cu toții identități noi, după care, o să-i ajutăm să se stabilească undeva.

— Aici? a șoptit Stacey. Dar...

S-a auzit soneria de la ușă, Stacey s-a întors spre ușa de la intrare, albă ca varul la față.

Lend, nedumerit, s-a ridicat să răspundă la ușă. După câteva secunde, a revenit. Cu Charlotte.

— Charlotte! am exclamat eu, șocată.

Stacey s-a ridicat și a izbucnit în lacrimi, aruncându-și brațele în jurul gâtului lui Charlotte.

— Îmi pare rău! a suspinat Stacey, îngropându-și fața în umărul lui Charlotte. N-ar fi trebuit să spun niciodată toate lucrurile alea... n-ar fi trebuit, niciodată... îmi pare rău.

Lacrimile curgeau și pe obrajii fostei mele profesoare, în timp ce o strângea și mai tare pe Stacey și o mângâia pe păr.

— E OK. Serios, e OK. Și mie îmi pare rău.

Atunci m-am prins de ce mi se părea atât de familiară Stacey. Ea era acel membru al familiei pe care îl atacase Charlotte și, se simțea atât de vinovată deoarece, aceasta încercase, apoi, să se sinucidă.

David și Arianna s-au ridicat în picioare; eu și Lend i-am urmat afară, ca să le lăsăm puțină intimitate celor două surori. Simțeam în stomac un junghi de vinovăție, ascuțit și dureros. Știam că nu eram vinovată față de niciuna dintre ele. Nu eu o transformasem pe Charlotte într-un monstru, nu eu o pusesem să o muște pe sora ei. Nu eu le despărțisem atunci când aveau cel mai mult nevoie una de cealaltă. Dar, din nou, eu ajutasem AISP la fiecare pas pe care-l făcea.

— Deci, mai ai și alte vești? a întrebat Arianna, aprinzându-și o țigara, după ce ne-am strâns pe verandă.

— Știi că nu-mi place să fumezi chestiile alea, a zis David, încruntându-se.

— Mda, pentru că ar putea să mă ucidă? a rânjit ea cu amărăciune, dar, stingând țigara.

David a oftat.

— Veștile nu sunt bune. AISP a mai pierdut un centru.

— Pe care? Am întrebat, gâtuită de spaimă.

— București.

București, deci, mai ales vampiri. M-am simțit imediat ușurată, după care, m-am simțit și mai vinovată. M-aș fi simțit la fel de ușurată dacă Arianna ar fi fost una dintre victime?

— Măcar, Bucureștiul e departe, a murmurat ea.

— Atacurile sunt tot mai rele. Am să trimit departe cât mai mulți paranormali reușesc. Nu mai sunt deloc în siguranță, fiind atât de mulți aici. Nu știm cum găsește creatura locurile astea; nu ne mai putem asuma niciun risc.

— Ce-o să se întâmple cu cei care rămân? a întrebat Lend.

— O să încercăm să facem față cum putem. Pare că, are un fel de plan cu AISP, așa că, să sperăm că n-o să apărem pe radarul ei. Între timp, contactele mele or să încerce să strecoare afară cât mai mulți paranormali cu dispozitive, pe care, să-i preluăm noi.

— Și, AISP ce face? am întrebat.

Cu siguranță făceau și ei ceva ca să se protejeze și să-i protejeze și pe paranormali.

— Din câte știu până acum, se învârt ca niște oi capii, a zis David oftând. Încearcă să lucreze la un soi de plan de urgență, să facă lucrurile să se miște, dar, ei întotdeauna au fost agresorii, nu victimele. Așa că, nu știu să gestioneze situația.

— Ce putem face? a întrebat Lend.

— Tu poți să intri și să-ți faci temele.

Lend era gata să protesteze, dar, David a ridicat mâna, făcându-i semn să tacă.

— Niciuna dintre astea nu este problema ta. Și-acum, înăuntru, la teme.

L-am urmat pe Lend și m-am așezat lângă el pe canapea, în timp ce el privea supărat în cartea de matematică. Știam că se simțea frustrat, dar, de data asta eram de partea lui David. Dacă AISP nu putea face nimic, atunci, cine putea?

Auzind șoaptele din bucătărie, am devenit neliniștită. Nu știam ce să-i spun lui Charlotte, ce puteam să fac ca să repar răul pe care-l suferise. La care luasem și eu parte.

După aproximativ o oră, a ieșit împreună cu Stacey și Luke, ducând cu ei câteva valize. Stacey mi-a aruncat un zâmbet crispat în timp ce ieșea, dar, Charlotte s-a oprit. M-am ridicat stânjenită, privind în pământ.

— Charlotte, n-am știut nimic despre... îmi pare rău...

Mi-a pus o mână pe umăr, iar eu m-am uitat la ea. Ochii săi albaștri, calzi, luceau peste cei galbeni de lup.

— Te rog, nu-ți cere iertare. Acum suntem libere amândouă. Bucură-te!

S-a aplecat și m-a sărutat ușor pe obraz, apoi, a plecat, zâmbindu-mi pentru ultima dată. În acea clipă, nu mai era nicio urmă de tristețe în zâmbetul ei.

Hei, fraiero!

Mai târziu, am fost ușurată când, în sfârșit, Lend a închis cărțile; stătusem prea mult timp acolo, gândindu-mă agitată la prietenii pierduți, la vârcolaci, la atacurile tot mai furioase ale Fetei de Foc. Obosisem să mă tot simt vinovată și speriată.

— Vrei să vezi un film sau altceva?

Am fost de acord cu entuziasm și, am butonat telecomanda pe toate canalele, dezbătând meritele diverselor filme peste care dădeam. Ne-am oprit la o comedie romantică (mda, eu câștigasem zdrobitor disputa) și, eu m-am ghemuit pe canapea, în timp ce,

Lend făcea floricele de porumb. Când s-a întors, s-a așezat lângă mine, atingându-mă.

Imediat după generic, mi-a luat mâna și și-a împletit degetele cu ale mele. De data asta, după fluturașii de triumf și fericire din stomacul meu, am știut că ne țineam de mână de-adevăratelea. Și, era cel mai bun lucru care mi se întâmplase vreodată.

Oare, am mai spus cât de uimitoare era pielea lui Lend? Incredibil de moale și de netedă. Iar mâna îi era atât de caldă, încât, atingerea ei era minunată. Nu ciudată, nu o căldură înspăimântătoare ca a lui Reth, ci, doar o căldură plăcută, foarte normală. O căldură care dă furnicături și o senzație de fericire în tot corpul.

O căldură de genul, în-culmea-fericirii-mă-țin-de-mână-cu-un-tip-super-drăguț-care-îmi-vorbeștedespre-bal.

Cu degetul său mare, m-a mângâiat pe al meu.

— Ești OK? a șoptit.

Îmi plăcea că, de fapt, părea neliniștit.

M-am lipit și mai mult de el, l-am strâns de mână și mi-am așezat capul pe umărul lui.

— Da. Am zâmbit cât de larg am putut. E OK, am adăugat.

A răsuflat de ușurare și și-a lăsat capul pe creștetul meu.

Când filmul aproape că s-a terminat (cel mai bun film pe care l-am văzut vreodată – habar n-aveam despre ce era vorba în el, și nici nu-mi păsa), tatăl lui Lend a intrat în cameră. Eu am ridicat repede capul, dar, Lend nu s-a mișcat. După o secundă, în care a contemplat scena, David a zâmbit. — Mă duc la culcare. Să nu stați până târziu, mâine trebuie să mergeți la școală.

— Bine, tată, noapte bună.

— Noapte bună, am spus și eu.

Totul decursese atât de firesc. Mi-am pus din nou capul pe umărul lui Lend, dorindu-mi ca filmul ăla să nu se mai termine niciodată.

Cred că și Lend se simțea la fel, fiindcă, atunci când genericul de final a început să curgă, a zis: — Vrei să mai vezi un film?
— Da.

Puteam să spun nu?

A ales un alt film, după care, a tras o pătură de pe canapea pe picioarele noastre. Ultimele câteva săptămâni fuseseră atât de ciudate, atât de înspăimântătoare, încât, această clipă de minunată normalitate era cel mai bun lucru care apăruse în viața mea.

Pe la jumătatea filmului, ochii mi s-au închis. Când i-am deschis, lumina din cameră era diferită.

Nu mi-am dat seama ce era, până când, am înțeles că era mai strălucitoare, mai caldă – și că, nu venea de la televizor. Am ridicat capul. Vivian stătea pe fotoliu, se uita la film. Sfera ei aurie de flăcări plutea ispititor în spatele ei.

— Ce faci? am șuiert eu.

M-am uitat la Lend; fără să-și dea seama ce se întâmpla în jurul lui, privea la televizor. Apoi, m-am uitat din nou la Vivian, furioasă.

— N-ar trebui să te afli aici!

Și-a dat ochii peste cap, tolănindu-se și cocoțându-și picioarele pe măsuta de cafea. — Calmează-te, nu sunt!

M-am încruntat:

— Oh! Am adormit.

— Hm?

— Ce prostie! Nu ești reală!

A ridicat din sprâncene.

— Nu sunt? Of! Și eu care credeam că în sfârșit ne înțelegem!

— Nu există, e doar creierul meu care, încearcă să priceapă tot ce s-a-ntâmplat.

— Uau! OK! Mi-a zâmbit, cu o ușoară sclipire răutăcioasă în ochii ei palizi. Și, cum să-ți dovedesc? Mai ai chestia aia ca un telefon, de la AISP?

— Nu știu.

Nu-mi plăcea cum evoluau lucrurile.

— Găsește-o și uită-te la mesaje.

Stomacul mi s-a chircit de nervi. Toate astea erau ridicole – era un vis. — Dacă ai fi reală, acum ar trebui să fiu teribil de înspăimântată.

— De ce?

— Pentru că ești nebună, bântui pe-aici și omori oamenii.

— Nu omor oameni.

— I-ai omorât pe Lish și pe Jacques, și pe toți vampirii ăia.

— Mda, ultima dată când i-am verificat... nu erau oameni.

— Nu contează. Și, n-ai vrea să-ți miști de-aici chestia aia luminoasă? Mă dor ochii.

Adevărul era că, nu voiam decât să mă uit la sferă. Dacă mâna lui Lend nu m-ar fi ținut ferm pe canapea, m-aș fi dus s-o văd.

A râs.

— Ești atât de ciudată! N-ai primit și tu mai multă lumină?

— Nu! Nu mai vreau!

Ochii mei, zăbovind la masa aia scânteietoare, probabil că, mă dădeau de gol.

— Ei bine, ești mai strălucitoare ca înainte. Am crezut că știi.

M-am uitat în jos. Cămașa mea dispăruse, iar eu stăteam acolo, doar în sutien. Și da, inima mea strălucea mai tare.

— Ciudat, am spus, referindu-mă atât la dispariția cămășii, cât și la flăcările care, acum erau și mai vii. M-am uitat la Lend, panicată de goliciunea mea, însă, el privea mai departe la televizor. M-am întors din nou spre Vivian. N-am făcut nimic. Și, știi că Reth n-a mai venit pe-aici.

Vivian a ridicat din umeri. Continua să se uite la film.

— Nu poți să mergi la infinit pe cont propriu, să știi.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, deja e un miracol că mai exiști. Când ei te-au creat, nu ți-au dat decât foarte puțin timp.

— Stai puțin... m-au creat?

Și Reth îmi spusese același lucru.

— Vrei să spui, părinții noștri? am continuat. I-ai cunoscut?

— Deci, tot nu mă crezi că sunt reală, în schimb, vrei să-ți răspund la întrebări. Să recunoaștem, știi că totul e adevărat. Oricum, ce te face să crezi că noi două am avut părinți?

M-am încruntat, luptându-mă cu panica:

— Nu fi fraieră! Sigur că am avut. Altfel, cum am putea să fim surori?

— Suntem două de același fel. Îmi imaginez că asta ne unește, nu?

— Bine, domnișoară Două-de-același-fel și, atunci, ce suntem noi?

— Cele Pustii. Nu ți-au spus nimic?

— Cine? Aproape că am țipat acum.

Era atât de frustrant, iar tentația flăcărilor din spatele ei mă călca pe nervi. Le voiam pentru mine.

— Nu-i de mirare că ești așa de confuză. Ce, silfi te-au pierdut pe când erai bebeluș, sau, ce? Mi-a văzut privirea goală și a început să râdă. Te-au pierdut! O, asta-i bună! Trebuie să-i iubești pe silfi. Idioții! Uite cum a încercat Curtea să mă asmută împotriva ta, într-un soi de confruntare de pomină, iar tu habar n-ai de nimic!

— Am crezut că nu-i știi pe silfi.

— Nu, am spus că n-am luat niciodată un suflet de la un silf. Nu mă lasă să-i ating – nu sunt chiar așa de fraieri. Oricum, ce vreau să spun este că, oare, cui îi pasă de silfi? Ei încearcă întotdeauna să-și bage nasul în treburile altora, să aranjeze lucrurile astfel încât, să se potrivească întocmai cu micile lor poezii stupide. Tu și cu mine, noi contăm. Așa că, dă-i naibii pe silfi și, hai să fim o familie.

Mi-a zâmbit și, expresia ei era, în același timp, blândă și un pic nebună.

Despre ce vorbea? Fusesse crescută de silfi? Și, de ce naiba flăcările ei nu încetau să se unduiască, să mă atragă?

— Nu știu. Am închis ochii: Nu înțeleg nimic din ce-mi spui. Și, nu-mi place ce faci. — Maturizează-te, Evie!

Mai bine te hotărăști dacă vrei să rămâi în viață.

— Ai de gând să mă omori?

Am deschis ochii și m-am uitat la ea furioasă.

— Nu, fraiero. O să te omori singură, dacă nu pricepi situația. M-am plictisit. Plec. Dar, verifică-ți comunicatorul, apoi, sună-mă. Ne vedem data viitoare... treze.

Mi-a zâmbit, apoi, flăcările aurii au fost absorbite de trupul ei. Mi-am dus mâna la ochi să mă apăr de lumina ei dureroasă. Nu știam dacă lacrimile ivite erau de la strălucirea flăcărilor sau pentru că-mi doream atât de mult ca ele să mai rămână. Să vină la mine, să mă încălzească.

— Evie?

— Da?

Am deschis ochii, clipind, ca să mă obișnuiesc cu lumina. Nu mai era nimic... nici măcar lumina de la televizor.

— Ar trebui să mergem la culcare, a șoptit Lend. Cred că, ai adormit.

— O, da.

Am scuturat din cap, încercând să-mi scot din minte visul înșelător.

— Ești OK?

— Ce? A, da, sunt OK. L-am strâns de mână, străduindu-mă să zâmbesc. Chiar sunt OK.

Nu voiam nimic mai mult decât să urc scările cu Lend, poate chiar să ne sărutăm, dar, nu reușeam să-mi scot visul din cap. I-am urat iute noapte bună, ca să-mi ascund tulburarea și, m-am dus în camera mea. Când mi-am scos cămașa, am riscat și, m-am uitat în jos. Era, probabil, puterea sugestiei, dar, inima mea părea să strălucească mai tare. Frustrată, știind că era o prostie și

simțindură vinovată, am așteptat până când l-am auzit pe Lend că-și închide ușa, apoi, m-am strecurat înapoi pe scări, în bucătărie.

Eram sigură că nu era acolo comunicatorul meu, eram sigură că David era suficient de suspicios încât să-l ascundă, dar, oricum l-am căutat. Și, în cele din urmă, l-am găsit, într-un sertar plin de obiecte de bucătărie.

L-am scos de-acolo.

— E ridicol! am șoptit.

N-avea ce să fie ciudat acolo, pentru că, visele mele nu erau reale. M-am uitat la ecran. Aveam douăsprezece mesaje noi. Ultimul sosise cu vreo două minute în urmă, de pe comunicatorul lui Raquel. Niciunul de la Vivian – Vivian care, nu era reală, ci, doar o plăsmuire a imaginației mele, nu adevărata Fată de Foc. Am clătinat din cap, ușurată. Atunci, mi s-a făcut brusc dor de Raquel. Nu aveam de gând să-i răspund, pentru că asta i-ar fi arătat unde mă aflam; dar, voiam să văd ce-mi scrisese, să mă asigur că era OK. Am deschis mesajul.

N-ar fi trebuit s-o fac.

„Hei, fraiero” scria în el. „Unde vrei să ne întâlnim? Cu drag, Vivian.”

Ce nu știi tu

Am aruncat comunicatorul cât colo, de parcă mi-ar fi ars mâinile. Era adevărat – chiar vorbisem cu Vivian. De ce nu-i dădusem mai multă atenție când îmi spusese ce eram noi? Și-mi mai spunea că eu eram pe moarte, sau că, aveam să mor, sau că...

M-am așezat și mi-am pus capul pe masă. Era foarte, foarte rău. Incredibil de rău. Nu doar că ucigașa aia paranormală știa mult mai multe decât știam eu și mi se putea strecura în minte pe furiș, dar, mai părea să gândească și că trebuie să fim împreună. Și, bineînțeles, că și silfii erau amestecați în asta.

Ce biiiiip eram eu?

Cele mai îndepărtate amintiri ale mele erau din sistemul de adopții. Poliția mă găsisse rătăcind, dezbrăcată și singură, într-un parc, pe când aveam trei ani. N-au găsit niciodată nicio pistă, așa că, am intrat sub protecția statului. Dar, dacă... Dar, dacă nici nu avusesem părinți? De unde veneam eu?

— Minte, am șoptit pentru mine, cu fruntea sprijinită de tăblia mesei. E nebună. Nu suntem la fel.

— Evie!

M-am ridicat, șocată și speriată. Tatăl lui Lend stătea în pragul bucătăriei.

— Nu poți să dormi?

— Nu, nu, nu pot să dorm.

M-am întrebat dacă trebuia să-i spun. Dar, el mă plăcea, avea încredere în mine. Ce-ar fi făcut cu toții dacă ar fi aflat că acea creatură de care erau îngroziți era sora mea? Că aș fi putut să fiu și eu exact la fel ca ea? Ochii mi s-au umplut de lacrimi. De ce nu puteam să fiu, pur și simplu, normală?

— Mda, nici eu.

Și-a pus un pahar de apă și s-a așezat la masă, în fața mea.

— Am o întrebare, i-am spus.

Mă întrebam cum puteam să primesc răspunsuri fără să dezvălui nimic. Asta, în cazul în care David chiar ar fi avut niște răspunsuri. Aveam sentimentul că, acum, eu știam mai mult decât oricine altcineva de-aici; iar ce știam nu însemna prea mult.

— Reth știa versurile din poemul ăla despre Vi... despre fata care face chestiile astea. E un fel de profeție a silfilor?

— Le știa? Interesant! David avea un aer gânditor: Reth este un silf al Luminii sau al întunericului?

— Poftim?

Un alt lucru pe care nu-l știam. Grozav!

— Există două tipuri de silfi – două Curți. Ai Luminii și ai Întunericului. N-ai aflat asta? — N-am auzit în viața mea de-așa ceva.

S-a încruntat.

— Te-au pus să lucrezi cu silfii, dar, nu ți-au vorbit despre diferențele dintre ei? Nu te-au învățat despre magia sau știința silfilor?

Am ridicat din umeri:

— Nu prea. Raquel nu mi-a răspuns la multe dintre întrebările pe care i le-am pus. Întotdeauna îmi spunea că toate lucrurile astea nu sunt importante, atâta vreme cât știam numele silfilor. — Dar, ei lucrau doar cu silfii Luminii, nu?

Am ridicat din nou din umeri.

— Cred că, se descurcau cu ce găseau.

S-a rezemat de spătarul scaunului, frecându-și fața cu un gest obosit, la fel cum făcea și Lend.

— Idioții!

— Nu zău? Deci, care-i diferența dintre ei?

— Ei bine, mulți silfi sunt mai independenți și nu se implică activ în viața Curților, însă, silfii se împart în două grupuri de bază. Silfii Luminii sunt silfii buni – buni la modul relativ, desigur. Căci, și ei sunt în stare de mici răutăți. Dar, cei ai întunericului sunt, de-a dreptul, răi.

— Oh, atunci este clar că Reth e un silf al întunericului. L-ați văzut. El e cel care a adus Fata de Foc la Centru.

— Și care știe despre profeție. Hmmm... Mă întreb dacă, nu cumva, e implicat. Intuiția zânei banshee se adevărește, din moment ce, ea anunța moartea.

Am încuviințat din cap, prefăcându-mă că pricepeam despre ce vorbește, dar, apoi, mi-am adus aminte că Lend spusese că avea informația de la o zână banshee.

— Și, a mai spus ceva Reth. Mi-am mușcat buzele – venise vremea să mint. A spus ceva despre a fi gol, pustiu. A spus „Cea Pustie”.

M-am uitat la el să-i văd reacția, dar, părea nedumerit.

— Nu știu. Nu-mi spune nimic. Silfii operează la un nivel diferit de-al nostru. Pentru noi, planurile pe termen lung se întind pe câțiva ani, pe când ei, plănuiesc lucrurile pentru câteva secole. Cei mai mulți dintre ei își vâra nasul în treburile oamenilor, dar, toți nemuritorii autentici sunt ruși de felul în care măsurăm noi timpul. Uite, de pildă, Cresseda. Mi-a zâmbit cu tristețe: încearcă să obții de la ea un răspuns direct, despre orice. Pur și simplu, ea nu înțelege ce înseamnă imediat, ca noi. E ca și cum, mintea ei funcționează pe un alt plan. Totuși, luăm și noi ce putem.

— Mda.

Cresseda! Poate că, ea reușea să-mi răspundă la întrebări. Trebuia să aștept până se făcea dimineată, căci, n-aș fi putut să găsesc calea pe întuneric, însă, speram că ea o să mă mai lămurească în unele privințe.

Și totuși, mai era ceva. Mesajul de la Vivian venise de pe comunicatorul lui Raquel. Nu știam ce înseamnă asta, cum îl trimisese, dar, nu putea să fie ceva de bine.

— Aăă, am început eu, cu privirea fixată pe masă, știu că e posibil să nu vă prea placă de Raquel – am simțit cum îmi tremură vocea când i-am rostit numele – dar, a fost întotdeauna foarte bună cu mine. Și, sunt îngrijorată că ar putea să... Ați aflat ceva despre ea până acum?

David a zâmbit, s-a ridicat în picioare și m-a bătut pe umăr.

— Voiam să-ți spun mâine-dimineată. Știu sigur că Raquel trăiește și e OK.

— Serios?

M-am uitat la el, cu lacrimi de ușurare în ochi. Chiar dacă mă făcuse să mă simt atât de frustrată și mă dezamăgise atât de rău, era cea mai apropiată persoană pe care o aveam. Știind că era în siguranță, parcă mi se luase de pe umeri o povară uriașă. — Ați putea să...

Aș fi vrut să-i trimit un mesaj. Ceva, orice, ca să știe că sunt OK.

Dar, probabil că, era dezamăgită de mine. După tot ce făcusem – pierdusem brățările de urmărire, iar Vivian se folosise de ele ca să ne păcălească și să pătrundă în Centru, îl eliberasem pe Lend și fugisem, în loc să respect protocolul, nu mă întorceam acum, când eram în siguranță – nu, n-ar fi fost fericită să aibă vești de la mine. Cel mai bine era s-o las în pace.

— Dacă pot să ce?

— Nimic. Am schițat un zâmbet: Doar mă bucur că e OK. Sunteți sigur?

— Foarte sigur. Acum o să încerc să adorm. — Oh, da, și eu la fel.

Câteva ore mai târziu – care mi s-au părut lungi și în care am fost agitată și nu m-am putut gândi la nimic – zorii au sosit, în sfârșit. Eram epuizată și furioasă. Ar fi trebuit să stau întinsă în pat, trează, peste noapte, pentru că eram prea surescitată de ceea ce simțeam pentru Lend ca să dorm – nu din cauză că eram îngrozită și paranoică din pricina înfiorătoarei mele surori și a micii sale vizite din vis. Pe la șapte, Lend a bătut la mine la ușă.

— Da?

A aruncat o privire înăuntru. Dumnezeuule, era adorabil!

— Salut... Vrei să mai mergi și azi cu mine la școală? Azi avem ore doar o jumătate de zi. — Nu mă simt prea bine.

Speram că-și dădea seama cât de mult regretam. Dar, asta era singura mea șansă să o văd pe mama lui, fără să trebuiască să le răspund la întrebări lui David și lui Lend. Nu eram pregătită să mi se pună întrebări.

— O, sigur că da. Leneșo! Mă întorc înainte de prânz.

Mi-a zâmbit și m-am simțit ca și cum eram cea mai rea persoană din lume.

— De-abia aștept, i-am răspuns, zâmbind la rândul meu.

Am ascultat până când am fost sigură că nu mai era nimeni acasă, apoi, mi-am aruncat pe mine o geacă. L-am strecurat pe

Tasey în buzunar. Lend și tatăl lui, probabil că, erau liniștiți că Reth fusese alungat de Cresseda, dar eu, nu puteam să risc.

De data asta, drumul mi s-a părut mai scurt, probabil pentru că eram neliniștită de ce avea să-mi spună Cresseda. În plus, fiecare crenguță care trosnea mă făcea să tresar, fiind sigură că Reth – sau, și mai rău, Vivian – avea să apară furișându-se printre copaci.

Când am ajuns pe malul iazului, m-am oprit, consternată. N-aveam nici cea mai vagă idee cum să o fac să apară. Lend aruncase cu o piatră, care sărise de mai multe ori pe suprafața apei, dar, eu nu eram în stare de asta nici ca să-mi salvez viața. Încruntându-mă, am ridicat o piatră care părea să fie bună ca să imit mișcarea din încheietură a lui Lend. Am fost răsplătită cu o plescăitură cât se poate de lipsită de eleganță. Piatra nu sărise deloc. Am încercat din nou; ghinion. Avea să fie o dimineată lungă. După ce am mai aruncat patru pietre, eram gata să mă dau bătută, când, mijlocul iazului a început să se agite.

Cresseda s-a format sub ochii mei. Gheața aproape că dispăruse și, de data asta, ea era mult mai aproape de mine.

— O, mmm... bună!

— Evelyn, a spus ea cu glasul ei melodios.

— Mă întrebam dacă, n-ați putea, cumva, să-mi răspundeți la câteva întrebări.

M-a privit, tristă și gravă.

— După cum am mai spus, tu nu aparții căii apelor. Calea ta e cea a spiritului și focului. — Da, dar știți ce înseamnă Cea Pustie?

— Tu ești Cea Pustie.

OK, asta nu mă ajută prea mult.

— Da, dar, ce înseamnă asta? Ce vrea să spună?

— Încă nu s-a stabilit. Încă ai de ales, pentru că, nu ai fost umplută.

Vocea mi s-a gătit, iar din ochi mi-au țâșnit lacrimi.

— Și, ce se întâmplă dacă nu vreau să fiu umplută?

— Nu ne putem schimba natura.

Ca și cum ar fi vrut să-mi demonstreze asta, mi-a zâmbit trist și a întins o mână spre mine. Am întins și eu o mână, ezitând, atingând-o pe a ei. Mâna mi-a trecut prin mâna ei.

— Nu vreau să fiu nimic.

Lacrimile îmi curgeau acum din plin.

— Nu vreau să fiu ca ea, ca Vivian. Nu vreau să fac rău nimănui. Oare, o să fac rău oamenilor?

— Nimeni nu te poate obliga să faci asta, copila mea. Ești prinsă între două lumi, la fel ca Lend al meu. Îți vei dori focul, îți vei dori să fii umplută. Este natura ta. Sper că n-o să capitulezi, dar, ea e mai puternică decât tine.

Mi-a zâmbit, întinzând mâna spre mine, de parcă ar fi vrut să-mi șteargă lacrimile.

— Agață-te de ceea ce este bun în viața ta. Fii bună cu fiul meu. Apoi, apa a alunecat în jos, pierzându-și forma, iar ea s-a cufundat din nou în iaz.

M-am întors spre casă, simțindu-mă înfrigurată și mai singură ca niciodată. Nu-mi spusese prea multe de care să mă agăț. Încă nu pricepeam cine erau Cei Pustii și de ce eu eram una dintre ei. Eram deprimată și mă întrebam dacă, nu cumva, ar trebui s-o caut imediat pe Vivian. Ea părea să fie singura care știa ce se întâmplă.

Dar, atunci m-am gândit la ceea ce-mi spusese Cresseda – eu și Lend eram la fel, prinși între două lumi. Și, chiar dacă ea știa ce eram eu, nu încerca să mă omoare sau să-mi spună să stau departe de fiul ei. Pasul mi-a devenit mai ușor când m-am gândit la asta. Cresseda nu considera că eram periculoasă, iar eu aveam să iau ceea ce puteam. Tot restul, legat de Vivian și silfi, n-avea decât să meargă înainte, fără mine. Nu-mi păsa.

OK, de fapt, îmi păsa mult și, încă îmi făceam griji, într-un fel obsesiv, pentru toate astea, dar, naveam de gând să mă las implicată. Legătura mea cu Vivian nu avea importanță. Eu nu eram ca ea; nu-mi păsa că eram pustie. Singurul lucru de care

voiam să mă umplu era gândul plin de fericire că-l țin pe Lend de mână.

Minciuni și șarade, mâna îmi arde

Am deschis ochii clipind des, panicată – întreaga lume se cutremura. Lend râdea, continuând să sară la capătul patului. Am înșfăcat perna și am aruncat-o-n el. A prins-o și s-a așezat pe pat, cu picioarele încrucișate, în fața mea.

— Leneșo! a zis el.

M-am ridicat, mijindu-mi ochii.

— Hei, asta e prima mea vacanță de când aveam opt ani. Lasă-mă-n pace!

— Bine. Dar, azi a fost plictisitor la școală fără tine. Nimeni nu era înnebunit după vestiare sau chestii de-astea.

— Sunt toți niște fraieri.

S-a uitat în jos, spre cuvertură.

— Mă întrebam dacă, nu vrei să ieșim în seara asta cu câțiva prieteni de-ai mei. Se duc la pizza.

Am sărit în sus.

— O, Doamne, e-o întâlnire adevărată? Cu adolescenți adevărați?

— Mă tem că, da.

M-am aruncat către el și l-am cuprins cu mâinile pe după gât.

— Pare un vis devenit realitate.

Și-a pus mâinile pe spatele meu.

— Știi că, e foarte ușor să te faci omul fericită?

— Dar... o, nu! M-am tras înapoi, ca să pot să mă uit la el; nu și-a mișcat brațele. Ești pedepsit! Ai de gând să sari pe geam și să furi o mașină?

— Da, căci, nu sunt normal, iar ăsta e unul din filmele tale. L-am întrebat deja pe tata. A zis că e

OK.

— Dumnezeule, ce disciplină aspră, nu?

— Cred că se bucură că, în sfârșit, fac și eu lucruri normale. Întotdeauna a fost îngrijorat că sunt prea izolat.

Am zâmbit, tristă că, pentru mine nu exista nimeni care să-și facă griji că nu aveam o viață socială destul de bogată. Ei, desigur, Raquel își făcea griji să nu mor într-o misiune sau că, nu mi-am făcut tema la franceză (poate că, nu chiar în ordinea asta), dar, când era vorba de chestii de-astea emoționale, era, întotdeauna, destul de distantă. Sper că, David știa ce spune când afirma că Raquel era OK.

— Ce-i?

— Cum adică, ce-i?

— Te îngrijorează ceva.

M-am uitat în ochii lui adevărați și am încercat să zâmbesc. Nu voiam să vorbesc acum despre Raquel. Știu că puteam s-o fac, dar, era mai ușor să mă concentrez la lucrurile care mă faceau fericită și care, cu siguranță, nu includeau grijile despre cum îi luase Vivian comunicatorul lui Raquel. — În ultimul timp îmi fac o grămadă de griji.

— Pot să te-ajut cu ceva?

— Poate. Dar, o să vorbim mai încolo despre asta, OK? Am o întâlnire pentru care trebuie să mă pregătesc.

— Și-o să-ți ia trei ore ca să te pregătești?

— Nu știu. Partenerul meu arată al naibii de sexy – aș face bine să arăt și eu grozav.

A râs, mi-a dat drumul și, s-a dat jos din pat.

— Da, și partenera mea la fel. Poate că, ar trebui să mă schimb. A scânteiat, făcându-și părul blond și ochii albaștri. Ce zici? Chipul ăsta mă face să arăt gras?

Am râs.

— Poate că, diseară devii asiatic?

Iar a scânteiat, transformându-se într-un chinez drăguț.

— E mai bine așa?

— Hmmm... nu știu, nu prea e pe gustul meu.

— Care-i gustul tău?

Când își schimba forma, își modifica și vocea. Mă enerva, ca de obicei.

— Îmi plac băieții de culoarea apei.

S-a uitat în jos, în pământ.

— Chiar îți place de mine cum arăt? Nu te... nu știu... nu te sperie?

M-am ridicat și mi-am pus mâna pe obrazul lui, concentrându-mă să privesc dincolo de farmecele de la exterior.

— Îmi place cu adevărat cum arăți. Niciunul dintre chipurile pe care le porți nu se compară cu al tău.

S-a încruntat la mine, emoționat. Apoi a scânteiat și, culorile i s-au scurs din trup, rămânând doar el. Nu-l mai văzusem așa, de când fusese inconștient. Uitasem cât de uimitor era. Am zâmbit, ținându-mi încă mâna pe obrazul lui – textura pielii sale se schimbase, era și mai netedă, și mai catifelată, dacă asta era posibil.

— Iată-te!

Dacă mă concentram asupra ochilor lui, cu vederea periferică îi cuprindeam tot chipul; doar când încercam să mă uit la altă trăsătură, fața părea să-i dispară.

— Iată-mă! a spus încet, cu vocea sa reală.

Era ca a mamei lui, dar mai bogată și cu un ton mai uman, mai caldă și mai familiară. Exact ca atunci când te lăsa să aluneci într-o cadă cu apă caldă, în timp ce afară e frig; nu-mi puteam imagina o voce mai frumoasă.

— Cred că, ar trebui să știi, i-am spus eu, prefăcându-mă că mă încrunt, că n-o să-mi mai placă niciuna din celelalte voci ale tale, acum că am auzit cum sună vocea ta adevărată.

A răs, iar mie mi s-au înmuiat genunchii. Căldura pe care Reth o răspândise în mine era nimic față de cum mă simțeam cu Lend, cum mă făcea râsul lui să mă simt.

— Ești incredibilă, știi asta, Evie?

— Îmi cam imaginez.

Râzând poznașă, mi-am luat mâna de pe fața lui și l-am cuprins de gât cu ambele brațe.

Mi-a pus o mână pe spate, trăgându-mă mai aproape de el, apoi, m-a mângâiat cu degetele pe obraz. Eram pe cale să-mi pierd răsuflarea, aproape speriată că sărutul, la care visam de-atâta vreme, urma să aibă loc. Buzele noastre erau doar la câțiva centimetri depărtare. Apoi, chipul i-a devenit serios, iar buzele ni s-au apropiat.

Am închis ochii, topindu-mă în acest sărut. Buzele lui... oh, biiiip, buzele lui... și, chiar când mă gândeam că pielea lui era cel mai catifelat lucru din lume! Și calde, incredibil de calde! Simțeam că plutesc; nu-mi venea să cred că eram acolo, că mă sărutam cu Lend – și, era cel mai grozav sărut posibil.

După câteva secunde, m-am întrebat dacă, nu cumva, trebuia să fac și altceva. Nu mai făcusem asta niciodată până atunci. Și Lend, probabil că, se gândea la fel, pentru că, încet, și-a mișcat buzele. Am făcut și eu la fel și, am rămas acolo, în camera lui, încercând să aflăm cum trebuia să ne sărutăm.

A fost absolut uimitor.

Aș fi putut să fac asta toată ziua. Cum, Dumnezeu, de nu mă mai sărutasem niciodată cu nimeni până atunci? După ceea ce a părut o veșnicie, ne-am desprins buzele. Lend s-a uitat la mine.

— Ești sigură că ăsta a fost primul tău sărut? m-a întrebat cu vocea lui minunată, privind-mă cu falsă suspiciune.

— Dar al tău?

Oh, nu! Dacă am făcut ceva greșit?

A râs.

— Mda. Dar, mi-ar cam plăcea s-o mai facem.

I-am răspuns aplecându-mă spre el și lipindu-mi din nou buzele cu putere de ale lui.

Tocmai începuserăm să ne prindem care era șpilul, când, un ciocănit în ușa ne-a făcut să sărim în sus.

— Deschide, te rog, a spus tatăl lui Lend prin ușa închisă.

— Hm, da, îmi pare rău, tată, a spus Lend.

A început din nou să prindă culoare și s-a întors la înfățișarea lui simpatcă obișnuită. Deschizând ușa, a zâmbit stânjenit.

— Îi povesteam despre ce-o să facem diseară.

— De patruzeci și cinci de minute? a ridicat tatăl său din sprâncene.

Dumnezeule, așa de mult timp trecuse? M-am înroșit pâ-n vârful urechilor, dar, Lend doar a râs.

— De ce nu veniți voi amândoi la parter, să stați de vorbă?

— Sigur că da.

Lend mi-a întins mâna, iar eu i-am prins-o, încă încurcată. Am petrecut următoarele două ore într-o stare de neliniște buimacă. Era suficient să-mi amintesc că ne sărutaserăm – mă sărutase și pe mine cineva! – că, imediat amețeam din nou.

În sfârșit, a venit vremea să plecăm. Pe drumul cu mașina, Lend părea mult mai fericit și mai relaxat ca niciodată, glumind pe seama faptului că mă plătise ca să ies cu el.

Pizzeria era grozavă – aglomerată și zgomotoasă, cu o lumină palidă și cu mese lungi și bănci. John, un tip deșirat, cu păr roșcat, pe care l-am recunoscut de la școală, ne-a făcut cu mâna de la o masă aflată în fundul sălii, lângă automatele cu jocuri. Cu el mai erau vreo cinci tineri, din care, cunoscusem deja vreo doi.

O fată pe care n-o știam, s-a agățat de brațul lui Lend, foarte entuziasmată că-l vedea. Drăguță, cu părul foarte închis la culoare și, machiată prea mult. Nu-mi plăcea felul în care se uita la el, felul în care se apleca spre el, exploatându-și la maximum decolteul adânc. M-am apropiat mai mult de Lend, dorindu-mi să ne ținem de mână. Oricum, eu avusesem de-a face în viața mea cu prădători de noapte pe care ea nu și-i imagina nici în cele mai rele coșmaruri ale ei. Nu mă intimidă. Prea mult.

— Lend, te-ai întors! a spus ea. Sunt așa de bucuroasă, am fost îngrijorată rău pentru tine! Cred că, ai fost tare bolnav. Am încercat să-ți aduc niște fursecuri, dar, tatăl tău mi-a spus că ai o boală contagioasă.

— Mda, acum mi-e mai bine.

Lend i-a zâmbit politicos.

Fata nu-mi aruncase nici măcar o privire. Era ca și cum, încerca să mă facă să dispar prin simpla hotărâre de a-mi ignora prezența. În cele din urmă, când și-a dat seama că Lend n-o să mai adauge nimic, s-a uitat la mine schițând un zâmbet.

— Ea cine e?

— Sunt Evie.

— Bună, Eu sunt Carlee. Sunteți veri sau, cam așa ceva?

Când a spus asta, părea plină de speranță.

M-am întors spre Lend, uitându-mă la părul lui brunet și la ochii căprui-închis.

— Uau! Habar n-aveam că semănăm așa de mult.

— Deci, sunteți! a zis ea, aproape râzând de ușurare.

M-am simțit prost.

— Nu, nu suntem deloc rude, a zis Lend. Evie tocmai s-a mutat în cartier.

I-a căzut fața. Biata de ea! Totuși, era o tipă de gașcă, trebuie să recunosc. A afișat un zâmbet strălucitor:

— O, grozav!

Ne-am așezat și, Lend m-a cuprins cu brațul. Toți cei aflați la masă au rămas cu gurile căscate.

— Frate, a zis John, clătinând din cap. Până acum am fost sigur că ești gay.

Am clipit cu un aer inocent.

— Îmi pare rău, John. Ești dezamăgit?

Toți au râs, iar John a rânjit larg.

— Poate, puțin, a răspuns, mutându-se pe partea liberă a lui Lend și lipindu-se de el.

— Oh, ia mâna de pe mine!

Lend l-a împins de pe bancă. După asta, făceam și eu parte din grup. Eu! Să fac parte dintr-un grup! Crezusem că ziua anterioară fusese cea mai bună zi din viața mea, dar, ziua de azi era de un milion de ori mai bună. La școală, fusesem doar un vizitator de pe margine, dar, aici, eram chiar împreună cu ceilalți, eram acceptată.

Nu s-a mai petrecut nimic deosebit (în afara faptului că am stat aproape de Lend, de care-mi plăcea mai mult decât îndrăzneam să recunosc). Dar, alături de acești adolescenți ridicoli, stupizi, mă simțeam ca acasă. Desigur, tresăream ori de câte ori trecea prin raza vederii mele periferice câte o tipă blondă și, simțeam fiori reci când mi se părea că văd pe cineva care semăna cu Reth, dar, nimeni nu a observat cât de agitată eram. M-am asigurat din nou că-l aveam pe Tasey în geantă, iar în buzunar simțeam greutatea pumnalului de fier. Lucrurile aveau să fie OK.

Pe măsură ce seara înainta, Carlee părea să nu mai fie atât de dezamăgită și, începuse să flirteze fățiș cu John, ceea ce, era o ușurare.

— Ai un păr cu adevărat drăguț, mi-a spus ea, când John s-a ridicat ca să joace un joc.

— Oh, mersi, i-am răspuns, sincer încântată. Îmi place lăncișorul tău.

Mi-a zâmbit și, în timp ce Lend mă ținea pe după umeri, iar în mine creștea speranța că o să am și eu prieteni, m-am simțit în culmea fericirii. Nu exista nicio presiune, nimeni căruia să trebuiască să-i raportez, nimic ce trebuia să fac neapărat.

Pentru prima dată în viața mea, eram doar o adolescentă.

Când am ajuns acasă, n-am intrat înăuntru imediat, ci, ne-am plimbat un pic printre copaci. Lend era uimitor în întuneric – categoric, era ceva luminiscent în înfățișarea lui, încheietura mea era ca o flacăra deschisă, dar, am ignorat-o, în timp ce, culoarea lui Lend dispărea; ne-am sărutat până când mâinile mi s-au făcut

atât de reci, că, mă dureau. Când au început să-mi clănțane dinții, s-a tras deoparte, râzând:

— OK, e timpul să intrăm. M-a cuprins cu brațul, în timp ce ne îndreptam spre casă. Evie!

— Da?

— Voiam doar să... Mă bucur că putem să fim noi înșine unul față de celălalt. Simt că pot să fiu absolut sincer cu tine. Nu mi s-a mai întâmplat asta înainte.

Stomacul mi s-a înnodat. El era, în sfârșit, sincer. Dar eu, ce făceam, ieșind în oraș cu adolescenți normali și prefăcându-mă că eram și eu ca ei? Lend îmi arătase cine era el cu adevărat, dar, nu avea nicio idee cum eram eu.

Deodată, întreaga zi nu mi s-a mai părut ca cea mai bună din viața mea, ci, mai degrabă, cea mai mare minciună din câte spuseseam eu vreodată.

Împreună, dar, atât de singură...

Am ieșit cu Lend din nou în pădure și ne-am sărutat. Era noapte, dar, eu puteam să văd perfect.

— Uau! a făcut Vivian, iar eu m-am uitat la ea, după care, înapoi la mine și Lend.

Uitându-mă de departe la noi, cum ne sărutam, m-am întristat, din cine știe ce motiv, de parcă nu mai eram eu înșămi. Ca și cum, nu începusem vreodată să fiu eu înșămi.

— Uită-te la voi doi!

Am ridicat din umeri, stând stânjenită acolo și uitându-mă cum mă sărutam cu Lend.

— Chiar îmi place de el, am spus.

— Evident. Vivian s-a încruntat: Ce este el?

— Nu-i treaba ta ce e el.

— Nu, serios! Este diferit.

— Dap. Și e al meu.

Vivian a râs.

— O, calmează-te! N-o să încerc să-ți fur iubițelul. N-o să fie nevoie.

— Ce vrea să însemne asta? m-am încruntat eu la ea.

— Chiar crezi că o să rămână cu tine când o să afle ce ești? N-o spusese cu cruzime. De fapt, avea aerul că-i părea rău pentru mine.

— Și el mă place, am spus, dându-mi seama cât de patetic suna asta.

— Nu ești ce crede el că ești. Nu ești una dintre ei. Poți să te prefaci – să te prefaci că ești normală, să te prefaci că ești paranormală – dar, în cele din urmă, nu contează. Noi nu suntem nimic, a spus ea și, chipul îi era gol.

— De ce o faci? am întrebat-o încet. De ce-i omori?

— Nu-i omor. Îi las să plece.

— Dar, nu trebuie să-i omori.

S-a uitat la mine, iar ochii ei pali erau plini de tristețe.

— Asta suntem noi, Evie. Asta trebuie să facem. Lasă-i să plece, eliberează-i. Nu aparțin acestei lumi. Și, dacă nu le-aș lua sufletele, aș muri.

— Chiar le iei sufletele?

A ridicat din umeri.

— Suflete, spirite, energia vieții, tot aia-i. E nevoie de o cantitate uriașă de energie pentru a susține viața, iar paranormalii trăiesc mult, foarte mult. Asta iau eu. Îmi imaginez că este o situație în care toată lumea câștigă. În final, ei primesc un bilet de ieșire din această lume mizerabilă și rece, iar eu primesc ce-mi trebuie ca să merg mai departe.

— Dar, eu nu fac asta, iar eu nu sunt moartă și nici nu sunt pe moarte.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Azi ești din nou mai strălucitoare. Fie că te-a vizitat silful ăla, fie că iei lumina din altă parte. Noi nu avem un suflet propriu, Evie.

— Eu am suflet, am spus cu disperare.

— Facem amândouă parte dintre Cei Pustii – la fel ca micile păpuși de porțelan, goale pe dinăuntru. Nu putem continua pe cont propriu. Când am fost create, nu ne-au dat decât un pic de suflet. Atât de puțin. Chiar și oamenii au suflete mai strălucitoare decât noi, iar ale lor sunt așa de jalnice că, nici nu merită menționate. Nu te-ai întrebat niciodată de ce ești atât de rece tot timpul? De ce te simți mereu singură?

M-am uitat în jos, în pământ, nedorindu-mi să-i întâlnesc privirea.

— Și, chiar nu am suflet?

— Nu ai un suflet al tău. Și, nu știu cât timp o să rezisti, dacă nu începi să faci ceea ce trebuie, după cum ai fost creată. Dar, Evie, ascultă-mă!

S-a întins spre mine și m-a prins de mână, cu degetele ei la fel de reci ca ale mele. M-am uitat la ea. Ochiii îi luceau, erau strălucitori, intenși.

— E uimitor! a continuat ea. Chiar este! Acel șuvoi, acel foc alergând prin tine – n-ai mai simțit niciodată ceva atât de minunat. E ca și cum, în sfârșit, ești vie și nu mai ești singură. Ai toate spiritele alea în tine și nu mai ești singură! Iar eu le păstrez în mine. Prețuiesc fiecare suflet care mi-a fost dat. Sunt ale mele și le iubesc, iar ele mă încălzesc.

Pentru prima dată, am observat flăcările aurii din spatele ei. Acum înțelegeam ce erau. Ar fi trebuit să mă întristeze, dar, mi le doream mai mult ca niciodată. Nu voiam să fiu pustie, goală pe dinăuntru. — Ar trebui să teucid.

Vocea îi era șoptită și gravă.

— Cu toate profețiile lor stupide, vor ca eu să te elimin, înainte să descoperi ce ești în stare să faci. Și, așa putea. Să teucid, vreau

să zic. Tu nu înțelegi nimic. Nu știi nici măcar cum să iei sufletele, iar eu am, acum, atât de multă putere!

Părea gânditoare. Aș fi vrut să fug, dar, ea stătea nemișcată și îmi ținea mâna în palmele ei.

— Dar, nu vreau s-o fac, a adăugat. Silfii ăia proști, ei cred că știu totul, cred că mă pot controla. M-am săturat de ei și m-am săturat să tot fiu singură. Suntem o familie. Noi ar trebui să fim împreună, știi?

Nu știam ce să spun. Ce poți să spui când cineva îți zice cât de ușor i-ar fi să te ucidă, după care, îți zice că vrea să-ți fie cea mai bună prietenă, familia ta?

— Dar, nu pot să te găsesc.

Privirea i-a devenit și mai intensă.

— Nici măcar silfii care mă ajută nu reușesc să te găsească.

Spune-mi unde ești.

Sufletele au venit mai aproape, uimindu-mă cu frumusețea lor orbitoare. Ea ar fi putut să mă învețe cum să fac să am și eu propriile mele suflete. Am deschis gura, dar, atunci l-am auzit pe Lend râzând. Din afară, m-am uitat la noi. Mă îmbrățișa, iar gura lui era aproape de urechea mea.

— Sunt cu el, am șoptit, trăgându-mi mâna.

Vivian a părut rănită, după care, buzele i s-au strâmbat într-un zâmbet crud:

— Desigur. Spune-i și lui ce ești, iar apoi anunță-mă dacă mai ești cu el. O să vezi. Doar pe mine mă ai. Doar pe mine.

Și-a retras din nou flăcările în ea, atât de strălucitoare și de teribil de frumoase, încât, am început să plâng.

Când m-am trezit, încă mai plângeam. Afară tocmai se lumina, dar, n-am mai reușit să adorm. Mam ridicat și mi-am tras genunchii la piept, înconjurându-i cu brațele. Vivian avea dreptate. Eram pustie. Eram singură și rece și, știam asta dintotdeauna. Am tras de gâtul tricoului și m-am uitat în jos. Încheietura mâinii nu se

schimbasesc de cînd Reth îmi pusese acolo flăcările, dar, inima devenise, clar, un pic mai strălucitoare.

Și atunci, un gând mi s-a ivit în minte. Un gând oribil, oribil. Nu cumva, extrăgeam energie și viață din Lend? Nu cumva îl ucideam? În sfârșit, aveam și eu un iubit, eram aproape sigură că-l iubeam și, ce făceam? Îi furam sufletul.

Trebuia să plec, să fug în altă parte, unde nu puteam să fac rău nimănui, mai ales, nu lui Lend. Dar, după cum se deschisese el față de mine, după cîtă încredere îmi arătase, îi datoram mai mult decît atît. Încercînd să nu plîng, am pășit tiptil pe hol, spre camera în care stătea Lend. Dormea, aproape invizibil, cu brațele întinse în lături, încurcat în pături. Arăta adorabil. Îmi sfîșia inima. Lîngă el, pe noptieră, era deschis caietul lui de schițe.

Mergînd în vîrfurile picioarelor, am văzut în lumina palidă a zorilor la ce lucra. Era un portret al meu, probabil început la ora de desen. Eram într-o postură îndrăzneată, ținîndu-l pe Tasey și, avînd acel aer nemaipomenit care vrea să spună lumii întregi: Sunt grozavă! Lend mă desenase așa cum mă vedea el și, eram frumoasă.

Am început să hohotesc. Lend a sărit în sus, tresărind și trezindu-se, invadat de culoare.

— Evie! Ce s-a-ntîmplat?

Am clătinat din cap: de-abia puteam să-l mai văd printre lacrimi. — Cred că, te ucid.

Iubire roz și sclipitoare

Lend părea confuz.

— Crezi că, mă ucizi pe mine?

— Eu, tocmai am... Vivian a spus... Iar eu, sunt tot mai strălucitoare și... — Calmează-te!

Lend s-a tras iute deoparte și a bătut cu palma pe pat, lîngă el. Pufnind, m-am așezat, avînd grijă să nu-l ating.

— Despre ce vorbești?

— Știi cine face asta. Numele ei e Vivian și, e sora mea... un fel de soră, presupun. Mi-a spus că nu suntem chiar surori, dar, suntem același lucru.

— Când ai vorbit cu ea?

Părea surprins și tulburat.

— Azi-noapte. Și acum câteva nopți. Când dormeam, în vis. A încercat să nu zâmbească.

— Deci, ai visat că acea creatură e sora ta?

— Nu. Am clătinat din cap: Am crezut că-s doar simple vise, am crezut că înnebuneam din cauză că eram îngrijorată, dar, pe urmă, mi-a spus că o să-mi trimită un mesaj și, chiar mi-a trimis, pe comunicatorul meu. E jos, în bucătărie, într-un sertar. L-am găsit, îmi pare rău. Lend s-a încruntat.

— Serios?

Am încuviințat din cap, dorindu-mi să nu fi fost adevărat.

— Uau! Și, ce-ți spunea?

— E destul de neclar. Dar, spune că, suntem amândouă același lucru, că nu ne-am născut, ci, am fost create. Că suntem pustii; și, a mai spus că... Am început din nou să plâng... Că, nu am suflet. Că, sunt goală pe dinăuntru și rece ca ea, și că, de-aia adună ea suflete. Ca să se umple cu ele. Dar, ea consideră că face un lucru bun, că-i eliberează pe paranormali din lumea asta. Sufletele ei sunt mereu acolo, strălucitoare și frumoase; și, a mai spus că, silfii au pus-o să mă omoare, dar că, ea vrea ca noi două să fim o familie.

Lend era tăcut; atât de tăcut! Am așteptat să-l strige pe tatăl lui, să se dea înapoi înspăimântat.

— A spus că, dacă nu încep să iau și eu suflete, energie, atunci o să mor, pentru că nu am un suflet al meu. Dar, nu vreau să fac asta! Și, Lend, îmi pare atât de rău, dar, sunt tot mai strălucitoare, inima mea și... nu cumva, mă hrănesc cu sufletul tău? Când ne atingem, când ne sărutăm? De-abia mai puteam să vorbesc.

Plângeam atât de tare acum. Nu vreau să te fac să suferi, i-am spus. Îmi pare atât de rău!

A rămas nemișcat, multă vreme. Apoi, m-a șocat: s-a întins spre mine și mi-a luat mâna. Am încercat să mi-o trag.

— Nu, nu vreau să te rănesc!

— Evie, a spus el, cu voce blândă și gravă. M-a strâns de mână și mai tare. Chiar crezi că, e adevărat? Chiar dacă Vivian asta este cine crezi tu că este, de ce ți-ar spune adevărul?

Am clătinat din cap.

— Nu știu. Dar, are sens. Altfel, de ce-am arăta la fel? Și strălucirea? Și faptul că, dintotdeauna mam simțit rece și goală?

S-a întins spre mine și m-a luat de bărbie, obligându-mă să mă uit la el.

— Tu ai suflet. Țsta e cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit vreodată. Nimeni atât de luminos, atât de fericit, atât de afectuos ca tine, nu poate fi lipsit de suflet.

— Dar, ce e cu strălucirea? E tot mai puternică.

— Simți tu că extragi ceva din mine? Seamănă cu ce ți-a făcut ție Reth?

M-am încruntat, gândindu-mă la ce îmi spunea. Lend îmi dădea căldură, fericire, dar, nu era același lucru. Căldura lui Reth îmi părea întotdeauna străină, ca și cum, punea în mine ceva nou. Cu Lend, părea că el încălzește ceva care se afla deja înăuntrul meu. Am clătinat din cap. — Dar, tu, nu te simți mai slăbit?

A început să râdă.

— Deloc. Dacă se întâmplă ceva cu mine, atunci, am mai multă energie ca niciodată. Și, sunt, clar, mai fericit decât am fost vreodată.

Nu-mi venea să cred. Eu tocmai îi spuseseam că eram un monstru, că fusesem creată ca să extrag suflete din ființele paranormale, iar el spunea că asta era OK.

— Dar, știu că sunt la fel ca Vivian. Am vorbit cu mama ta. A spus că este adevărat.

— A vorbit cu tine? Uau! Nu-și face apariția pentru nimeni, în afară de mine și de tata. Și, crede că o să faci ceva rău?

— Nu. A spus că pot să aleg ce vreau, dar că, ea nu știe ce-o să se întâmple.

— Ei bine, ai făcut o alegere. Nu-mi pasă dacă ești același lucru ca Vivian. Ea e o nebună. Tu nu ești. Și, pe lângă asta, dacă ea lucrează cu silfii, iar ei i-au cerut să te omoare, cine poate să știe dacă ea îți spune adevărul? Chiar dacă ea crede că e așa, poate să se înșele total. Sau, poate să mintă, încercând să te păcălească să te întâlnești cu ea, ca să te poată ucide.

— Poate. Cred că, ea a fost crescută de silfi. Știe o mulțime de profeții de-ale lor și alte lucruri, dar, nu-i place prea mult de ei. M-am încruntat: Pare destul de singură și de tristă.

Nu-mi puteam imagina cum era să fii crescut de silfi. Indiferent cât de bizară era viața mea, cel puțin, existau oameni cărora le păsa de mine. L-am privit pe Lend.

— Chiar nu ți-e frică de mine, acum?

A clătinat din cap, dându-mi drumul la mână, ca să mă poată cuprinde cu brațul și să mă tragă mai aproape de el.

— Nici măcar un pic. Doar faptul că nu știi ce ești, nu te face înfricoșătoare. E un lucru pe care eu îl știu destul de bine. Mi-a zâmbit: Și, pe urmă, cum ar putea să-mi fie vreodată frică de cineva care poartă atât de mult roz?

Am izbucnit în râs, ștergându-mi de pe față ultimele lacrimi. Nu-mi venea să cred. Lend era, probabil, singura persoană din lume care ar fi reacționat așa.

— Crezi că, ar trebui să-i spunem și tatălui tău?

A tăcut o vreme.

— Nu știu. Ai vorbit deja cu mama, iar ea știe mult mai multe decât tata despre chestiile astea. În plus, nici n-ar conta. Încă nu știm unde este Vivian și cum s-o oprim. Aici ești în siguranță... nu te poate găsi. Asta e important. Cred că, dacă tatăl meu și

ceilalți ar ști, ar... ar deveni neliniștiți. Așa că, nu există niciun motiv pentru care să le spunem, nu-i așa?

Am clătinat din cap, mai ușurată decât eram gata să recunosc.

— Asta o să rămână între noi. Iar dacă Vivian te vizitează din nou, sau, dacă mai afli ceva, o să găsim amândoi o soluție, OK? Între timp, păstrează-l la tine pe Tasey.

În ciuda asigurărilor lui că Vivian nu putea să mă găsească, dacă n-o făcuse până acum, avea o privire încordată, îngrijorată. Fără îndoială, o oglindea pe a mea. Nu conta cât de ferită mă simțeam aici, ea era undeva prin preajmă și mă căuta.

Cred că Lend văzuse asta pe chipul meu. M-a strâns de mână, trăgându-mă mai aproape de el.

— O să fie OK. Suntem împreună băgați în chestia asta.

Eram copleșită de cât de minunat era Lend. Apoi, mi-am dat seama că nu mă mai simțeam atât de goală și de rece. Nu era nimic spectaculos, ci, doar un sentiment subtil de stare de bine, de deplin.

— Dar, o să-mi spui dacă o să simți vreodată ceva ciudat când te ating, da?

— O, simt foarte multe când mă atingi. Dar, nu e nimic ciudat.

Am zâmbit, lovindu-i ușor în piept.

— Vorbesc serios.

— Știu. Îți... îți promit. M-a sărutat pe obraz, după care, s-a uitat la ceas. Hmm... cred că e mai bine să pleci din camera mea. N-ar fi bine să se trezească tata și să ne găsească împreună.

— O, da, ai dreptate. Am sărit în sus atât de repede, încât, practic, am căzut. Ne vedem jos, am mai spus.

Mi-a zâmbit.

— De-abia aștept.

Am închis ușa de la camera lui, apoi m-am rezemat de ea și am închis ochii. Vivian se înșelase. Nu eram singură.

Restul zilei a fost minunat. David a făcut rost de câteva acte false pentru mine, după care, am completat toate formularele necesare ca să mă înscriu la școală din toamnă. Aveam chiar și un nume de familie drăguț: Green. Nu-mi aminteam care fusese numele meu în sistemul de adopții, iar la Centru nu avusesem nevoie de unul. Totuși, numai văzând un prenume și un nume de familie alături unul de celălalt, m-a făcut să mă simt ca o persoană adevărată, ca și cum aș fi putut să am o identitate și o viață, dacă aș fi fost departe de AISP.

De asemenea, David achiziționase câteva cursuri pentru acasă, ca să pot să-mi continui studiile pe cont propriu, din moment ce anul școlar era foarte înaintat și nu aveam cum să ajung la zi cu materia la orele de la liceu. Într-un fel, eram cam deprimată din cauza asta. Însemna mai puțin timp cu Lend și mai mult timp fără să am un dulap al meu. Dar, acum, că aveam un viitor la care să mă gândesc, eram mult mai dornică să iau note bune. În fond, trebuia să intru la același colegiu la care avea să mergă și Lend. Dacă asta însemna pentru mine mai multe teme pentru acasă, atunci, ei bine, asta aveam să fac.

Pe lângă studiu, tatăl lui Lend avea nevoie de ajutor cu paranormalii nou-apăruți în zonă. Se dusese vorba, nu doar despre ajutorul pe care-l dădea el în secret, ci și despre uciderile care aveau loc. Direcționați de contactele AISP pe care le avea David, paranormalii se scurgeau, în mod constant, în oraș, iar el, fie îi transfera în alt loc, fie găsea locuințe unde să-i adăpostească.

Toți paranormalii pe care-i întâlneam erau foarte agitați, colportând zvonuri despre unde avuseseră loc ultimele crime. Lend trebuia să se transforme întruna în Vivian, ca să le arate ce înfățișare avea ea. Pentru mine, era mai mult decât înspăimântător să mă uit la băiatul pe care-l plăceam cum se transforma în fata care mă teroriza.

Ceea ce mă mai îngrijora era și ce puteau face atâția paranormali adunați într-un singur loc, dar, Lend mi-a spus că erau mai disciplinați. Se supravegheau între ei, iar dacă cineva încălca regulile – ca, de pildă, să bea sânge omenesc – ceilalți îl demascau. Nimeni nu voia să atragă atenția AISP sau pe-a lui Vivian.

Apreciam tot ce făcea David și eram fericită să-l ajut să pună lucrurile la punct, dar, lipsa lui de organizare și absența totală a unor evidențe, mă neliniștea. Ca de exemplu, le dădea vampirilor identități false, după care, îi trimitea în alte orașe, unde să locuiască, dar, fără să stabilească vreo cale prin care să afle ce făceau aceștia acolo. Dacă AISP era prea aspră, David era, categoric, prea încrezător, după părerea mea.

Dar, nimeni nu-mi cerea mie părerea.

După-amiază, imediat ce am terminat ultima procesare a vârcolacilor din acea zi, Lend i-a spus tatălui său că mergeam împreună la bal. Ai fi zis că David mergea, nu noi, așa era de emoționat. A insistat să ne ducem numaidecât la mall. N-am protestat. Lend a continuat să râdă de noi, cât de zăpăciți eram cu toții, inclusiv Arianna, care, avea să ne însoțească.

— Ei, haide, știi cât de mult îți place la mall, am spus eu, strângându-l de mână, în timp ce ne suiam în mașină, pe bancheta din spate. E un fel de nirvana pentru adolescenți.

— Iar eu care mă gândeam că e un purgatoriu...

Când am ajuns acolo, ne-am despărțit de David și Lend, care s-au dus să se uite la smochingurile de închiriat, iar Arianna și cu mine ne-am dus să ne uităm de rochii. Recunosc că, nu era partenera ideală pentru mers la cumpărături, însă, era atât de emoționată încât, după câteva minute, ne-am trezit râzând amândouă. Compensa, într-un fel, faptul că, aglomerația mă făcea să mă simt neliniștită acum. De două ori mi s-a părut că-l zăresc pe Reth cu coada ochiului și, doar când am înhățat noile mele

boxuri de fier din buzunar, mi-am dat seama că era altcineva. M-am întrebat dacă o să mai pot vreodată să fiu din nou calmă.

În cel de-al treilea magazin în care am intrat, Arianna a oftat, uitându-se la un șir întreg de rochii.

— Frate, îmi lipsesc chestiile astea. Înainte mă ocupam de designul vestimentar... înainte de a... mmm... înainte de a muri. Nu mi-am dat seama niciodată cum de mi s-a întâmplat asta. Nici David nu știe.

S-a încruntat.

— Mda, se pare că, nici eu nu știu nimic despre nimic. AISP nu avea un program chiar complet în ce privește educația paranormalilor, am spus.

— E, pur și simplu, ciudat. Vreau să spun, cu zece ani în urmă eram la școală, așteptând tot ce avea să-mi ofere viitorul. Și apoi, deodată, bum, sunt... sunt creatura asta. Și, ce nu pot să-nțeleg este, care e rostul? Chiar o să fiu blocată așa, în soiul ăsta de existență, pentru tot restul timpului? Mă obosește doar și să mă gândesc la asta, știi?

M-am încruntat, încercând să ignor ce-mi spusese Vivian despre cum elibera ea paranormalii din lumea asta.

— Faci o mulțime de lucruri, am spus.

A clătinat din cap.

— Oh, da. Hei, ce zici de asta?

A ridicat o rochie. Era lungă până-n pământ, cu fusta vaporosă și sclipitoare, fără bretele și cu decolteul în formă de inimă. Și, era roz. Un roz minunat, minunat, care făcea ape și reflecta lumina exact cât trebuia. Îmi plăcea la nebunie!

În visele tale

Vivian n-a mai apărut deloc până în săptămâna balului. Se făcea că, eram la una dintre orele lui Lend, dar, nu cunoșteam pe nimeni. Profesorul vorbea în altă limbă, uitasem să citesc și, purtam rochia de bal, cu bocanci. Doar promisiunea că, din toamnă aveam să merg la școală și, deja, aveam coșmaruri.

În vreme ce încercam disperată să înțeleg cuvintele unui test despre un subiect de care nu mai auzisem în viața mea, mi-am ridicat privirea. Ceilalți elevi dispăruseră. Vivian stătea la catedră, uitându-se la mine într-un fel straniu; sufletele tremurau și străluceau în spatele ei.

— Ești ciudată, a spus.

M-am uitat în jos la lucrare, încă agitată că trebuie să o termin.

— Da, știu.

— Deci, încă nu i-ai zis?

Zâmbetul ei, de-abia schițat, avea o nuanță de îngâmfare.

— De fapt, i-am zis.

— Și-atunci, de ce nu m-ai chemat?

— Nu-i pasă.

Zâmbetul i-a dispărut, înlocuit de niște sprâncene încruntate.

— Nu-i pasă?

— Nu. Mă place, indiferent cine sau ce sunt.

A clătinat din cap.

— Nu, nu înțelegi. Pesemne că, l-ai mințit. Ești tot mai strălucitoare. Ai descoperit cum s-o faci, nu-i așa? L-ai ucis?

— Nu, nu l-am ucis. Și, n-o să-lucid niciodată. Și, nu „am descoperit cum s-o fac” și, nici nu vreau. Sunt fericită aici unde mă aflu.

— Oh, înțeleg.

Chipul i-a devenit crispat și rece.

— Evie norocoasa. Or să aibă ei grijă de tine, atunci? Ei, vasăzică, ești specială. Ai prieteni pretutindeni.

Am ridicat din umeri, stânjenită.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu silfii, nu vreau să iau sufletul nimănui sau alte chestii deastea. Aici, pot să fiu normală. Vreau să fiu normală.

Chipul îi era contorsionat de furie. Pentru o clipă, m-am gândit că o să mă atace. Dar, apoi, expresia i s-a schimbat și s-a uitat în

jos, la catedră, trasând o linie cu degetul. Semne negre au apărut pe lemnul catedrei și mici fuioare de fum s-au ridicat.

— Normală, zici? Ce drăguț ar fi, Evie cea micuță, Evie cea normală... Apoi, și-a ridicat privirea, gânditoare. Dintotdeauna mi-am dorit un nume de alint. Silfii nu se dau în vânt după afecțiune, știi? Mi-am dorit un prieten sau, cineva care să mă placă destul cât să-mi spună „salut, Vivi” sau, măcar „Viv”. Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Știi, de cât timp te aștept? Am fost atât de multă vreme singură, după care, lumea a început să vorbească despre cum cealaltă Curte a mai creat pe cineva la fel ca mine. La început, am fost geloasă, eram gata să te omor, așa cum îmi spuneau și ei. Dar, pe urmă, te-am văzut în Irlanda și mi-am dat seama: Uite pe cineva la fel ca mine! Așa că, am început să te caut. Ei n-au putut să te găsească, dar, știam că eu pot, știam că sunt capabilă să dau de tine. Și când, în sfârșit, te-am găsit, ai plecat, înainte ca să apucăm să stăm de vorbă. Încă sunt singură și, din nou, nu te pot găsi.

Umerii ei înguști se scuturau. Părea așa de distrusă, atât de tristă, încât, mă făcea să mă doară inima pentru ea.

— N-o să dureze mult, a adăugat. Tu nu poți să fii normală. Rămâi cu mine. Am obosit să tot fiu singură. Te rog, lasă-mă să te găsesc.

M-am dus la ea, încercând să nu mă uit la suflete, spunându-mi că nu mi le doream. Am mângâiat-o pe mână.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău.

S-a uitat la mine și, am văzut focul arzând, dincolo de ochii ei.

— Atunci, vino cu mine!

— Eu... am început să-i spun, dar, ea m-a înșfăcat de încheietură, cu mâna ca o menghină.

— O să te găsesc, a șoptit, zâmbind.

Am deschis ochii și m-am ridicat în capul oaselor. Nu era bine.
Nu era deloc bine.

Încă era întuneric, dar, m-am îndreptat în liniște spre camera lui Lend.

Visa și scânteia, transformându-se în oameni diferiți. M-am suit în pat și m-am întins lângă el, pe cuvertură.

— Lend, am șoptit.

Nu s-a mișcat, așa că, l-am strigat din nou, puțin mai tare:

— Lend!

A deschis ochii, chipul schimbându-i-se, din cel al unui bărbat vârstnic, în forma lui obișnuită. — Evie?

— Iar am avut o vizită.

— Oh! S-a uitat o vreme fix la mine, încruntat. Oh! a făcut din nou, clătinând din cap. Îmi pare rău, cât e ceasul?

— E târziu. Devreme. Scuză-mă!

— Nu, e OK. Ai visat-o din nou pe Vivian?

— Mda.

— Și ce ți-a spus?

— Mi-a spus că sunt și mai strălucitoare.

M-am uitat la el, îngrijorată, neliniștită.

— Ei bine, sufletul meu e la locul lui, în întregime. Tipa te manipulează.

Am încuviințat din cap, deși, după ce mă verificasem rapid, neliniștită, în fiecare zi la duș, eram aproape sigură că ea avea dreptate. Chiar și Lend comentase, cu o seară în urmă, că mâinile nu-mi mai erau așa reci ca de obicei.

— Altceva?

— Era furioasă că nu i-am spus unde sunt. E, cu adevărat, tristă. E atât de singură! Mă simțeam oribil când îmi aminteam privirea ei. A zis că o să mă găsească, chiar dacă i-am spus că nu vreau s-o facă.

— Dar, până acum nu te-a găsit.

— Nu, și pare chiar frustrată. Cred că, toate crimele astea în lanț, sunt legate de mine. Voia să mă găsească. Pun pariu că silfii ei știau că lucram pentru AISP. Și-au imaginat că, mai devreme sau mai târziu, chestia asta o să mă facă să apar. Când m-a văzut atunci, după ce a ucis-o pe vrăjitoare... Mam oprit, aducându-mi aminte. Nu cred că luase încă vreo hotărâre. Cred că, tot mai încerca să mă omoare, atunci când a pătruns în Centru. Dar, acum, vrea... nu știu... să fim împreună. Să omorâm amândouă paranormali. Momente cu familia reunită.

— Dar, silfii n-ar fi capabili să te găsească foarte ușor?

Părea îngrijorat.

Am ridicat din umeri, cum stăteam pe pernă.

— Nu știu. Poate nu m-au găsit pentru că, așa cum a spus tatăl tău, port la mine bucăți de pâine? Sau, face ceva mama ta? N-am habar de ce n-au reușit să mă găsească până acum. Dar, sunt, cu adevărat, îngrijorată... și, dacă ea vine aici? Și, dacă îți face vreun rău? Sau Ariannei, sau Nonei, sau oricărei alte ființe paranormale? Îi pun pe toți în pericol. Ar fi vina mea și nu cred că aș putea vreodată să mi-o iert.

Lend a clătinat din cap.

— Nu ești tu responsabilă pentru ce face ea. Și, chiar cred că, dacă nu te-a găsit până acum, nici nare cum s-o facă de-aici înainte.

Mi-a tot repetat lucrurile astea și, pe măsură ce le tot auzeam, sunau din ce în ce mai bine, și totuși, n-au reușit să alunge îngrijorarea sâcâitoare care-mi înnoda stomacul. Chiar puteam să mă ascund pentru totdeauna într-un mic oraș din Virginia?

Nu m-ar fi deranjat.

Dar, tot nu puteam să uit cât de tristă era.

— N-am crezut niciodată că o să fiu recunoscătoare pentru copilăria mea, dar, biata Vivian! Știu că e o nebună și o ucigașă, dar, n-a avut niciodată pe nimeni. Niciodată! Mi-aș fi dorit să existe o cale să ajut, știi?

— Știu. Dar, nu trebuie să uiți că a fost crescută de silfi.
Probabil că, tot ce-ți spune ea este o minciună.

Am zâmbit vag, dar, știam că se înșela. Nu puteai să te prefaci că ești atât de îndurerată și de singură. El nu înțelegea... fiindcă avusese întotdeauna pe cineva. Mă întrebam, cum aș fi ajuns eu să fiu dacă aș fi fost crescută de silfi. Gândul ăsta m-a făcut să mă cutremur.

— Deci... mmm... ai de gând să-ți petreci restul nopții aici? M-a întrebat, ridicând dintr-o sprânceană.

Mi-am mijit ochii, încercând să nu zâmbesc.

— În visele tale.

A răs.

— Păi, atunci, lasă-mă să dorm, să mă pot întoarce la ele.

Clătinând din cap, m-am aplecat și l-am sărutat repede pe buze, apoi, deja simțindu-i lipsa, m-am întors în camera mea. Nu m-ar fi deranjat să-mi petrec noaptea acolo, dar, voiam s-o luăm încet, or, îmi imaginam că, să dormim în același pat nu era chiar o idee deșteaptă. La urma urmei, văzusem de nenumărate ori în Easton Heights că, atunci când cuplurile se formau prea repede, nu sfârșeau niciodată bine. În plus, nu cred că tatălui său i-ar fi plăcut prea mult și, nu voiam să-mi forțez norocul. Mi-a trebuit foarte mult timp ca să adorm din nou.

A doua zi de dimineață, Lend s-a dus la școală. Eu am rămas acasă, așa cum făceam în cele mai multe zile, ca să-mi fac temele și să-mi pregătesc testul de admitere la colegiu. Era atât de bizar, încât, îmi venea să râd. În timp ce Vivian și silfii ei puneau la cale distrugerea mea, eu stăteam la masa din bucătărie și memoram cuvinte din vocabular. Uneori, normalul era mai ciudat decât paranormalul.

— Cum merge? m-a întrebat David, în timp ce-și făcea un sandwich pentru prânz.

— Dacă aveți un minut liber, aș avea o întrebare.

— A trecut mult timp de când am învățat eu chestiile astea, dar, o să încerc să te ajut.

— O, nu, nu despre test. Doar că, mă întrebam, de fapt, îmi cam făceam griji... Despre silfi. Cum te găsești? Vreau să zic, dacă unii silfi de la AISP mă caută, pot să afle unde sunt?

— Nu cred. Știu că, dacă silfii au un soi de conexiune, ceva care să-ți aparțină ție, de regulă, un bun important sau o parte a corpului tău – a văzut că fac ochii mari și a zâmbit – de exemplu, păr, un deget de la mână sau de la picior, pot, întotdeauna, să te găsească. Și, dacă-i chemi, desigur. Dar, ca să știe, pur și simplu, unde ești, nu. Sigur, ei au metode prin care să-i găsească pe oameni. Dacă, de pildă, îți știi numele întreg, atunci ar fi simplu.

M-am încruntat. Nici eu nu-mi știam numele întreg. Eram aproape sigură că nici cei de la AISP n-aveau știa și, nici silfii lui Vivian. Și-atunci, mi-am adus aminte ce-mi spusese Reth, că, într-o zi, o să-mi dezvăluie numele meu. Am simțit între umeri un fior rece. Pesemne, de-asta părea el să știe mereu exact unde mă aflam la Centru.

— Și, alte modalități mai există?

— Dacă silfii chiar vor să te găsească, probabil că, pot s-o facă. Ceea ce înseamnă că, ar fi făcut-o, deja. Mi-a zâmbit: Mi-am făcut și eu griji pentru tine în privința asta și, nu cred că are rost. Aici ești la adăpost de AISP.

Am încuviințat din cap, dorindu-mi ca de AISP să mă fi temut eu acum. Nu, mă temeam de lucruri cu mult mai rele. Am mai înhățat o felie de pâine și, mi-am strecurat-o în buzunar. Îmi doream să rămân aici, îmi doream ca viața asta fericită să dureze pentru totdeauna. Dar, ceva îmi spunea că, feliile de pâine n-aveau să fie de-ajuns.

Nu-mi strica machiajul!

Arianna îmi studia părul, pierdută în gânduri. Brusc, fața i s-a luminat.

— Știu! Îți amintești de Cheyenne în episodul cu balul mascat?

— O, Dumnezeule! E perfect! Ești genială!

A mustăcit.

— Știu! A fost cel mai bun episod, nu-i așa?

— Pe bune!

M-am uitat în oglindă, în timp ce Arianna îmi pune bigudiuri calde. Nu mai văzusem niciodată, până atunci, un vampir în oglindă. Se pare că, ei au reflexie, dar, la fel ca în cazul luminii soarelui, farmecele lor nu se transferă în întregime. Nu poți vedea cadavrul de dedesubt, dar, îți dai seama că, ceva nu e în regulă. Nu e de mirare că nu le plac oglinzile; și mie mi-ar dispăcea să mă văd în felul ăsta. Arianna a evitat să se uite în oglindă, schimbându-și tot timpul locul, ca să nu se afle deloc cu fața spre ea.

Recunosc că, mâinile ei pe părul meu – mâinile de cadavru ascunse sub farmece – încă mă deranjau un pic. Dar, încercam să trec peste asta. La urma urmei, lucrurile erau cu mult mai complicate decât de obicei. Nu mai era vorba acum de: reperează vampirul, năucește vampirul, pune-i brățara vampirului. Acum, eram, mai degrabă, preocupată de implicațiile filosofice ale situației acestor oameni care fuseseră forțați să devină nemuritori și condamnați să fie dependenți de umanitate, în timp ce, ei înșiși, aveau din ce în ce mai puțină. Frate, nu era de mirare că beau sânge.

Când mi-a dat jos bigudiurile, părul mi-a căzut liber pe spate, în bucle dezordonate. Mi-a îndepărtat o buclă de pe față și mi-a prins-o într-o parte, împletită larg, cu o agrafa ornamentată cu pietre.

— Perfect!

Mi-a zâmbit. N-aveam cum să nu fiu de acord cu ea. Era un stil simplu, dar, îmi pune în valoare părul, care, era una dintre cele mai atrăgătoare părți ale mele.

— Ești o artistă!

— Oh, știu. Acum, machiajul.

Relația mea, „ca între fete”, cu Arianna, mi-a stârnit dorul de Lish. Nu că ea ar fi putut cumva să participe, cu toate chestiile alea acvatice de sireună, dar, i-ar fi plăcut să vadă așa ceva. În timp ce Arianna îmi dădea cu rimel negru, spectaculos, și se tot agita cu ce fard să-mi dea pe pleoape, mă întrebam ce voise să spună Cresseda când ne întâlăiserăm prima dată. Îmi ceruse să le-o aduc înapoi pe Lish. Dar, cum aș fi putut să fac asta? Murise; se stinsese.

— O, Dumnezeule!

Mi-a picat fisa – cum de nu înțelesesem până acum?

— Știu. Hm... N-ai bănuit niciodată că poți să arăți atât de sexy, mi-a răspuns Arianna cu satisfacție.

— Oh, da, ești uimitoare! am spus, ascunzându-mi gândurile.

Oricât de bine arătam (și, chiar arătam bine), nu era nimic, în comparație cu revelația pe care tocmai o avusesem. Trebuia să vorbesc imediat cu Lend.

M-am ridicat, dar, Arianna m-a împins la loc pe scaun.

— N-am terminat încă, nu ți-am dat cu nimic pe buze.

N-am avut încotro, a trebuit să stau nemișcată în timp ce ea mi-a dat cu un ruj roz, cu sclipici. — OK. Ești perfectă. Sunt un geniu.

— Mulțumesc!

I-am zâmbit, după care, am pornit țopăind pe scară. Arianna a râs, presupunând că eram nerăbdătoare să-mi pun rochia.

— Lend! am spus, năpustindu-mă pe ușa lui.

Și-a ridicat privirea spre mine, surprins. Era tot în șortul de baschet și un tricou obișnuit și, stătea întins pe burtă, pe pat, desenând. M-am oprit și m-am încruntat.

— Nu te pregătești?

A început să râdă.

— Îmi dau jos hainele și îmi pun smochingul. Cu totul, îmi ia două minute. Dar, tu arăți grozav!

— Ascultă, știi ce e cu el!

M-am așezat la capătul patului.

— Ce e cu cine?

S-a ridicat și s-a așezat în fața mea.

— Cu poemul! Știi ce-nseamnă!

De ce nu mă gândisem mai mult la el până acum?

Fusesem atât de proastă! A ridicat din sprâncene.

— Zău?

— Da. OK, deci, „ochi precum șuvoaie de ghețuri ce se topeau”, hm. Apoi, „reci ca lucruri care, pentru ea, o taină erau”, ei bine, dacă ea-i ca mine, e rece tot timpul, corect? Lucrurile pe care nu le știm, nu știi ce să zic despre asta.

Erau o mulțime de lucruri pe care Vivian nu le știa și care o faceau să se simtă rece și singură!

— În orice caz, „Raiul deasupra, dedesubt Iadul”, asta e Pământul, unde suntem cu toții blocați. Vreau să spun, la fel cum sunt și silfii. Dar, apoi, „foc lichid ce ascunde întristare”, asta pare să fie energia sufletelor – flăcări lichide, aurii. Iar ea le ia deoarece o fac să se simtă caldă, ca și cum n-ar mai fi singură. Dar apoi, ultima parte... „Moarte, moarte, moarte fără eliberare”? Nu e vorba despre cum îi ucide ea pe paranormali. Îți aduci aminte ce-a spus mama ta, să le-o aducem pe Lish înapoi? Vivian nu doar că îi ucide, ci, le ia sufletele și le păstrează. Sufletele sunt captive în interiorul ei, unde, se rotesc, confuze. Deci, ea omoară paranormalii, iar sufletele lor sunt prinse într-o capcană! Rosteam cuvintele într-un ritm rapid, ca să apuc să le spun pe toate, înainte de a uita ceva: Lish și Jacques și oricine altcineva... sufletele lor n-au fost eliberate... pur și simplu, au fost furate! Ochii lui s-au mărit.

— Are sens!

— Așadar, crezi... ce-ar fi dacă, am putea să scoatem sufletele afară? Crezi că asta ar însemna că... Oare, Lish s-ar putea întoarce? La viață?

S-a încruntat.

— Nu știu. Trupurile alea... erau moarte. Chiar și trupurile nemuritorilor pot muri, dacă asta se întâmplă în felul potrivit.

— Oh!

Umerii mi s-au lăsat. Chiar crezusem că descoperisem soluția, că o puteam aduce înapoi pe Lish. În aceste ultime minute, parcă, deja o adusesem. Iar acum o pierdusem din nou.

Lend m-a cuprins cu brațele.

— Îmi pare rău, Evie.

Am încuviințat din cap. Fusesse o prostie. Chiar dacă exista o cale prin care trupul și sufletul lui Lish să fie aduse laolaltă – ceea ce nu era probabil (și, poate că, ar fi fost riscant, având în vedere că trecuse atât de mult timp) – n-aveam idee cum să iau sufletele de la Vivian, sau, dacă mai puteau fi luate vreodată de la ea.

— Totuși, cred că ai dreptate cu semnificația poemului. Sunt morți, dar nu eliberați, întrucât sufletele le sunt blocate aici. La urma urmei, e ceva și asta.

— Și, la ce ne folosește, nu-i așa? am oftat eu.

S-a aplecat spre mine ca să mă sărute, să mă facă să mă simt mai bine, dar, m-am tras înapoi.

— Oh, nici să nu te gândești! Arianna o să te omoare dacă-mi strici machiajul.

A zâmbit, ridicând dintr-o sprânceană.

— Sunt hotărât să ți-l stric înainte de încheierea seriei.

— Baftă!

Am plecat din camera lui și m-am dus într-a mea, mai mult decât demoralizată că momentul meu de revelație nu rezolvase, de fapt, nimic. Nu puteam să nu simt că o abandonam urât de tot pe Lish, dar, nici nu știam ce altceva aș fi putut să fac. O să văd eu ce-i cu Vivian asta. Până la urmă.

Cel puțin, exista balul drept consolare. Eram superficială, poate, dar, știam că Lish și-ar fi dorit să merg. Acum puteam s-o văd, cu ochii sclipind aprobator. Și puteam să văd buzele crispate ale lui

Raquel, strânse într-o linie, în timp ce se uita la decolteul adânc și la umerii mei goi. Aproape că i-am auzit și oftatul.

Dacă mă mai gândeam un pic la ele, începeam să plâng, ori, eu aveam prea mult rimel pe gene ca să pot face asta. M-am uitat la rochia mea, am atins materialul cu afecțiune, reținându-mi lacrimile. Visasem atâta vreme la balul ăsta, încât, acum nu-mi venea să cred că merg. Cu un băiat de care, pur și simplu, eram îndrăgostită. Mă simțeam fericită, exact așa cum și-ar fi dorit Lish să fiu.

Mi-aș fi dorit să existe o oglindă în cameră, și totuși, nu aveam nevoie de ea ca să-mi dau seama cât de frumoasă era rochia. Nu-mi putusem lua ochii de la imaginea mea, cred că, o jumătate de oră, atunci când o probasem prima dată. Dacă mai adăugam la ea și tocurile înalte și subțiri ale sandalelor de un auriu palid, eram sigură că nu mai existase niciodată un ansamblu atât de potrivit pentru bal în toată istoria dansului. În loc de bijuterii, mi-am dat cu o loțiune cu sclipiri pe umeri și pe decolteu. Deja străluceam suficient de tare în seara asta.

Lend a ciocănit la ușă. I-am deschis, zâmbind. Reacția lui a fost perfectă. A rămas cu gura căscată, apoi a zâmbit de parcă nu-i venea să creadă ce norocos era. Nici mie nu-mi venea să cred cât eram de norocoasă. Nu-mi venea să cred, pentru că, pe cât de bine arăta Băiatul Apos tot timpul, acum, în smoching, era cum nu se poate mai sexy.

— Arăți uimitor!

Mi-a întins brațul. M-am prins de el și i-am zâmbit.

— Și tu la fel, i-am zis, încercând să nu râd de fericire. Poate că, ar fi trebuit să-ți cumperi smochingul.

A râs și apoi am coborât la parter, unde, ne așteptau tatăl lui și Arianna, cu aparatul de fotografiat. După ce ne-au făcut vreun milion de poze (dar nu m-am plâns de asta, căci voiam dovezi ale acestei seri), ne-am îndreptat către limuzina care ne aștepta.

Șoferul ne ținea ușa deschisă. M-am oprit și l-am strâns de braț pe Lend. — Tu știi că șoferul este trol, da? am șoptit eu, agitată.

A râs.

— Da, știi. E un bun prieten de familie.

Ne-am suit în spate, fiind primii pe care îi lua limuzina. După alte două opriri, să-i luăm pe John și pe Carlee (care mi-a zâmbit și mi-a lăudat rochia), ne-am dus la un mic restaurant să cinăm. Luminile erau palide – creând intimitate – decorul era elegant. Ne-am așezat cu spatele la ferestre, iar eu eram fericită că banca de pluș îmi permitea să mă ghemuiesc mai aproape de Lend.

Apoi, am mers cu mașina la liceu. John s-a plâns cu voce tare de cât de nașpa era ca balul să fie la școală, dar, mie nu-mi păsa. Balul era bal. Iar eu mă aflam acolo, la bal, la un bal normal, minunat, cu iubitul meu aproape normal, dar, absolut grozav. Simțeam că strălucesc de fericire.

Am intrat în sala de sport, decorată cu luminițe care scânteiau și cu pavilioane și, mi-am dat seama că, într-adevăr, străluceam. În luminile palide, brațul meu părea un fulger. M-am uitat în jos, la pieptul meu și, imediat am regretat că alesesem decolteul ăla. Dacă brațul meu era un fulger, inima era ca un soare în miniatură. Mi-am pus mâna peste ea și m-am uitat în jurul meu, panicată, până când, mi-am dat seama că nimeni altcineva nu o vedea.

— Vrei să dansezi? m-a întrebat Lend, conducându-mă în mijlocul ringului.

Încercând să-mi ignor încheietura strălucitoare, în timp ce el îmi pune brațele în jurul gâtului său și mă trăgea mai aproape, am zâmbit. Era o baladă siropoasă, dar, nu-mi păsa, atâta vreme cât era lentă.

— Așadar, la bal. Mi-a zâmbit, în timp ce ne mișcam încet, înapoi și înainte. Îți place?

Radium.

— E mai bine decât în Easton Heights.

Spărgătorul de petreceri

Știam că sunt o dansatoare groaznică, mulțumită gleznei luxate când țopăisem cu căștile pe urechi, dar, împreună cu Lend m-am lăsat purtată – uitând de precauție și timiditate – pe aripile muzicii, zburând în jurul ringului alături de toți ceilalți.

Lend m-a tras afară ca să facem mai multe fotografii.

— Hai să ne așezăm în poziția clasică, OK? mi-a propus, în timp ce așteptam să facem poza de cuplu.

Am ridicat din umeri. Nu știam ce voia să spună, dar, nici nu-mi păsa, atâta vreme cât făceam fotografii. După cum am mai spus, voiam să am dovezi. Ne-am așezat unul lângă celălalt, cu brațul lui cuprinzându-mi mijlocul. Apoi, chiar când era să fim fotografiați, Lend m-a înclinat, mi-a pus o mână la ceafă și, m-a sărutat apăsând pe buze. Am fost atât de surprinsă, încât, cred că m-aș fi prăbușit dacă nu mă ținea el atât de strâns. De îndată ce flash-ul s-a stins, m-a ridicat la loc.

— Nebunule! L-am înghiontit în umăr, râzând. Asta o să fie cea mai ciudată poză posibilă.

— Doar ți-am zis c-o să-ți stric machiajul! mi-a răspuns, cu un zâmbet plin de îngâmfare.

— Mda, dacă tot ai amintit de asta, acum trebuie să merg la baie să-mi dau din nou cu ruj. M-am întins spre el și mi-am trecut degetul mare peste buza lui de jos: Totuși, îți vine bine nuanța asta.

— Ai rujul la tine? m-a întrebat derutat, știind că nu aveam cu mine nicio poșetă.

— O, să nu subestimezi niciodată inteligența unei fete când e vorba să găsească un loc pentru lucrurile absolut necesare.

Uram să plec de lângă el, dar, pe de altă parte, îmi doream foarte mult să arăt sexy toată seara. — Nu rogi pe nimeni să te însoțească?

— La baie? De ce?

— Fetele nu merg niciodată singure la baie.

— O să-ncerc să nu mă simt prea singură în cele zece secunde cât durează să termin.

Mi-a zâmbit.

— Ne întâlnim la masa cu băuturi. M-a tras aproape de el și m-a îmbrățișat: Grăbește-te, mi-a șoptit, după care, mi-a dat drumul.

Practic, am plutit până la baie. Înăuntru mai erau două fete, chicotind în legătură cu iubiții lor și bârfind rochiile urâte. Mi-am scos rujul din sutien. Să ai sânii mici poate fi avantajos, ai loc suficient de depozitare.

Cu machiajul retușat până la perfecțiune, m-am întors în sală și l-am căutat pe Lend. În timp ce înaintam pe marginea întunecată a sălii, am privit cu atenție în umbră, ca să depistez eventualele probleme.

Dându-mi ochii peste cap, am izbucnit în râs. În seara asta nu aveam de-a face cu vampiri, silfi sau fete nebune, în flăcări. Din punctul de vedere al acestui liceu, toate creaturile astea nici nu existau. Lend mi-a făcut semn cu mâna de lângă masa cu băuturi și, pentru prima dată în ani de zile, am simțit că toată tensiunea îmi dispare din trup.

Chiar când am ajuns lângă el, a început o melodie lentă. Ne-am dus pe ringul de dans și am început să ne legănăm, la fel ca toți ceilalți.

— Știi, a zis el, aplecându-se atât de aproape de mine, încât mi-a atins urechea cu buzele, poate că o să-mi pierd toată credibilitatea masculină spunând asta, însă, seara asta mi se pare perfectă.

— Și mie la fel.

Dacă era posibil să mori de fericire, atunci trebuia să-mi scriu pe loc necrologul.

După două minute de legănat, Lend a clătinat din cap:

— Putem să ne mișcăm mai bine de-atât.

Mi-a luat mâna într-a lui și a început să mă conducă prin mulțime imitând într-un mod bizar tangoul. Când m-a înclinat pe

spate, i-am văzut pe John și Carlee dansând atât de lipiți, că n-ai fi putut să strecuri între ei nici măcar o foaie de hârtie.

Lend m-a ridicat și mi-a zâmbit poznaș.

— Te gândești și tu la ce mă gândesc eu?

La unison, am înaintat rapid amândoi, cu mâinile întinse ca o pană de despicat, ca să-i despărțim. Carlee a râs, iar John a sărit în spinarea lui Lend, încercând să-i dea o castană.

— Băieți, terminați! am spus, chicotind.

— Pot să vă întrecer dansul? am auzit un murmur la urechea mea, o voce ca aurul topit.

Am înlemnit, iar stomacul mi s-a strâns de spaimă; înainte să apuc să țip, o mână subțire a prins-o pe a mea și m-a tras, rotindu-mă prin mulțime. Am încercat să mă împotrivesc, dar, ne roteam incredibil de rapid, sala înceteșându-se, în vreme ce marea de chipuri se învârtea în jurul nostru.

— Lend! am strigat, ținându-mi echilibrul doar pentru că mâna puternică a lui Reth îmi sprijinea spatele.

Preț de o miime de secundă, l-am zărit pe Lend, panicat, în timp ce se lupta cu mulțimea de rochii și smochinguri ca să ajungă la noi. Mătășurile și paietele formau o perdea în culorile curcubeului, ascunzându-l din nou de privirea mea, pe când Reth, aluneca îndemânatic printre trupurile din jurul nostru. Ca de obicei, oamenii nu puteau oferi protecție împotriva lui.

Am străbătut mulțimea și am ajuns pe margine, iar Reth, în pași de dans, m-a condus direct către o ușă a silfilor, departe de tot ce mi dorisem eu vreodată.

— Evelyn, dragostea mea. În sfârșit, dansăm.

M-a înclinat pe spate, apoi m-a ridicat, lipindu-mi trupul de al lui, în întunericul infinit. Am închis ochii, capul mi se învârtea în timp ce mă străduiam să nu plâng. De ce nu-mi adusesem aminte să-mi strecur un pic de pâine uscată în sutien, împreună cu rujul? Sau o țevă de fier?

De ce îmi îngăduisem să cred că eram normală?

— Du-mă înapoi, am spus, trăgându-mă de lângă el atâta cât era posibil, urând faptul că trebuia să mă țin de mână cu el pe Potecile Silfilor.

— Ei, haide, n-am mai vorbit de-atâta vreme. Îmi pare rău de asta, serios. Am vrut să te vizitez, dar, dormeai într-un pat nesuferit, de fier, iar vrăjitoarea aia de apă era atât de vigilentă! Dar, am reușit să-mi ocup timpul cu vechii noștri prieteni de la AISP. Atât de multe vizite, datorită ție și cuvintelor tale minunate!

— Despre ce vorbești? am întrebat cu voce indiferentă, ca să evit să-mi trădez teama care creștea în mine.

Ce făcusem? Mă gândeam la cuvintele mele din acea seară – îi ordonasem să-și ia un nume nou. Asta făcea ca AISP să nu mai poată să-l exploateze, dar, nu vedeam cum l-ar fi eliberat complet. Apoi, mi-am adus aminte de cealaltă comandă: ignoră ce ți-au spus cei de la AISP. Când mi-am dat seama ce greutate aveau aceste cuvinte, mi-a venit să vomit. Fără îndoială, el considerase că sensul era acela că trebuia să ignore orice comandă pe care AISP i-o dăduse vreodată, inclusiv toate regulile de a nu face rău oamenilor.

— Oh, nu, am șoptit îngrozită. Ce-ai făcut?

El a zâmbit și, dinții i-au strălucit albi în întuneric, după care, a făcut câțiva pași. Am rezistat, dar m-a tras după el și, ne-am trezit într-o poieniță care nu era o poieniță adevărată. Marginile ei erau cețoase, nedefinite, iar cerul, galben și vesel, părea să fie mult prea jos. Iarba și florile, mici și roz, erau dispuse în spirale și diverse alte modele, întreaga priveliște fiind un tablou ridicol al liniștii.

— Așa! a exclamat.

Au apărut două scaune, iar el s-a așezat pe unul, făcând un gest prin care mă îndemna să fac același lucru.

— Acum, că ești în siguranță, putem termina.

— O, eu am terminat, am spus, încrucișându-mi brațele la piept. Pe câți dintre ei i-ai omorât? S-a încruntat:

— Pe cine am omorât?

— Pe cei de la AISP. Pe câți dintre ei i-ai omorât? Ai ucis-o și pe Raquel? Așa a pus mâna Vivian pe comunicatorul ei? am strigat eu acum, atât de furioasă pe el, încât, nu-mi mai păsa de ce sentâmplă.

Voiam să-l enervez; mă săturasem de zâmbetul lui arogant.

— Dumnezeu, Evelyn, ce spui? Pur și simplu, i-am ajutat să se retragă mai devreme, într-un fel sau altul. N-am omorât pe nimeni. De ce-ai vrea să fac așa ceva?

— Eu nu vreau să faci asta! De ce te-aș crede, după ce-ai lăsat-o pe Vivian să pătrundă în Centru? Urmează să te ocupi și de ea acum? De când colaborezi cu ea?

A zâmbit.

— O, da, în seara aia a fost o mostră drăguță de spectacol. Dar, te asigur, nu „colaborez” cu ea, așa cum te-ai exprimat. Aveam nevoie de un nume nou, iar tu pari să lucrezi cel mai bine în condiții de stres. N-aș fi îngăduit să ți se întâmple ceva. Totuși, n-a fost ușor să mă implic din nou în munca plictisitoare de la Curte, iar tu mi-ai pus rău de tot răbdarea la încercare. Când o să terminăm, s-ar putea să-mi înțelegi implicarea.

Am clătinat din cap, neîncrezătoare.

— Deci, despre asta a fost vorba? Toate creaturile alea paranormale au murit doar ca să mă aduci pe mine în situația să-ți dau comanda aia?

— Ei bine, da. Dar, trebuie să continuăm.

— De ce nu m-ai lăsat în pace? Îmi era bine! Acum ai numele ăla stupid. De ce n-ai rămas, pur și simplu, în Tărâmurile Silfilor?

— Pentru că erau pe cale să te găsească, dragostea mea. Am reușit să ascund atâta vreme locul în care te aflai, dar, ei și-au dat seama unde ești. Vivian se îndreaptă chiar acum într-acolo.

Mi-am dus mâna la gură, scuturând din cap, îngrozită.

— Nu, nu poate... o să... Du-mă înapoi! Chiar acum! Trebuie să-i previn!

Reth a oftat, încrucișându-și picioarele.

— Ei nu contează. Iar tu n-ai fost încă umplută.

— Nu mai vreau să mă umpli cu sufletul tău dezgustător!

A mijit ochii, furios. Cerul galben s-a întunecat, vântul mi-a fluturat rochia.

— Fată dragă, n-ai idee ce sacrificii fac ca să te țin în viață, ca să-ți asigur nemurirea. Plătesc un preț foarte mare și, n-am de gând să irosesc atâta efort doar ca să i te pun pe tavă lui Vivian.

— Tu... tu m-ai creat?

Era prea oribil ca să-mi pot imagina așa ceva.

— Cei de la Curtea mea te-au creat. În definitiv, trebuia să avem și noi ceva similar cu ce aveau ei, ca să echilibrăm situația.

— Of, știu totul despre Curtea ta, m-am stropșit la el. Și, n-am de gând să fac nimic pentru silfii întunericului!

S-a uitat din nou nedumerit la mine.

— Ce te face să crezi că sunt un silf al întunericului?

— Nu sunt fraieră! Silfii întunericului sunt răi.

— Sunt absolut de acord cu tine. Sunt cu toții groaznici. Te-am fi creat mai curând, dar, n-am știut că reușiseră cu Vivian. Totuși, mai avem timp. Dacă-mi dai mâna.

S-a ridicat în picioare.

— Niciodată! M-am încruntat la el, iar de supărare tremuram.

Și, ai uitat ceva.

— Da? a întrebat, venind calm spre mine.

— Denfehlath! am strigat.

Reth m-a privit cu ochii măriți de surprindere și mânie, în timp ce o ușă se deschidea lângă mine și silfida cu ochi arămii intra pe ea.

— Ce-ai făcut, Evelyn? m-a întrebat el.

— Du-mă acasă la Lend, i-am cerut lui Fehl, întorcându-mă spre ea.

A hohotit, cu râsul ei de sticlă spartă și, i-a aruncat lui Reth o privire triumfătoare.

— Sigur că da!

M-a prins de mână și am sărit amândouă pe ușă. Strân- soarea ei de fier, pe Potecile Silfilor, m-a făcut să mă simt neliniștită. Nu mai era deloc plictisită, era chiar nerăbdătoare. A trebuit să alerg ca să țin pasul cu ea. O ultimă ușă s-a deschis și am intrat în bucătăria lui Lend.

Vivian, în toată gloria ei înflăcărată, stătea cocoțată pe blat, legănându-și picioarele.

— În sfârșit! a spus, sărind jos. Era și timpul! Mersi, Fehl.

N-am reușit să-i disting trăsăturile sub lumina ei strălucitoare, dar, îi ghiceam zâmbetul. Eram moartă. Eram cu toții morți și, din nou, era din vina mea.

M-am uitat oripilată la silfidă. Mi-a zâmbit.

— O, biiiiip, am șoptit.

Dacă Reth chiar era un silf bun, nu-mi puteam imagina ce fel de silfidă era Fehl.

Vivian a ridicat ceva de jos. Înainte să apuc să am vreo reacție, și-a luat avânt cu obiectul ăla în mână, ratându-mă la mustață și, a nimerit-o pe Fehl drept în față. Fehl s-a prăbușit la pământ.

— O tigaie de fier, a spus Vivian veselă. Deșteaptă familie! Așadar, dragă surioară, cum îți mai merge?

Suflet absorbit

Ce puteam să-i răspund lui Vivian, stând acolo, în bucătăria lui Lend? Eram speriată de moarte. Și, nu doar pentru mine, ci și pentru Lend și toți ceilalți de-aici. O adusesem pe Vivian drept la ei. Trebuia s-o scot de-aici, s-o duc departe de oamenii pe care-i iubeam.

— Eu... Ai venit.

Îmi simțeam mintea înlemnită, la fel și corpul. Mă uitam la ea cum ardea, aurie, strălucitoare.

— Mda, prostuțo. Aș fi ajuns aici mult mai repede dacă mi-ai fi spus unde ești.

Era atât de ciudat să vorbesc cu ea acum, când nu puteam să-i văd trăsăturile feței. Trebuia să mă ghidez după tonul vocii ei. Părea fericită.

— Hm... îmi pare rău pentru asta. Cred că, un silf te-a blocat.

Trebuia s-o determin să vină cu mine. Nu știam pe unde era Lend acum, dar, eu și Vivian nu mai puteam sta prea mult timp în casa asta.

— Ei, ce zici, mergem?

A început să râdă.

— De ce? Dintotdeauna mi-am dorit să golesc un silf. În plus, hei, pot să-ți arăt cum se face asta. A îngenuncheat lângă Fehl. Sunt curioasă cât timp o să rămână inconștientă, a continuat. Ei bine, presupun că, de data asta, pentru totdeauna. Și-a pus o mână arzândă pe pieptul silfidei și a adăugat:

Am urât-o de când o știu. Vocea ei e... nu știu... ca sticla când se sparge.

Am clătinat din cap.

— Ar trebui să mergem. Chiar acum! Vreau să spun, știu și alți silfi unde ne aflăm, nu? Hai să plecăm de-aici și gata!

— Calmează-te, Evie! S-a întors spre mine, dar, pur și simplu, nu reușeam să-i văd ochii printre flăcări: Nu trebuie să ne mai facem griji din cauza silfilor, nu acum, când suntem împreună. S-a uitat din nou la Fehl: Frate, dar mult mai durează! Dacă știam că silfii au atât de mult de oferit... uau! Este... Haide, vreau să simți asta odată cu mine. O să-ți placă! Nu există nimic mai bun, nu în lumea asta oribilă!

— Te rog, oprește-te! am spus, aproape plângând.

Nu mă puteam abține. Deși nu-mi plăcea deloc de Fehl, nu puteam să stau acolo și să mă uit cum îi era absorbit sufletul.

— De ce?

— Pentru că... pur și simplu, nu e nevoie să faci asta!

Vivian a clătinat din cap și s-a ridicat în picioare.

— Nu pricepi!

— Ba da, pricep! Dar, uite, spui că devin tot mai strălucitoare, corect?

A încuviințat, dând din cap și, a adăugat:

— Apropo, ai o rochie criminală!

— N-am mai luat căldură! am continuat eu. Nici măcar nu știu cum s-o fac. Așadar, mai există și o altă cale, trebuie să mai existe, nu-i așa?

— Nu, nu mai există. Ți-am mai spus. Nu avem propriile noastre suflete. Iar eu n-am de gând să mă opresc, nu acum, când te-am găsit. Știi de când aștept clipa asta? Știi? Îți spun eu de cât timp: de cincizeci de ani!

Eram șocată. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

— Dar, nu ești... Cum așa?

— Uite-așa! Mi-a arătat mâinile în flăcări: Cum credeai? Altfel, aș fi ars înainte chiar să devin adult. Așa că, spune-mi, Evelyn, vrei să mori?

— Nu, nu vreau, dar nici nu vreau să iau alte suflete doar ca să trăiesc!

— N-ai de ales!

Acum, vocea i se schimbase, era mai blândă:

— Și, iubitul tău? Cel care e făcut din apă. I-ai remarcat sufletul, nu? Lumina pe care o poartă în jurul lui. Era strălucitoare. Știi ce înseamnă asta?

Am clătinat din cap. Nu voiam să vorbească despre Lend, nu voiam să-l bage în seamă. Voiam ca el să fie în siguranță.

— Asta înseamnă că, el n-o să moară. Te-ai gândit vreodată la asta? Iubițelul tău o să trăiască veșnic, pe când tu o să te stingi ca o lumânare scurtă și-ndesată. Așadar, tot mai ești prea bună ca să faci asta?

Lend era nemuritor. În acel moment, inima mi s-a frânt, amintindu-mi de felul în care David se uitase la Cresseda, de acea tristețe, de despărțirea lor. Ți-ai spus că asta era rolul meu? Lăsată în urmă? Sau să mor, așa cum spunea Vivian?

— Ascultă-mă! Silfida asta... Știi câți oameni a omorât înainte ca AISP să înceapă s-o țină sub control? Bărbați, femei, copii. Și, fără niciun motiv. Pur și simplu, pentru că i se părea amuzant. Și atunci, spune-mi tu cât de mult merită ea sufletul ăla. Spune-mi, de ce ar merita oricare din creaturile astea ceea ce are. Chiar și cele despre care tu crezi că sunt nevinovate – de ce să fie forțate să stea aici? E nedrept. Eu le salvez, eu protejiez lumea de creaturi ca ea.

Am închis ochii. Obișnuiam să cred că și eu protejам lumea. Dar, nu era chiar așa de simplu. Nimic nu era simplu. Cine eram noi să hotărâm că cineva sau ceva nu merita să aibă viața care-i fusese dată?

— Asta ne face să fim la fel de rele ca silfii, am spus.

M-a lovit cu palma. M-am dezzechilibrat și am căzut, lovind-mă de blat. Mi-am dus mâna la obraz. Ardea.

— Eu nu sunt deloc ca ei!

Mi-a înhățat mâna și m-a tras către locul în care zăcea Fehl, dar, silfida dispăruse. Vivian a înjurat tare, ridicându-se și privind în jur.

— Uite ce-ai făcut! Nu terminasem cu ea. Acum, pe cine o să-ți fac demonstrația?

Chiar atunci, s-a conturat cu lumină o altă ușă. Reth s-a năpustit înăuntru, arătând de parcă ar fi fost gata să dărâme casa pe noi. Vivian s-a pornit pe râs.

— Sincronizare perfectă!

Reth s-a uitat la mine, lăsându-i timp lui Vivian să ia tigaia de jos. L-a lovit cu ea și l-a doborât la pământ. Reth a încercat să se ridice, dar, ea l-a împiedicat, împingându-i tigaia în piept.

— Nu știu cum funcționează treaba asta, dar, mă bucur că e așa, a spus ea. Hai, Evie. Să nu-mi spui că silful ăsta – după tot ce ți-a făcut, după cât te-a mințit, te-a manipulat și s-a folosit de tine – merită să trăiască veșnic. Gândește-te câte fete o să mai ia, pe câte o să le mai facă să sufere.

Am clătinat din cap, cu lacrimi în ochi. Nu știam care dintre cei doi mă înspăimânta mai tare. Ochii de chihlimbar ai lui Reth scăpărau de furie. Eram sigură că, dacă fierul nu l-ar fi immobilizat, Vivian ar fi fost moartă acum. Dacă putea să moară, având în vedere cantitatea de energie care curgea prin ea. Și-atunci, mi-am dat seama: nu puteam să fac nimic ca s-o opresc. Dacă mă certam cu ea, și-ar fi pierdut controlul și m-ar fi omorât. Toți cei la care țineam ar fi murit și ei și, am fi fost prinși în capcană pentru totdeauna, răsucindu-ne în trupul ei gol ca o gaură neagră, exact ca Lish. Nu puteam să mă împotrivesc lui Vivian. Reth avea dreptate: n-aș fi supraviețuit.

Am îngenuncheat și am clătinat din cap, înfrântă:

— Arată-mi cum să fac asta.

Ea a început să râdă.

— Era și timpul!

— Trebuie doar să-l ating?

— Nu, nu e așa simplu. Altminteri, i-ai seca de energie pe toți cei pe care-i atingi. Pune mâna aici, chiar în dreptul inimii lui. Aici este locul sufletului. Apoi, trebuie să ți-l dorești. Trebuie să știi că ar trebui să fie al tău și să-l vrei și să-l chemi la tine. El o să te audă, căci, pentru asta suntem făcute noi. Facem parte dintre Cei Pustii, iar sufletele vor să vină la noi. De-asta putem vedea totul, de-asta putem vedea dincolo de farmece. Și, de îndată ce ai mai multe, poți vedea direct până la suflete.

Și-a pus mâna liberă pe brațul meu, iar eu am simțit fericirea din vocea ei. E plăcut, Evie, și toate sufletele astea or să fie ale noastre. Împreună.

Încuviințând din cap, mi-am pus mâna pe pieptul lui Reth.

Chipul lui dureros de frumos devenise calm, și el mă privea cu ochi apatici.

— Trebuie să-i vrei sufletul, mi-a spus Vivian nerăbdătoare. Ia-l!

Și atunci am înțeles. Am înțeles ce voiam.

— Hei, Viv, am spus, încercând să nu plâng, în timp ce mă întorceam spre ea. Îmi simțeam bucuria că, în sfârșit, era legată de cineva. Îmi pare rău că a trebuit să fii singură atâta vreme, am adăugat. Îmi pare rău. Atât de rău!

M-am repezit și mi-am pus palma pe pieptul ei. Era atât de fierbinte, încât, mă ardea. Am simțit-o cum îmi rănește carnea, dar, nu m-am clintit, ci, am închis ochii și, pentru prima dată, deschizându-mă, am invitat sufletele să intre în mine.

Nu s-a întâmplat nimic.

Vivian mi-a tras mâna deoparte de pe pieptul ei și m-a aruncat în cealaltă parte a camerei. M-am izbit de perete și am simțit cum mă doare tot trupul.

— De ce-ai făcut asta? Vrei să te omor? Pentru că, asta o să fac! N-am nevoie de mila ta, creatură insignifiantă și patetică ce ești! Știi cine sunt eu? Sunt o zeiță, Evie. Eu sunt moartea și eu sunt viața și, nu-mi vine să cred că am vrut să împart toate astea cu tine. Silfii aveau dreptate! A clătinat din cap, în timp ce traversa camera, apoi, s-a aplecat peste mine, strălucitoare și înspăimântătoare. N-are sens să te las pe-aici!

M-a prins de păr și m-a ridicat, apropiindu-mi fața de a ei. Îmi simțeam pielea înroșindu-se de căldură, duhoarea de păr ars îmi umplea nările. Vocea i-a devenit o șoaptă blândă:

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-ai cum să pricepi, că n-o să-ți dorești asta cu adevărat. Dar, nu-ți face griji. Am să adaug la colecția mea micul suflet pe care ai reușit să ți-l încropești. Așa, o să putem fi cu adevărat împreună, pentru totdeauna.

Și-a pus mâna pe pieptul meu.

Mi-am ținut răsufierea, agățându-mă de ultimele mele secunde prețioase de viață. Oare, cum era moartea? Mâna ei era fierbinte, ardea. Dar, se întâmpla ceva – viața nu se grăbea să mă părăsească. Umerii ei au început să tremure și, mi-am dat seama de ce nu funcționa.

— Trebuie să-ți dorești! i-am șoptit eu.

Vivian nu-și dorea să mă omoare. Ridicând mâna, mi-am așezat-o cu blândețe peste inima ei. Acum înțelegeam – eu voiam. Voiam toate acele suflete, voiam să le eliberez din ea.

— Dă-le drumul, Viv.

Mi s-a tăiat răsuflarea și, am încremenit când căldura a izbucnit afară prin pielea ei, alergându-mi, precum curentul electric, prin tot trupul. Mă umpleam de ea, eram copleșită. Nu mai exista nimic, doar eu și focul ce mi se răspândea prin fiecare celulă.

Vivian a început să-și piardă strălucirea, pe când tot focul I se scurgea din trup. Trăsăturile i-au devenit mai clare, flăcările s-au domolit, până când, n-au mai rămas decât în inimă și în spatele ochilor. Nu mai era decât puțin, știam asta, încă puțin doar și, se stingea. Apoi, am simțit-o pe ea. Am simțit-o pe Vivian, i-am simțit propriul suflet. Era ca un obiect mititel, stricat, iar eu îmi doream să i-l iau, să-i ofer adăpost în mine. Aproape că o și făcusem, până când, i-am văzut ochii. Deveniseră reci – atât de reci, atât de goi!

Mi-am smuls mâna și, Vivian s-a prăbușit la pământ. Mi s-a părut că, încă mai puteam să văd o scânteie, cea mai vagă urmă dintr-un suflet.

După care, nu mi-a mai păsat.

Cu focul curgându-mi prin trup, totul se schimbase, de parcă vedeam lumea așa cum era ea cu adevărat: nimic altceva decât un vis trecător, întunecat, rece, mort. Eu eram eternă și, nimic din această existență, nimic din viața normală după care tânjisem atât de mult nu mai conta câtuși de puțin.

— E timpul, a spus Reth, rezemându-se nonșalant de blat.

Poteci și posibilități

M-am uitat la Reth. Acum, când eram plină, vedeam mai bine ca niciodată prin forma lui naturală, direct în sufletul său. Era frumos. Spre deosebire de flăcările lichide pe care mi le dăduse mie, sufletul lui era nemișcat, cristalizat. Avea aceeași strălucire

aurie ca a tuturor celorlalte suflete, însă, rămânea absolut neschimbat.

— Era cât pe ce să mă supăr pe tine – auzi, să chemi un silf al întunericului la tine! Dacă ai fi murit, aş fi fost foarte dezamăgit. Dar, până la urmă, a ieşit bine. Acum, nu trebuie să mai pierdem vremea să te umplem. S-a ridicat în picioare, zâmbind: Putem să trecem direct la partea amuzantă.

— Partea amuzantă?

Chiar şi vocea mea suna altfel; era mai bogată, stratificată, de parcă, mai multe versiuni ale mele vorbeau în acelaşi timp. O voce nemuritoare.

— Oh, da, a bătut el din palme. Putem dansa toată noaptea, în fiecare noapte, iar tu o să rezisti la nesfârşit. Desigur, e şi o grămadă de treabă de făcut. Dar, asta poate să mai aştepte, până facem un tur la Curte. Sunt cu toţii nerăbdători să te cunoască. Iar acum, că o să ni te alături, pot să-ţi explic totul. Uită-te la mine cum trăncănesc. Dar, sunt atât de bucuros că am învins noi, că, poţi să vii cu mine acasă, unde e locul tău.

— De ce?

A părut derutat.

— De ce, ce?

— De ce-aş veni cu tine?

— Păi, cu siguranţă nu mai ai ce căuta aici. Simţi şi tu asta, nu-i aşa? Caracterul efemer al acestei lumi, fragilitatea ei. În plus, e imposibil să păstrezi ceva curat. S-a încruntat, privindu-şi jiletca şi, şi-a scuturat-o. Şi-apoi, mai e şi munca pe care trebuie s-o facem, porţile pe care trebuie să le deschidem, casele pe care trebuie să le găsim. Mă bucur că asta o să fie poemul tău. Cu mult mai vesel.

— Poemul meu?

Mi-aş fi dorit foarte mult să fi ştiut înainte, aproape cu disperare, dar, era greu să-mi mai pese acum, când ardeam de viaţă, atât de multă viaţă.

— Să vedem cum continuăm... „Ochi precum șuvoaie de gheață ce se topeau” – și atât de uimitori, că tot veni vorba. „Reci ca lucruri care, pentru ea, o taină erau. Raiul deasupra, dedesubt Iadul, foc lichid ce va alunga întristarea. Cu acest foc vine, în sfârșit, eliberarea. Cu acest foc vine, în sfârșit, eliberarea”.

Casa părea așa de strâmtă... prea sufocantă, atât de provizorie! Dărăpănarea ei mă apăsa. Am fugit la ușa din față, de-abia observând că mânerul ușii mi se topise în mână. Trecând pragul, am inspirat adânc și m-am uitat în sus, la cer. Stelele, reci și strălucitoare, păreau o companie bună. Umbre ciudate și scânteieri de lumină mă înconjurau. Vedeam totul. Nu doar fiecare frunză, fiecare fir de iarbă, care erau perfect conturate, ci, ceva mai mult... dincolo de ceea ce vedeam.

— Evelyn, draga mea, unde pleci?

Reth m-a prins din urmă și a rămas lângă mine.

— Luminile și umbrele. De unde vin?

— Poteci și posibilități. Pot să te învăț cum să te folosești de ele, dacă vrei.

M-am uitat la stele. Ridicându-mi mâna arzândă, am ținut-o dreaptă în aer.

— E ceva aici, am spus încet, cu o voce străină și ciudată pentru urechile mele.

Existau mult mai multe lucruri în lume, mult mai multe decât simțisem eu vreodată.

— O ușă, am adăugat.

Reth și-a pus mâna pe brațul meu.

— A, nu trebuie să-ți bați capul cu asta. Nu-i nimic. O să fac eu ușa. Locul tău e lângă mine, alături de mine, pentru eternitate.

Mi-am întors ochii spre cer. Dacă aliniam stelele în gând, arătau ca o poartă. Ciudat că nu observasem asta până acum.

— Evelyn, încetează! a spus Reth și, acum, aproape că se simțea panică în vocea lui.

— Să încetez ce?

— Nu trebuie să le lași să plece. Nu așa.

M-am întors spre el, încruntându-mă.

— Despre ce tot vorbești?

— Sufletele. Ai nevoie de ele. Nu asta e ușa pe care trebuie s-o deschizi.

— Sufletele mele, am oftat eu.

Le iubeam. Închizând ochii, am inspirat adânc, urmărind în gând energia, energia mea, sufletele mele. Eram plină de ele. Dar, dincolo de ele, vag și chinuitor, parcă mă micșoram. Era prea mult și, totuși, nu suficient, toate în același timp. Flăcările mă făceau mai mare, mă schimbau. Și, în timp ce eram atât de plină încât eram pe cale să explodez, simțeam cum mă cuprinde dorința arzătoare, setea de nestăvilit.

— Mai vreau, am șoptit.

— Ei bine, asta se poate rezolva. Hai!

Reth m-a tras cu blândețe de mână. De ce nu-l ardeam și pe el?

Apoi, am observat luminile. Mi-a luat câteva secunde ca să-mi dau seama că era o mașină. A oprit în fața noastră cu un scârțâit de roți, iar de pe locul șoferului a sărit afară un bărbat. Sufletul lui era palid și tremurător, deja pe cale să dispară. Mă făcea să mă simt liniștită, într-un fel pe care nu îl puteam explica, plină de tandrețe în fața frumuseții sale fragile.

Apoi, s-a deschis și cealaltă ușă. Am încremenit. Dacă înainte crezusem despre sufletul lui Reth că era frumos, nu era nimic în comparație cu sufletul ăsta. Umplea noaptea de lumină, dansa și se unduia precum reflexia lunii pe suprafața unui iaz. Nu văzusem multe suflete, dar, știam că ăsta era special. Mi-l doream. Aveam nevoie de el.

— Evie!

Am clipit nedumerită, încercând să-mi revin și să-mi dau seama a cui era vocea. — Evie, ești OK?

— Lend.

Lend al meu. Acum știam. Sufletul ăsta era al lui Lend al meu. Mi-am strâns mâinile pumn. Pe ăsta nu trebuia să-l iau.

— Ce-i... Vocea ta e diferită. Ce ți-a făcut?

Am mijit ochii, încercând să văd fața lui Lend, deasupra sufletului său. Poate că, dacă reușeam să-i văd chipul, nu mi l-aș mai fi dorit atât de mult, poate că, aș fi reușit să mă opresc. Am ridicat o mână spre el.

— Oh, dă-i înainte! a spus Reth. El nu contează. Dar, grăbește-te, trebuie să plecăm.

— Ce s-a-ntâmplat?

Lend a alergat și s-a oprit lângă mine. Aș fi vrut să plâng când mi-am pus mâna pe pieptul lui, dar, n-am putut. Trebuia să fie al meu. Am deschis canalul...

Și, mi s-a tăiat răsuflarea. În acel moment, atingând sufletul lui Lend, m-am unit în cele din urmă cu al meu. Se pierduse în vârtejul de suflete noi, copleșit de ele. Dar, sufletul meu îl știa pe al lui Lend, îl iubea, iar asta era suficient.

Mi-am retras mâna înainte ca Lend să piardă ceva. Închizând ochii, m-am agățat de acea recunoaștere, m-am concentrat la propriul meu suflet în flăcări. Apoi, le-am observat pe celelalte. Erau cu sutele, eliberate de Vivian doar ca să fie din nou prinse în capcană. Mi s-a tăiat răsuflarea – am simțit sufletul lui Lish. Știam că era al ei. Blând și inteligent, rotindu-se atât de aproape de inima mea. Aș fi vrut ca pe el să-l păstrez cu mine, pentru totdeauna.

Apoi, m-am simțit vinovată și am încercat să-l împing în jos. Dacă le lasam să plece, nu aveam ce căuta lângă Lend. Nu cu sufletul pe care tocmai îl văzusem. M-aș fi mistuit, în timp ce Lend ar fi continuat să existe, etern, uimitor. Exact așa cum spusese Vivian.

— Dacă le păstrez, pot să rămân cu tine.

Lacrimile îmi curgeau pe față.

— Să păstrezi ce? m-a întrebat Lend, cercetându-mi chipul.

— Sufletele.

— Poftim?

— Le-am luat de la Vivian.

— Vivian e aici?

S-a uitat în jur, speriat.

— Nu mai este. Am clătinat tristă din cap: Dar, Lend, sunt la mine... sunt în trupul meu.

— Ce vrei să spui? Ai luat sufletele?

Vocea lui era plină de îngrijorare și de spaimă.

Eram gata să mă cert cu el, să-i explic de ce trebuia să le păstrez. Dar, văzându-i sufletul cum dansa în fața mea, știam că nu puteam. Nu puteam să fiu cu el, nu așa. N-aș fi meritat asta. Această nemurire, această viață care exploda în mine... nu era a mea. Nu-i puteam cere lui Lend să mă iubească, dacă eram așa. Nu puteam să-i ofer decât propriul meu suflet. Acum, când știam că am și eu un suflet, era suficient. Nu fusesem niciodată goală.

— Trebuie să le las să plece, am șoptit.

— Să lași sufletele să plece?

— Trebuie să fie eliberate.

— Nu încă! a zis Reth, cu vocea lui aurie asprită de furie.

M-am uitat din nou către stele. Sufletele mă împingeau înainte, ghidându-mi brațul și ridicându-mi-l.

— Evie! a spus Lend, panicat.

M-am uitat la el. Mă ridicam în aer; nu mă puteam opri. Dacă nu le eliberam acum, nu cred că aș mai fi fost capabilă s-o fac. Descoperind conturul stelelor, am întins mâna înainte – și, mi s-a opus rezistență. Asta era.

— Oprește-te!

Vocea lui Reth era aspră, poruncitoare. Brațele nu mi se mișcau.

— Nu aia e ușa pe care trebuie s-o deschizi Dacă le lași acum să plece, toate se vor pierde. Avem nevoie de sufletele alea! Nu aia e ușa bună!

M-am concentrat, dorindu-mi ca focul să se adune în brațul meu. A devenit și mai strălucitor, trecând de la auriu la alb pur, sclipind

în intensitatea sa. Apoi, încă opunându-mă puterii din vocea lui Reth, am ridicat un deget și am conturat stelele, lumina lăsând o dâră albă între fiecare colț de stea, până când, am desenat întreaga poartă.

Am închis ochii și am inspirat adânc.

— Plecați! am șoptit.

Pentru un moment extrem de scurt, am simțit pace, grațitudine; după aceea, o durere sfâșietoare când focul m-a străpuns și a țâșnit din trupul meu prin poarta stelelor. Chiar când credeam că n-o să mai pot suporta durerea, totul s-a terminat. Aproape. Un singur suflet a mai zăbovit – Lish, Lish a mea – trecând prin inima mea, în ceea ce înțelegeam că era un ultim rămas-bun.

În timp ce trupul îmi devenea rece și întunecat, m-am prăbușit către pământ, întrebându-mă din nou, oare, cum se simte moartea. Am zâmbit, plină de recunoștință că, în sfârșit, îmi cunoscusem propriul suflet, chiar dacă doar pentru un moment, după care, totul s-a făcut negru.

Raiul, iadul și acel mic spațiu dintre ele

Moartea nu presupunea durere. Nu era corect! Dacă tot eram moartă, cel puțin, universul ar fi putut să mă scutească de durere. Poate că eram în iad, dar, chiar nu consideram că meritam așa ceva. În plus, în iad se știa că e foarte cald, iar eu înghețam. Înghețam de-a dreptul!

Mi-am mișcat picioarele, încercând să găsesc o poziție mai confortabilă. Sfinte biiiiip, nu murisem! Dacă aș fi fost moartă, n-aș mai fi avut trup. Dar, cum durerea se instalase în el, știam sigur că aveam un trup. Care mă durea. În întregime. M-am chinuit să deschid ochii, simțindu-mă de parcă fiecare pleoapă avea câte zece kilograme.

Nu era iadul. Și nici raiul nu era, pentru că, speram cu adevărat că în locul ăla exista mai mult bungust decât avea tavanul ăsta din paneele urâte, cu lumini fluorescente.

— Bleah! am făcut, imaginându-mi că sunetul ăsta cuprindea în el atât felul în care mă simțeam, cât și ce credeam despre decor.

Am ridicat capul, ignorând luminițele care îmi dansau în fața ochilor și, m-am privit. Eram acoperită cu mai multe pături, iar pe unul dintre brațe aveam fixată o branulă. Apoi, am observat ceva cu adevărat rău – rochia mea dispăruse. Poate că nu murisem, dar, dacă se întâmplase ceva rău cu rochia aia, cineva avea să fie mort.

Am ridicat brațul ca să mă scarpin în jurul branulei, dar, m-am oprit. Strălucirea – focul lichid care fusese acolo când Reth îl introdusese în mine – dispăruse. În întregime; absolut tot ce promisem de la el și de la Vivian. M-am simțit, în același timp, ușurată și tristă. Cum flăcările mele mă părăsiseră, totul era acum straniu de greu, de parcă gravitația acționa mai puternic decât în mod firesc asupra mea, legându-mă de pământ.

Mi-am pipăit apoi trupul, ca să văd cum stau. Mă durea peste tot la fel de tare. Am oftat și mi-am lăsat la loc capul pe pernă. Poate că, mă aflam aici pentru că eram pe moarte. Poate că, faptul că eliberasem toate sufletele alea nu mă omorâse, dar, nu-mi mai rămăsese energie pentru mult timp.

Sau, poate că, nu trebuia decât să apăs pe butonul ăla nesuferit și să chem o asistentă. Cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla ar fi fost să intre cu o armă cu electroșocuri, pentru că-și imagina că eram o ciudățenie a naturii. M-am oprit. Asta chiar ar fi fost ceva rău. Mai întâi, aveam să trag un pui de somn. Cel puțin, aș fi odihnită dacă urma să fiu interogată sau altceva de genul ăsta.

Am căzut într-un somn ciudat, greu. Mi s-a părut că aud ușa deschizându-se, dar, nu mi-am putut aduna suficientă energie ca să deschid ochii sau să mă mișc. Cineva a pus ceva pe măsuta de lângă mine, apoi, s-a așezat pe marginea patului.

O mână blândă mi-a dat la o parte părul de pe frunte și cineva m-a sărutat pe creștet.

Arcurile patului s-au destins, după care, am auzit pași înceți îndepărtându-se. Am auzit un oftat ușor, scurt – unul de fericire.

— Raquel? am murmurat, reușind cu greu să deschid ochii.

În cameră nu era nimeni. Dezamăgirea m-a invadat. Fusesem sigură că era ea. Voiam să fi fost ea.

Pe masa de lângă mine se afla o vază cu o explozie de flori tropicale, strălucitoare, cu un bilețel alături. Mâinile îmi tremurau când l-am despăturit. Am citit: „Să fii fericită, draga mea fată. O să ne fie dor de tine, mai mult decât ai putea să-ți imaginezi. Cu dragoste, Raquel”.

M-am uitat spre ușă, cu inima bătându-mi iute în piept. Aș fi vrut să-i spun la revedere, chiar dacă asta ar fi îngreunat lucrurile pe termen lung, chiar dacă știam că Raquel n-o să plece de la AISP, iar eu n-o să mă întorc acolo. Timpul petrecut de noi împreună chiar se terminase.

Deodată, mi s-a făcut dor de ea mai mult ca niciodată.

Mi-am șters o lacrimă, simțindu-mă foarte singură în camera asta stupidă, cu pereții roz-somon și mobila uzată. Unde era Lend? Eram foarte dezamăgită. Dacă am fi fost acum în Easton Heights, Lend ar fi stat lângă patul meu tot timpul, plângând până ar fi adormit, ținându-mă de mână. Apoi, l-aș fi trezit cu blândețe și l-aș fi sărutat ca o nebună. Desigur, ne-am fi certat înainte ca episodul să se termine, ceea ce, nu era prea grozav.

Stomacul mi s-a făcut ghem. Poate că, Lend nu voia să fie aici. La urma urmei, aproape că-i absorbisem sufletul. Am închis ochii, copleșită de amintirea a ceea ce se întâmplase.

— Vivian, am șoptit.

Îmi venea să vomit. O omorâsem?

Cineva lângă mine și-a dres glasul, iar eu m-am ridicat în capul oaselor, uimită.

— Raquel?

— Nu prea.

— Of, pleacă de-aici! m-am răstit, privindu-l pe Reth, care, se instalase confortabil în scaunul de lângă patul meu.

S-a încruntat.

— Sunt foarte dezamăgit de tine, Evelyn. După tot acest timp, după tot ce ți-am oferit. Sunt foarte dezamăgit, sincer.

Am început să râd. Trebuie să mă înțelegeți – durerile și stomacul gol mă înnebuneau. Și, mă săturasem de Reth și porcăriile lui.

— Au! Sunt distrusă!

— Nu doar că ai eliberat sufletul pe care ți-l dădusem, dar, nici măcar nu ai împlinit partea ta din profeție. Profeția pentru care eu m-am străduit din răputeri să mă asigur că vei trăi ca s-o auzi, așa putea să adaug.

— Vezi tu? Asta e problema când îți exprimi profețiile într-un poem vag. Pentru că, eu am îndeplinit-o întocmai – am eliberat toate sufletele alea.

Ochii i-au scânteiat de furie.

— Nu trebuia să le eliberezi pe ele, copilă proastă ce ești! Trebuia să mă eliberezi pe mine. Pe noi. — Și, ce vrea să-nsemne asta?

— Acum nu mai e treaba ta!

— Îmi pare rău. Cred că ar fi trebuit să te exprimi mai clar. Acum, dacă nu te superi, așa vrea să mă culc la loc.

S-a ridicat în picioare.

— Încă n-am terminat cu tine.

Am înălțat brațul, cu palma spre el.

— Serios? Pentru că, dă-mi voie să-ți spun, atunci când am avut toate sufletele alea în mine, așa minți dacă așa zice că nu mi-a plăcut. Așa că, dacă n-ai chef să-l pierzi pe-al tău, îți sugerez să stai departe, cât mai departe de mine. Ai priceput?

Chipul i-a devenit rece ca gheața; mi-a zâmbit.

— Nu poți să existi doar prin forțele proprii, dragostea mea. O să ai nevoie de mai mult de-atât și, atunci, o să devii ceea ce trebuie să devii. Și, când o să se-ntâmple asta, o să te iert.

Mi-a întors spatele și a dispărut printr-o ușă de pe perete.

Am răsuflat ușurată. Nu-mi venea să cred că se lăsase convins atât de ușor, dar, eram sigură că, într-o zi, o să se întoarcă. Însă, cuvintele lui n-aveau să-mi iasă din minte. Iubeam viața. Iubeam lumea asta și, mai mult decât orice, îl iubeam pe Lend. Nu voiam să-l părăsesc, dar, nici nu aveam să devin Vivian, indiferent cât de mare era tentația.

Mi-am ridicat cămașa de noapte și am icnit. În inima mea, care mă așteptam să fie tot atât de rece și de goală precum îmi devenise încheietura mâinii, lucea o luminiță. Era mai vagă decât ca atunci când Reth pusese suflet în mine, dar, cu siguranță, mai exista ceva din ea acolo. Era, în același timp, năucitor și plăcut.

Mânerul ușii s-a rotit, făcându-mă să tresar. Mi-am tras repede în jos cămașa de noapte, când Lend a năvălit înăuntru, cu răsuflarea tăiată și supărat.

— Îmi pare atât de rău! Doctorul mi-a spus că, cel mai probabil, n-o să te trezești în următoarele câteva ore, așa că m-am gândit să... Evie, îmi pare atât de rău, aș fi vrut să fiu aici.

Am zâmbit, în timp ce el a traversat camera în grabă și mi-a luat mâna într-a lui. Era bine să-i văd din nou chipul real. Oricât de uimitor era sufletul lui, preferam să-l văd pe el. — Așadar, ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat.

A clătinat din cap.

— Frate, a fost o nebunie! După ce Reth te-a luat cu el, l-am chemat pe tata. Am fugit înapoi acasă și, te-am văzut cu Reth. Erai ciudată și pluteai spre cer, apoi, deodată, ai înțepenit și ai căzut de-acolo. Te-am prins, dar, se pare că, nu așa cum ar fi trebuit. A părut stânjenit: Te-ai lovit destul de tare cu capul de pământ. Așa că, Reth a zis, cu vocea lui stupidă și poruncitoare: „O iau cu mine”. Și eu am spus: „Peste cadavrul meu!” iar el a ridicat din

umeri, de parcă asta nu l-ar fi deranjat și, a pornit-o înspre mine. Dar atunci, tata – care se dusesse la mașină când tu ai început să plutești – s-a întors cu crosa de golf. Niciodată n-am priceput de ce poartă tot timpul la el crosa aia de golf, din moment ce, de fapt, el nici nu joacă golf. Dar, apoi a ridicat-o în aer și a zis: „Fierul ăsta susține altceva.”

— Glumești?

Lend a clătinat din cap, iar ochii îi străluceau de agitație.

— Nu, pe bune, a fost grozav de înspăimântător! Chipul lui Reth a devenit imediat furios – arăta de parc-ar fi fost gata să ne omoare pe amândoi. Apoi, pur și simplu, ne-a întors spatele și a dispărut printr-un copac.

— Uau! E tare tatăl tău!

— Știu. Pe urmă, te-am dus înăuntru... Apropo, ce s-a întâmplat cu mânerul ușii?

— Hmm... ăăă?

A început să râdă.

— În fine, am găsit-o pe Vivian pe podea. Am crezut că a murit, dar, tata a descoperit că avea puls.

Cum nu te-ai trezit, v-am adus pe amândouă la spital. O să fii bine, n-ai avut decât câteva arsuri ușoare și hipotermie, combinație care, a fost destul de greu de explicat.

Am râs. Reușisem s-o opresc pe Vivian, să eliberez sufletele și, să nu omor pe nimeni în timpul acestui proces. Și nici eu să nu mor. Mă descurcasem de minune.

— Unde-i Viv?

— A fost aici, dar, cred că acum a plecat. Tata a spus că, probabil, n-o să se trezească niciodată, așa că, a găsit pe cineva care să aibă grijă de ea.

M-am încruntat, întrebându-mă cine naiba ar fi făcut una ca asta, până când, mi-am adus aminte de primul meu vizitator. Raquel avea să aibă grijă de ea așa cum trebuie. Ideea unei Vivian

adormite și singure pentru totdeauna, m-a întristat dar, cel puțin, acum era în siguranță, la adăpost de silfi.

M-am întrebat, oare, când avea să mi se întâmple și mie același lucru, când o să se stingă focul din mine.

— Am o întrebare, a spus Lend. Ce-ai vrut să zici când ai afirmat că, dacă păstrezi sufletele o să poți să rămâi cu mine?

Mi-am mușcat buzele. Lend n-avea habar că era nemuritor, că avea un suflet strălucitor și etern. Am deschis gura ca să-i spun asta, dar, n-am putut rosti cuvintele. Mi se părea că, de îndată ce aș fi spus-o, totul între noi s-ar fi terminat.

— Nu știu, am ridicat eu din umeri, încercând să zâmbesc. Cu toate sufletele alea arzându-mă pe dinăuntru, eram cam amețită.

— Cum te simțeai?

M-am foit, stânjenită. Amintirea mă făcea să mă simt chiar și mai înfrigurată; voiam să uit cât de grozav fusese. Nu mai puteam să simt niciodată ce simțisem atunci. Niciodată.

— Ticsită!

— Ei bine, mă bucur că acum ești OK.

— Și eu. Deci, ce-a fost atât de important de a trebuit să pleci?

— Ah! A pus pe pat, lângă mine, o pungă. M-am gândit că, poate, vrei să faci ceva până-ți dau drumul de-aici.

A scos o cutie de CD-uri. Un set de cutii, mai exact. Primele două sezoane din Easton Heights.

— Nu se poate! am țipat eu. Chiar ți-ai făcut griji pentru mine, nu-i așa?

Mi-a zâmbit, dar, în zâmbetul lui se vedea tensiune.

— Am fost cu adevărat speriat că te-am pierdut.

Am bătut cu palma pe pat, lângă mine.

— N-ai tu norocul ăsta! Iar acum, trebuie să vezi cu mine fix patruzeci de ore de Easton Heights!

A pus primul CD, clătinând din cap, apoi, s-a așezat pe pat, lângă mine.

— E un preț mic ca să te țin de mână din nou.

Nu mai mi-era frig.